Zoran Drvenkar
German Psycho
Traducere din limba germană de Mara Wagner
A TRei
Du BIST zu SCHNELL
Klett-Cotta, Stuttgart, 2003
pentru Michael Kurth, ştie unde se pot găsi uşile în zăpadă
MAREK 1

Val stă întinsă pe bancheta din spate. E ora două dimineaţa şi peisajul din jurul nostru este scăldat într-o lumină argintie. Dacă mă aplec, văd luna ca pe un disc incomplet atârnând deasupra stâlpilor de telegraf. Înainte mă uimea faptul că vine mereu după noi. Aveam zece ani, stăteam pe bancheta din spate şi mă simţeam urmărit. Era mereu ochiul ăsta alb de pe cerul nopţii, ba aproape închis, ba larg deschis şi atotştiutor. Senzaţia mi-a rămas în continuare, doar că acum nu mă mai miră.

Val doarme în timp ce eu mă străduiesc din răsputeri să rămân treaz. De când am cotit de pe stradă pe şosea, mă orbesc luminile maşinilor ce vin din direcţia opusă.

Din când în când ridic câte o mână şi mi-o ţin streaşină la ochi, de parcă m-aş uita în soare.

Schimb muzica. Luna se furişează în oglinda retrovizoare, devenind un punct luminos. De o oră n-a mai apărut nicio maşină din spate. Dacă drumul ar duce la capătul lumii, nici nu m-ar deranja.

Deschid puţin geamul şi arunc o privire în oglinda retrovizoare, să văd dacă n-o supără curentul pe Val. Poartă un pulover foarte larg. N-am găsit nimic altceva în grabă. Nu e plăcut să mişti un trup care nu reacţionează. De parcă ai putea face orice cu el. Fără să mai simtă vreo durere.

Până la Berlin mai avem doar două ore. Sper ca Val să nu se trezească până ajungem. Nu vreau să vorbesc cu ea şi nu vreau nici să o privesc în ochi. Abia mi-a trecut asta prin cap, că-i simt privirea în ceafă. „Rămâi calm". Fără să întorc capul, semnalizez la următorul popas şi opresc ceva mai departe, la ieşire, unde nu mai sunt şi alte maşini parcate.

Val s-a retras într-un colţ al banchetei din spate şi şi-a tras picioarele la piept. Are o privire îngrozită. În ultima vreme are mereu nevoie de câteva momente până când mă recunoaşte. Prima oară mi-a

stat inima-n loc când m-a trezit în toiul nopţii. Sărise pe mine ca o furie, strigând: „Ce cauţi aici? Ce cauţi în patul meu, nenorocitule? Cară-te imediat!”

— Sunt eu, îi spun. Marek.

Val închide ochii. Vrea să-şi amintească, încearcă şi începe să plângă.

*

Când am împlinit optsprezece ani, părinţii mi-au dăruit un talisman. Un medalion de argint, gravat cu rune, care să mă ferească de singurătate, de foame şi de diavol. Dar mai ales să mă poarte spre femeia care-mi este destinată.

Nu i-am povestit niciodată lui Val, dar cred că a bănuit semnificaţia talismanului. De multe ori, când ieşeam din duş, o găseam ţinând medalionul în mână. Îşi trecea degetele peste gravură de parcă s-ar fi priceput să descifreze runele.

La un an după ce ne-am cunoscut, talismanul a dispărut. Am întors casa cu fundul în sus, am mutat mobila şi am cercetat de patru ori drumul de la maşină până în casă. În aceeaşi seară, lungit în pat lângă Val, am spus frustrat:

— N-am crezut niciodată că voi fi în stare să-mi pierd talismanul.

— E atât de important? a întrebat Val.

— Mi l-au adus părinţii dintr-o călătorie în Irlanda.

Trebuia să vegheze asupra mea.

— De-acum o să veghez eu, a spus Val.

M-am aplecat spre ea şi am sărutat-o. Încă nu se întâmplase nimic.

— Poate că l-am uitat pe undeva la tine acasă, am spus. N-ai putea să arunci o privire după el?

Val a scuturat din cap.

— Nu-i nevoie.

Ne-am privit în ochi. A dat puţin pătura deoparte, dezgolindu-şi abdomenul.

— Pune capul aici.

Mi-am aşezat capul pe burta ei. Nu mă simţeam chiar în largul meu. Oare să fie gravidă?

— Îl auzi? a întrebat Val.

— Ce să aud? am întrebat la rândul meu.

Val a început să râdă şi din burtă i s-a auzit un gâlgâit uşor.

— Talismanul tău.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat la ea. Pentru o clipă am fost sigur că l-a înghiţit. Îmi luase nenorocitul ăla de talisman şi îl înghiţise! apoi a izbucnit în râs. „E simbolic", mi-am spus, „a spus-o simbolic. A făcut o glumă, atât".

— Eu sunt noul tău talisman, a spus Val. Haide, sărută-mă!

Am sărutat-o şi i-am simţit dinţii cum îmi ating buza de jos.

În ciuda faptului că i-am pus haina mea în jurul umerilor şi că unii oameni stau doar în tricou, lui Val i s-a făcut frig în restaurant. Arătăm ca un răpitor şi victima lui.

Pentru prima oară fragilitatea lui Val mă face să mă simt prost. Mâncăm în linişte, fără să ne ridicăm ochii din farfurie. Abia când ia o gură din cacaua cu lapte, spune:

— Asta-i făcută cu apă.

— Ia să văd.

Gust din ceaşca ei şi mă strâmb.

— Bine că nu mi-am luat şi eu.

— Păi, ţi-o dau pe-a mea, spune ea.

— Ce-i al tău e al tău.

— Şi ce-i al meu e al meu, continuă ea jocul.

Îmi vine să plâng când o aud.

— Şi al nostru, spun eu.

— E al nostru, continuă Val şi-mi ia ceaşca din mână.

*

În noaptea aceea în care inima a început să-mi bată năvalnic, relaţia noastră era să ia sfârşit. Nu poţi să mă scuturi din somn, să urli la mine şi să mă întrebi cine mama naibii sunt. Asta mă sperie groaznic. Iar când crezi că începi să cunoşti o persoană, un asemenea moment poate să te scoată din minţi. Când Vai a început să ţipe, mi-am ridicat braţele să mă feresc. Una dintre lovituri m-a nimerit în umăr, cealaltă mi-a ratat urechea. Am reuşit s-o prind pe Val de încheieturi. Genunchiul ei m-a nimerit în pulpă, încercase să mă lovească în testicule.

Apoi a început iar să ţipe, tare şi ascuţit. Să plec din patul ei, din casa ei.

N-am ştiut cum să reacţionez, eram acasă la mine.

Val a sărit din pat şi a ieşit din dormitor. Eram atât de perplex,

încât am rămas ţintuit în pat, privind în urma ei.

Am auzit zgomote din bucătărie, se deschideau sertare, zăngăneau tacâmuri. Da, deja o şi vedeam în faţa ochilor – avea să intre în orice moment pe uşă, năpustindu-se asupra mea cu un cuţit de tranşat carne. Fără să mă gândesc prea mult, m-am ridicat să mă îmbrac.

Val şi cu mine dormeam întotdeauna goi, hainele ei erau aşezate pe scaun, deasupra alor mele. Le-am aruncat pe ale ei pe jos şi, în câteva secunde, eram îmbrăcat.

Val nu mai venea din bucătărie.

Stăteam cu spatele la fereastră şi aşteptam.

Val nu mai venea.

Am găsit-o stând la masa din bucătărie. Avea o cană în faţă. Cafeaua instant nu se dizolvase în apa rece şi plutea în bucăţi negre la suprafaţă.

— De ce ţi-ai înfăşurat puloverul meu în jurul braţului? m-a întrebat căscând leneş.

M-am uitat la braţ, am scuturat puloverul de pe el şi mi-am trecut mâna peste faţă de parcă aş fi fost buimac.

— Nu poţi să dormi? m-a întrebat.

— Aşa şi aşa. Tu?

— Mie nu mi-e somn încă. Voiam să mai citesc puţin.

A aruncat o privire spre masă de parcă ar fi avut o carte în faţă.

— Şi? am întrebat-o. Cum e cartea?

— Imposibilă, îmi răspunse luând o înghiţitură din cană.

Mă uitam la firimiturile de cafea care îi rămăseseră pe buza superioară şi pe dinţi când m-a întrebat dacă nu vreau să mergem la culcare.

Am dat un pas înapoi. Era ultimul lucru din lume pe care mi-l doream, să merg la culcare alături de Val.

— Cred că… aş vrea să iau nişte aer. Mă duc să mă plimb puţin.

— Acum?

— Acum.

— Bine, a spus Val. Eu o să mai citesc puţin.

Şi din nou şi-a îndreptat privirea asupra mesei, iar eu i-am zâmbit ca un idiot, grăbindu-mă s-o şterg din casă.

Două ore mai târziu mă întorceam, convins fiind că trebuie să fi fost o neînţelegere. Poate că eu am fost cel care a avut halucinaţii.

Totul era posibil. Am râs şi am scuturat din cap, dar nu mi-am putut scoate din minte resturile acelea de cafea. Mă speriau cel mai tare, mai tare chiar decât cartea invizibilă.

Când am păşit în casă, am găsit-o pe Val adormită pe masa din bucătărie. Am luat-o în braţe şi am dus-o în pat. Apoi m-am încuiat în baie şi am început să-i caut prin portfardul cu cosmetice. Pe-atunci nu ştiam nimic despre boala ei, nu bănuiam absolut nimic.

Am găsit nişte pastile într-un ambalaj albastru. Fără instrucţiuni, doar o folie cu pastile. Am stat o vreme aşa, cu pastilele în mână, încercând să le reţin numele.

A doua zi dimineaţă îl uitasem.

*

— Nu vreau să mai stau în spate.

Val urcă în faţă şi începe să caute printre CD-uri. Alege un CD cu Greg Keelor, Gone, în timp ce eu ies din parcarea popasului, strângând volanul cu ambele mâini şi părând exagerat de concentrat. Val se uită la mine, îi simt privirea, dar nu-mi desprind ochii de la stradă. Nu pot să vorbesc, nu încă.

— Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Încă nu, îi răspund.

O vreme tăcem, iar când Val dă semne de nelinişte, o întreb:

— Ai dureri?

Val dă din cap afirmativ.

— Poate că ar trebui să-ţi iei pastilele, îi propun.

— Da, poate.

Se întinde în spate pentru a-şi căuta cutiuţa din rucsac şi scoate două pastile.

— Una nu-ţi ajunge?

— Dacă mi-ar ajunge una, aş lua una, îmi răspunde şi îşi pune pastilele pe limbă.

O privesc cu coada ochiului, îi urmăresc acest gest scurt, care mi-a devenit între timp atât de familiar.

*

Când am descoperit medicamentul lui Val, nu prea ştiam peste ce poveste am dat. Am luat-o la întrebări şi ea m-a lămurit: migrene şi dureri mari la menstruaţie. Nu mi-a fost suficient. Într-o după-amiază am luat, cu împrumut, micul ambalaj albastru din gentuţa ei.

O farmacistă m-a acuzat de indiscreţie şi nu mi-a furnizat nicio

informaţie. M-a întrebat de unde am pastilele şi dacă sunt conştient de faptul că am comis o ilegalitate.

— Cum aşa? am întrebat-o, dar ea mi-a aruncat o privire de parcă aş face pe prostul.

La a patra farmacie am progresat.

— E un medicament nou, mi-a spus farmacistul. Nu l-am mai văzut.

— Dar ce anume e?

Farmacistul a învârtit cutiuţa în mâini de parcă ar fi căutat undeva vreo explicaţie referitoare la natura pastilelor.

— E împotriva epilepsiei, mi-a spus şi mi le-a returnat. Dar încă nu e pe piaţă, înţelegeţi?

Înţelegeam, dar nu prea mă ajuta cu nimic. Cum ajunsese Val în posesia unui medicament care încă nu se găsea pe piaţă?

Apoi s-a schimbat marca. Totul s-a întâmplat în decursul a patru luni. La pastilele din cutia albastră s-au mai adăugat alte trei feluri. Roşii, portocalii şi verzi. Colecţia se schimba neîncetat, cutiile vechi dispăreau şi erau înlocuite cu altele, noi. Eu îmi continuam investigaţiile.

O dată ce suspiciunile mi-au fost trezite, nu renunţ prea uşor.

Într-o seară, înainte să vină acasă de la facultate, i-am cotrobăit din nou prin lucruri. Îşi ascunsese rezerva într-un sertar, sub fotografii şi scrisori. Găsisem şaisprezece feluri diferite de pastile, niciuna dintre ele nu avea instrucţiuni. Erau doar pastile în folii colorate, cu diverse nume. Majoritatea erau neîncepute.

N-am putut să o întreb nimic despre ele. Ştiam că mă va acuza c-o spionez. În niciun caz nu voiam să-i dau senzaţia că n-aş avea încredere în ea. Aş fi preferat să aducă ea singură vorba despre această problemă. Ne înţelegeam bine, nu aveam frecuşuri. Iar după noaptea cu pricina părea să ne meargă chiar mai bine. Dar habar n-aveam cum să ajung la secretul ei.

Aşa că mi-am ţinut gura şi am încercat să aflu ce anume încearcă Val să echilibreze cu ajutorul acestor pastile. Pentru că – aşa vedeam eu lucrurile – Val lua aceste pastile pentru a crea un echilibru. Întrebarea era ce anume putuse perturba acest echilibru.

De vină trebuie să fi fost romantismul meu care mă determina să gândesc astfel. Asta şi dorinţa ca Val să fie femeia potrivită pentru mine şi pe care trebuie să o salvez.

Două zile mai târziu i-am furat două pastile din portfard şi le-am înghiţit cu un pahar de apă. În aceeaşi zi am înţeles de ce era Val aşa cum era şi am luat-o la întrebări.

*

Val îşi trage picioarele lângă corp şi îşi aşază capul în poala mea. Mi-am dat scaunul mai în spate, astfel încât să fie comod şi pentru mine. Nu m-a întrebat unde mergem; mie nici prin cap nu-mi trece să-i spun. Ne mişcăm cu abilitate unul pe lângă celălalt.

În asemenea momente de linişte nu-mi doresc decât să conduc la nesfârşit. Nu vreau să se lumineze, nu vreau să se termine autostrada şi nici ca Val să se trezească. Un rezervor care să nu se golească niciodată, o lună care să nu apună.

Îmi trec mâna peste capul lui Val, îi simt respiraţia profundă prin materialul blugilor. Cu o lună în urmă aş fi tras maşina pe dreapta sau Val mi-ar fi deschis pantalonii din mers.

Îmi trec mâna peste ochi şi schimb CD-ul. Eels, Sonijacker – mai potrivit nu se poate. Arunc o privire scurtă în dreapta, unde se conturează în întuneric luminile îndepărtate ale unui oraş. Oraşul Braunschweig rămâne în urmă, Eels cântă That's the last time I cry, iar Berlinul se apropie mult prea repede.

2

E patru dimineaţa, opresc pe locul de parcare marcat pentru handicapaţi şi las motorul să meargă. Berlinul pare mort. Puţin mai departe, trei taxiuri aşteaptă lângă stâlpul unei staţii. Nici ţipenie de pieton. La intersecţie, semaforul arată roşu.

Val se foieşte neliniştită în somn. Capul i se odihneşte în continuare în poala mea, cald şi greu. O mângâi pe spate şi îi simt omoplaţii. Pesemne că n-a prea mâncat în ultimele zile, i se simte fiecare coastă în parte.

Mă uit la semafor şi aştept să îşi schimbe culoarea.

Trec zece minute, semaforul rămâne roşu, aştept în continuare. La câţiva metri depărtare se află un plan al oraşului în spatele unui geam luminat. Nu vreau să cobor şi să-l studiez. Aş vrea să închid ochii, iar când mă trezesc, să fim din nou în locuinţa lui Val şi să nu se fi schimbat nimic. Lumina dimineţii, aroma somnului.

O împing cu grijă pe Val pe scaunul ei. Mă aştept să se trezească, dar Val doarme mai departe.

Afară temperatura a scăzut mult sub zero grade, strada şi

trotuarul au căpătat acea duritate uscată pe care o conferă doar iarna. Zăpada lipseşte cu desăvârşire, zăpada care face frigul mai suportabil. Strâng din umeri şi îmi îngrop mâinile adânc în buzunare. Cel mai îndepărtat taxi părăseşte staţia aproape fără zgomot şi traversează intersecţia pe roşu.

Mă opresc în faţa planului oraşului. La unul dintre colţuri, hârtia e umedă şi vălurită. Un păianjen s-a furişat acum o veşnicie sub sticlă şi atârnă uscat deasupra aleii Clay. Păşesc de câteva ori pe loc ca să mă încălzesc. După un timp găsesc strada căutată şi-mi trasez drumul, cu degetele îngheţate, pe o hârtiuţă. Mâzgăleala mea aminteşte de desenul unui copil mic care are nevoie urgentă la baie. Mă întorc la maşină şi urc. Val doarme în continuare. Bag în viteză şi ies din parcare. După ce aştept două minute la semafor, traversez intersecţia, ezitând, pe culoarea roşie. Aş putea să pun pariu că unul dintre taximetrişti râde de mine. Nu ştiu de ce sunt atât de laş. Nu ştiu ce mi s-ar mai putea întâmpla, după noaptea asta.

*

— Ce ai făcut?

— Am luat din pastilele tale.

— Din pastilele… ai luat… din pastile. Adică ai luat din pastilele mele?

— Da, din gentuţa de cosmetice.

— Ai luat-o razna?

— Am vrut să văd ce efect au.

Se uita la mine de parcă aş fi fost ultimul cretin.

— Pastilele mele? Din pastilele…

A fugit la baie şi s-a întors cu cutia de pastile.

— Două! Ai înghiţit două pastile?

— Păi, asta-ţi şi spuneam.

— Ai înghiţit două pastile de-ale mele? Ai luat-o complet razna?

— Acum nu face atâta caz, voiam doar să văd ce efect au. Ca să înţeleg ce simţi.

— Fir-ar să fie, a zis cineva că trebuie să înţelegi ce simt? Cine te crezi, doctorul meu? Ieşi afară!

— Ce?

— Ieşi din casa mea! Nu ne potrivim, nu vreau să te mai văd, hai, dispari!

Mi-a întors spatele şi-i puteam vedea umerii ridicându-se şi

coborând sub respiraţia adâncă şi grea.

— Val, ascultă-mă, termină cu prostiile.

Mi-am aşezat mâinile pe umerii ei şi şi-a oprit respiraţia.

— Îmi pare rău.

— Cum ai putut?

— Promit să nu se mai întâmple.

— Sunt pastilele mele, Marek. Nu sunt pastilele tale.

— Ştiu.

— Două pastile. Tu chiar eşti dus…

S-a întors spre mine, m-a privit cu o furie rece şi mi-a spus:

— Aş vrea să nu te mai văd o vreme. Trebuie să mă gândesc. Pleacă, te rog.

Am pornit spre uşă şi m-am încălţat.

— Te sun, da? i-am zis.

— Îmi pare rău.

Îmi întorsese din nou spatele. Stăteam în faţa uşii şi aşteptam, dar nu s-a întors spre mine, aşa că am ieşit.

După zece minune am venit înapoi, am deschis uşa şi am păşit din nou în casă.

— Îmi pare rău, Val, nu pot să plec aşa, pur şi simplu nu pot.

Nicio reacţie. Stăteam pe hol şi aveam senzaţia că Val nici nu se mai află în casă.

— Val?…

Stătea pe jos, în faţa televizorului şi se uita la o comedie. Chipul îi era luminat de un zâmbet bucuros, o amuzau glumele.

— Hei! am spus.

S-a întors spre mine şi zâmbetul i s-a făcut mai larg.

Era evident, se bucura să mă vadă. Am îngenuncheat lângă ea şi am luat-o în braţe.

— Îmi pare rău, Val.

— Să nu mai faci asta niciodată, mi-a şoptit la ureche.

— Niciodată.

— Juri?

— Jur.

Şi-a trecut mâna peste ceafa mea şi am fost atât de uşurat, încât, pentru o vreme, n-am mai încercat să-i aflu secretul.

*

Casa se găseşte în Zehlendorf, între o biserică şi un colos de

bungalow. Are două etaje, obloane verzi şi o mansardă amenajată. De la etajul întâi luminează o steluţă de Crăciun, din aceea pâlpâitoare, coşmarul oricărui epileptic. Lumina colorată se reflectă ca o flacără în copacii din jur.

Parchez maşina pe partea cealaltă a străzii şi ascult ticăitul motorului ce se răceşte. Nu vreau ca Val să se trezească şi să vadă unde am adus-o. Şi totuşi trag de timp şi ascult liniştea din jur. În cele din urmă îmi iau inima-n dinţi, cobor, îmi scot haina din portbagaj şi traversez strada.

Poarta nu e închisă, un bec se aprinde deasupra uşii de la intrare când păşesc pe aleea din dale de piatră şi intru în raza senzorului de mişcare.

Prima oară ezit înainte să sun, a doua oară sunt hotărât, a treia oară pur şi simplu nu mai sunt în stare. Îmi spun: ori vine cineva acum să deschidă, ori…

„Fie ce-o fi!”

Durează circa un minut până când se aprinde o lumină la parter. Uşa se deschide, încerc un zâmbet.

— Da, vă rog?

Femeia are un pulover peste pijama, şosete de lână în picioare şi părul vâlvoi. Pe obrazul stâng i se vede o cută roşie. Trebuie să aibă spre cincizeci de ani. Este evident că am trezit-o din somn.

— Îmi cer scuze că am apărut aşa, în toiul nopţii. Eu sunt Marek.

Femeia aruncă o privire nervoasă peste umărul meu, apoi mă fixează din nou cu privirea.

— Şi am venit pentru că am o problemă…

— Cine sunteţi?

— Marek. Marek Wolters. Am… am venit din cauza lui Val…

— Din cauza cui?

— Val, Valerie. Se află în plină criză şi mă gândeam că…

— Nu cunosc nicio Valerie.

E deja a treia oară când mă întrerupe şi îşi încreţeşte fruntea, păstrând un ton calm, fără să clipească. Simt cum încep să transpir.

— Nu sunteţi Doris Sarstedt?

— Ba da.

— Este vorba de fiica dumneavoastră, Valerie. De Val, înţelegeţi?

Femeia scutură din cap, apoi spune accentuând fiecare cuvânt:

— În mod normal v-aş putea prezenta cei doi copii ai mei, dar

pentru că dorm, va trebui să mă credeţi pe cuvânt că nu se află nicio Valerie sau Val printre ei. Aţi greşit adresa.

Zâmbeşte, parcă scuzându-se. Şi tot nu clipeşte.

— Doris Sarstedt? spun eu.

— Doris Sarstedt, spune ea.

Fac stânga împrejur şi mă îndrept înapoi spre maşină.

Val doarme în continuare, cu fruntea sprijinită de geam şi gura uşor întredeschisă. Deschid cu atenţie uşa din dreapta şi o iau în braţe. E foarte uşoară, aproape ca un fulg.

— Hei, Val!

Nu reacţionează, aşa că o duc în braţe până la casă.

Uşa s-a închis de mult, dar lumina de la parter nu s-a stins încă. Acţionez soneria cu piciorul. Totul sau nimic.

— V-am spus doar că…

Femeia se opreşte în mijlocul propoziţiei. Când a deschis uşa am crezut pentru un moment că nu mai are mult şi mă pocneşte. O leoaică vrând să-şi apere cuibul, însă la vederea lui Val a amuţit.

— Susţineţi în continuare că nu o cunoaşteţi? întreb eu.

Privirea i se plimbă de la Val la mine, apoi din nou la Val. Femeia deschide gura, apoi o închide. Deodată pare foarte tristă.

— Îmi pare rău, spune încet. Poate că ar fi mai bine s-o duceţi pe prietena dumneavoastră la spital.

Înainte să spun ceva, se trezeşte Val. Îşi apasă capul de pieptul meu, becul strident de deasupra uşii o deranjează. Mijeşte ochii, se uită la mine şi spune:

— Hei!

— Hei, îi răspund.

— Ce facem aici?

Apoi întoarce capul şi o vede pe femeie. Sunt pregătit pentru orice. Mă aştept la lacrimi acompaniate de viori înălţătoare; dar nu mă aştept ca Val să-şi ducă mâna la ochi şi să spună:

— O, Doamne, ce penibil!

*

Zece minute mai târziu oprim în parcarea unui McDonald's. Simt că fierb de furie. Simt că fierb atât de tare, încât am impresia că degaj căldură.

— Cum ai putut să-ţi baţi joc de mine? o întreb. Cum ai putut să-ţi baţi joc de mine în halul ăsta? Am făcut…

Mă uit la kilometraj.

— …aproape trei sute de kilometri ca tu să-ţi baţi joc de mine, greşesc? Spune-mi, eşti dusă cu pluta?

Val stă lipită de uşa maşinii şi îşi roade o unghie. Îmi vine să-i trag una peste mână. Aş vrea să se concentreze asupra mea şi să nu se mai holbeze pe geam.

— Cine era? o întreb.

— O cunoştinţă.

— O cunoştinţă de-a cui?

— O cunoştinţă de-a unchiului meu. Au avut o relaţie în trecut. N-o ştiu decât din poze.

— Şi ţi-a plăcut numele ei.

— Şi mi-a plăcut numele ei. Ei şi?

Cred că n-am auzit bine.

— Ce-ai spus?

— Am spus „ei şi”? Ce te enervezi aşa? Ai vrut să-mi faci o surpriză sau ce? Crezi că poţi să mă împachetezi şi să mă transporţi la Berlin de parcă aş fi un animal de tăiere? Stai să vezi când află cei de la Greenpeace.

Val nu râde, nici eu nu râd, nu râde nimeni de gluma asta tâmpită.

— Val, îi spun încercând să mă calmez. Val, te rog, mi-ai spus că e mama ta. N-am ştiut… n-am ştiut ce să fac şi m-am gândit că mama ta poate…

— Fac ceva pe maică-mea, mă întrerupe Val şi îşi întoarce în sfârşit privirea spre mine. Îmi pare rău, ok? Am făcut o tâmpenie, am făcut o tâmpenie, am făcut o megatâmpenie. Îmi cer scuze, da? Te rog, fii drăguţ cu mine, îmi pare rău, înţelegi?

Îşi aşază mâna pe genunchiul meu.

— Hai să mergem acasă!

Îmi spune asta zâmbind, se trage mai aproape de mine, mă sărută pe gât, se lipeşte de mine, mă sărută pe buze.

— Hai să mergem la mine, îţi fac un masaj şi pe urmă… Ce ai, de ce te uiţi aşa la mine?

Nu-mi vine să cred. Mă uit la ea şi nu-mi vine să cred.

— Val, îi spun răspicat. La tine acasă, în baie, se află un cadavru, ai uitat cumva?

— O…

Îşi retrage mâna de pe genunchiul meu.

— „O” este tot ce ai de spus? insist eu.

A început să se holbeze din nou pe geam şi îşi roade unghia cea mai la îndemână.

— N-ar fi trebuit să mă minţi, spun încet şi n-am nici cea mai vagă idee care-i lucrul următor pe care va trebui să-l fac.

E dimineaţa devreme, ne aflăm în Berlin, iar noaptea trecută mi se pare ca un animal periculos care se apropie tot mai mult. Am crezut că o putem lăsa în urmă. Acum ştiu că am făcut o greşeală. Am reacţionat total pe dos. Ar fi trebuit să dispar singur. Există anumite greşeli pe care le facem o singură dată în viaţă, obişnuiam să cred. Între timp am mai învăţat: le facem mereu. Şi e absolut infantil să te mai enervezi când e prea târziu.

*

Intenţionasem să-i fac o surpriză. Urma să ne vedem mai pe seară, dar, pentru că mă aflam cu treabă în apropierea locuinţei ei, m-am gândit să trec scurt pe la ea. Val primise o vizită, o prietenă veche din Oldenburg, şi eram curios să cunosc pe cineva din trecutul ei. Am cumpărat nişte sandvişuri şi prăjiturele proaspete.

Având punga într-o mână, am deschis uşa cu cealaltă şi m-am poticnit de lanţ.

— Ce cauţi aici?

În crăpătura uşii apăruse capul lui Val. Nu părea speriată, părea de-a dreptul îngrozită.

— Păi, eram prin zonă. Mă gândeam să trec pe la voi înainte să plecaţi la film, am bâiguit eu.

Mă nedumerea faptul că pusese lanţul la uşă. Mă simţeam de parcă aş fi încercat să mă strecor în casa ei.

— Teatru, a spus.

— Poftim?

— La teatru mergem.

— A…

Pauză. Stăteam aşa, eu cu punga mea de hârtie, ea cu o privire de animal hăituit. Era momentul potrivit s-o întreb de ce a pus lanţul la uşă. Înainte să scot vreun cuvânt, Val a închis uşa. Am aşteptat. După un minut a zornăit lanţul şi uşa s-a deschis larg.

Val mi s-a aruncat de gât, agăţându-se pentru câteva secunde cu toată greutatea de mine. Am fost convins că a luat mai multe pastile

decât ar fi trebuit. S-a desprins de mine şi a traversat holul, spre cameră. Am urmat-o, puţin derutat, spunându-i:

— Am adus sandvişuri, mă gândeam că poate încă n-aţi…

Peste spătarul unuia dintre scaune atârna o haină. Pe masă se aflau nişte reviste, un pachet de ţigări şi o scrumieră. Eram singuri în toată casa. Val s-a rezemat de masă şi şi-a încrucişat braţele.

— Deranjez? am întrebat-o.

A ridicat din umeri, evitându-mi privirea. Părul îi era în dezordine şi bărbia îi tremura. Arăta ca unul care a pierdut trenul, după ce a pierdut autobuzul, după ce i s-a furat maşina.

— Ce s-a întâmplat aici, Val?

Nicio reacţie. I-am urmat privirea. Val fixa uşa de la baie, fără să pară că ar vrea să mă oprească. Uşa era întredeschisă. Am împins-o mai tare, privind în întuneric preţ de-o secundă lungă şi nereuşind să disting nimic. Urăsc să intru într-o încăpere în care domneşte întunericul. Am şovăit puţin înainte de a aprinde lumina.

Femeia era îndesată în nişa dintre closet şi cadă. Părea mică şi compactă. Nu-i puteam vedea faţa, era îngropată între genunchi. I se vedeau doar mâinile, ţinute în chip de protecţie deasupra capului. La una dintre mâini lipseau două degete. Trupul gol îi era plin de sânge, iar părul blond lucea umed pe alocuri. Mai multe dâre de sânge se uneau într-o baltă neagră lângă closet.

— E… e moartă? a întrebat Val încet în spatele meu.

Am stins lumina şi am închis uşa.

Val nu se urnise din loc. Numai braţele nu şi le mai ţinea încrucişate. Şi le ţinea acum în jurul corpului de parcă i-ar fi fost frig.

M-am rezemat cu spatele de uşă şi am alunecat încet până am atins podeaua. Ne-am uitat unul la celălalt, apoi Val şi-a coborât privirea.

— Val, ce s-a întâmplat?

VAL 1 A început cu un amestec de stres, lipsă de somn şi o groază de haşiş. Miguel adusese drogul din Tunisia, presat ca discuri. Trecuse graniţa în Tunisia cu o colecţie de LP-uri în geantă, dându-se drept DJ. Când a ieşit din ţară, în loc de LP-uri, erau plăci fine din haşiş între coperţi. Chestia era atât de moale, încât modelam animale din ea şi ne jucam cu ele pe masă şi pe canapea. Am făcut-o prăjiturele, am prăjit-o în unt şi cacao, am stins-o cu lapte – băutura magică a aztecilor. Pe lângă asta fumam joint-uri unul după altul şi speram să

intrăm în Guiness Book. Ne gândeam că cine-şi face câte un joint la două ore, timp de trei săptămâni, n-are cum să nu intre în cartea recordurilor.

Bernie a clacat în ziua a cincea. A dispărut în zorii dimineţii, lăsând în urmă nişte haine şi maşina, un Datsun de culoarea cerului cu o stea roşie pe capotă. N-am mai auzit niciodată nimic de Bernie. Pe mine m-a doborât două zile mai târziu. Între nefăcut nimic, ascultat muzică şi sex leneş mai luam şi amfetamine, pentru că nu vo i-am să pierd nicio secundă. Despre asta era vorba – să nu ratezi nimic, nicio secundă, sub nicio formă. Somnul era pentru morţi.

Mai erau Jenni şi Mirko, Asta şi Gerd şi Didi bineînţeles. Şi mai era şi Fabienne, care venea din Franţa şi nu înţelegea nicio boabă de germană. Ne stabiliserăm cartierul general la Julian. Părinţii lui dădeau o tură prin Caraibe, în timp ce noi le goleam barul de băuturi şi le mâneam, ca termitele, tot ce găseam în lada frigorifică.

Aveam nouăsprezece ani, terminasem liceul de un an şi nu mă tenta nicio facultate. Mă simţeam mai vie ca niciodată şi mă bucuram că nu sunt băiat. Gândul că m-ar fi putut chema în armată sau că ar fi trebuit să prestez vreun serviciu civil în folosul societăţii ar fi însemnat sfârşitul. Eram liberă şi nu eram dispusă să acord nimănui niciun pic din libertatea mea. Din punct de vedere legal mai locuiam cu ai mei, dar acasă nu interesa pe nimeni pe unde umblu. Cu părinţii nu mă înţelesesem niciodată şi nu vedeam niciun motiv pentru care aş fi schimbat ceva la această stare de fapt, după aproape douăzeci de ani. Pentru ei nu conta decât să dau din când în când pe-acasă. Iar pentru mine nu conta decât să nu pic în ghearele poliţiei şi să pot munci de două ori pe săptămână în magazinul de CD-uri al lui Asta, ca să-mi câştig un ban de buzunar. Aşa mă ţineam la suprafaţă. Aveam de gând să fac treaba asta vreo câţiva ani şi după aceea cu siguranţă că avea să se întâmple ceva. Întotdeauna se întâmplă ceva.

A opta zi m-a scos din circuit.

Ne-am propus să mergem la Hamburg, cu maşina lui Bernie. Asta era la volan, eu mă strecurasem în spate cu Mirko, Jenni şi Gerd, iar în faţă stătea Didi, care o ţinea pe Fabienne în braţe. Muzica era dată tare şi vântul bătea prin geamurile deschise. Era vară, viaţa curgea de la sine şi, din când în când, Mirko şi Gerd ne puneau mâna pe sâni şi noi nu ştiam niciodată a cui e mâna. Luscious Jackson se auzea la maxim, Fabienne cânta fals, Asta claxona de câte ori ne depăşea câte

o maşină, motiv pentru care o dată la câteva minute izbucneam cu toţii în râs.

În Hamburg i-am pierdut.

Intrasem în oraş de cel mult o jumătate de oră, când mi-a venit ideea să cumpăr nişte cartofi prăjiţi. „Te-aşteptăm aici", a spus Mirko, indicându-mi o staţie de autobuz. Când m-am întors cu patru porţii de cartofi prăjiţi de la fast food, gaşca dispăruse. Era de-a dreptul absurd. Ştiam că nu sunt tocmai în formă, că nu dormisem în ultimele zile decât cel mult cinci ore, dar era totuşi absurd să mă pierd de gaşca mea în centrul Hamburgului.

Noroc că, din instinct, îmi luasem rucsacul cu mine când am coborât din maşină. Eram convinsă că ceilalţi n-au fost foarte fericiţi, pentru că în rucsac se aflau toate merindele noastre de drum – două discuri de haşiş frumos împăturite.

Am pornit-o pur şi simplu în căutarea lor, oprindu-mă din când în când ca să-mi rulez câte o ţigară; de câteva ori mi s-a părut că zăresc Datsun-ul de culoarea cerului. Fumam din mers, mâneam cartofi, înjuram încet, rulam ţigări, fumam, iar mai rulam, până când m-am oprit undeva în centru, în faţa unei biserici şi m-am uitat în sus. Cartofii mi se terminaseră şi mi se părea că am limba ca din blană. Ceasul bisericii arăta opt şi jumătate. M-am frecat la ochi. Ceasul arăta la fel. Nu-mi venea să cred că mă plimbam prin Hamburg de şapte ore, că fumasem un milion de joint-uri şi că tot nu îmi găsisem oamenii.

Abia acum îmi venise ideea să o sun pe Jenni pe mobil.

Cabina de telefon se afla chiar în intersecţie şi îi lipseau geamurile. Trebuia să-mi ţin mâna la ureche ca să aud, în gălăgia circulaţiei, dacă sună telefonul. Nu-mi ieşea nicicum. Ori formam numărul lui Jenni de fiecare dată greşit, ori nu se făcea legătura. Aşa că l-am sunat pe Julian acasă şi i-am povestit că m-am pierdut prin Hamburg, că nu-i puteam găsi pe ceilalţi şi dacă n-are cumva numărul de mobil al lui Jenni. Julian mi-a spus că ceilalţi s-au întors de mult.

— Cum?

— S-au întors, mă auzi?

— Ce?

De la Hamburg la Oldenburg nu faci mai mult de două ore. Mi-a trebuit ceva timp până când am băgat la cap că bunii mei prieteni m-au uitat în Hamburg. Mamă, ce draci aveam. Julian mi l-a dat pe Asta, care abia putea să vorbească de râs.

— Ce faci în Hamburg? a reuşit să articuleze în cele din urmă.

— VINO ŞI IA-MĂ NAIBII DE-AICI! am urlat prin telefon.

Asta i-a dat receptorul lui Fabienne, care bineînţeles că n-a priceput o iotă, a ciripit ceva în franceză, după care a început să se smiorcăie pentru că eu urlam la ea să mi-l dea înapoi pe Asta. Moment în care m-a apucat pe mine plânsul, am închis şi mi-am mai făcut un joint ca să mă liniştesc. Un bărbat venise să dea un telefon. A stat o vreme lângă cabină, în timp ce eu mă ţineam de telefon şi-mi fumam ţigara. Ar fi putut să intre în cabină prin geamul lipsă, dar nu l-a dus capul. După vreo câteva minute a plecat, iar eu am încercat din nou la Julian. Era ocupat.

În următoarea oră am încercat de vreo sută de ori. Nimic. Mai târziu am aflat că Fabienne, de panicată ce era, uitase să aşeze receptorul în furcă.

Am început să rătăcesc prin Hamburg, mi-am cumpărat de la un chioşc tutun şi foiţe şi m-am îndreptat spre metrou. Intenţionam să merg la gară şi să iau primul tren spre Oldenburg. Cu puţin noroc, ar fi venit Asta sau Jenni după mine la gară.

Mergeam în jos cu scara rulantă, în jur luminile erau stridente şi mirosea a bere şi urină. Sub o reclamă cât un perete stătea un tip pe jos, cânta cântece ruseşti şi se acompania la chitară. La picioare avea o pălărie cu câteva monede şi o pană de porumbel. Am vrut să-i arunc un joint în pălărie ca să-i văd mutra surprinsă, dar până la urmă m-am răzgândit, considerând că ar fi risipă şi mi l-am aprins mie.

Stăteam lângă automatul de bilete şi mă uitam pe peron. Mai erau vreo douăzeci de oameni care aşteptau.

Câinele unei fete trăgea de lesă, pentru că văzuse un alt câine pe peronul de vizavi. Mi-am terminat jointul, am aruncat chiştocul şi am închis ochii pentru câteva secunde. Eram obosită, foarte obosită şi nu mai voiam decât să ajung acasă şi să mă culc.

Cam pe-atunci trebuie să se fi întâmplat.

Mai întâi am auzit chitara din spatele meu de parcă cineva ar fi întins de note. Melodia a devenit din ce în ce mai lentă, umplându-mi urechile ca un lichid vâscos. Am deschis ochii şi am văzut metroul intrând în gară de parcă s-ar fi mişcat cu încetinitorul. Pe peron, la fel. Oamenii se mişcau suspect de lent. Apoi metroul s-a oprit, s-au deschis uşile şi au început să coboare oameni. Era de parcă cineva i-ar fi stors încet dintr-un tub. De parcă ar fi fost casanţi şi ar fi avut peste o sută

de ani şi trebuiau să meargă foarte atenţi ca să nu-şi rupă oasele.

M-a luat ameţeala de la această încetineală. M-am rezemat de automatul pentru bilete şi am simţit o transpiraţie rece la subraţ. A fost momentul în care i-am văzut prima oară. Printre toţi acei oameni lenţi care abia se târau, erau şi bărbaţi şi femei care se mişcau normal. Urcau şi coborau din metrou, dispăreau în mulţime sau se aşezau pe locurile libere din metrou, ignorând faptul că totul merge cu încetinitorul. Făceau parte din acest peisaj şi totuşi nu.

M-a umflat râsul. Nu m-am putut abţine, mi se părea atât de amuzant.

Un bărbat s-a uitat în direcţia mea. Era unul dintre cei rapizi. Şi-a înclinat capul continuând să mă privească.

Mi-am dus repede mâna la gură şi m-am oprit din râs.

Bărbatul mi-a făcut un semn din cap şi a urcat în metrou.

Mai mult de-atât nu ştiu.

Când am deschis ochii, zăceam întinsă pe jos, iar lângă mine muzicantul îmi cotrobăia prin rucsac.

— Hei! am strigat.

Tipul a sărit un pas în spate, şi-a înşfăcat chitara şi pălăria şi a dispărut prin mulţimea de pe peron. Doi paznici ai metroului m-au întrebat dacă am nevoie de ajutor. Am scuturat din cap şi m-am ridicat în picioare. Dar după ce m-am ridicat, am simţit că-mi este foarte cald şi că sângele îmi pulsează în tâmple. Aveam nevoie urgentă de aer proaspăt.

Sus m-am trezit în alt oraş. Pentru câteva clipe am rămas ţintuită locului. Totul părea atât de proaspăt, de parcă ar fi trecut o ploaie de vară peste faţadele caselor, spălând toată mizeria şi dându-le o zugrăveală nouă. Nu numai asta se schimbase – dispăruse şi încetineala.

Totul se desfăşura în ritm normal. De pe la ferestrele deschise se auzeau muzică şi râsete, viaţa pulsa. Iar peste străzi şi trotuare se aşternuse o strălucire pe care n-o mai văzusem niciodată.

Aproape că-mi venea să dansez de bucurie.

Oamenii mă priveau şi îmi zâmbeau. Acum abia înţelegeam proveniența cuvântului bunăvoinţă. Nimeni nu se grăbea, nimeni nu vocifera, era tare plăcut printre toţi acei necunoscuţi, să fiu pur şi simplu eu.

Într-un parc m-a oprit o femeie cu un copil în braţe.

— Știu că e târziu, mi-a spus. Dar dacă nu ieșim destul de repede, mă bate.

— Cine? am întrebat-o.

— Ține-l puțin!

Femeia mi-a pus copilul în brațe. Era un bebeluș, dormea și respira ca o pisică. îl simțeam cum toarce prin păturică.

— Ce bebeluș drăguț, am spus, dar femeia dispăruse.

M-am uitat după colț. Nimic.

La început am intrat în panică, dar apoi m-am gândit că toate astea fac parte dintr-un plan. Nu știu cum de-mi venise ideea asta, dar o adoptasem fără să-mi fac prea multe gânduri. Așa să fie.

M-am așezat pe bancă cu copilul în brațe și mi-am făcut un joint. Copilul s-a trezit și se uita la mine. L-am ridicat puțin ca să poată sta în fund și i-am suflat fumul în față.

Copilul a mijit ochii, fără să scoată vreun sunet.

„Poate că e mut", m-am gândit.

Am stat astfel vreo oră pe bancă, uitându-ne unul la celălalt. Pricepusem: copilul era înțelept, toți copiii erau înțelepți. Și mai pricepusem că, dacă voiam, atunci eram eu de fapt copilul și nu invers. Mă regăsisem și mă iubeam infinit de tare și eram incredibil de fericită. După care am decis că era timpul să fac rost de mâncare pentru copil.

— Să nu cumva să-mi mori de foame, i-am spus și l-am pupat pe frunte.

Pizzeria era de fapt un serviciu de livrări acasă cu un gemuleț ce dădea spre stradă, pe unde se vindea. M-am uitat pe meniul agățat de perete, gândindu-mă ce-ar putea să mănânce un bebeluș ca să nu se înece cu ceva.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Am tresărit. Chipul fetei era plin de semne de acnee, avea o gură mare cu buze pline și niște ochi verzi, scânteietori. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem până atunci.

— Uau! am spus admirativ.

Fata mi-a zâmbit, repetând:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Am nevoie de ceva pentru copil, am spus parcă scuzându-mă.

— Care copil?

M-am uitat la mâinile mele. Copilul dispăruse. Pesemne că îl uitasem pe bancă, în parc. Am încercat să-mi amintesc pe unde se

întâmplase şi cum arăta copilul, dar n-am reuşit.

— Nu plânge, mi-a spus fata şi mi-a întins un şerveţel.

Ne-am uitat una la alta. Fata mi-a făcut cu ochiul, apoi mi-a întors spatele. Ştiam că trebuia să plec. Aveam senzaţia că trebuia să urmez un scenariu. Vreun film din anii ’70 care tocmai se turna. Rolul meu era să aflu care este rolul meu.

Cum am nimerit în cele din urmă în restaurant nu mai ştiu. Încercam să le explic oamenilor de pe la mese că îşi pot folosi tacâmurile şi pe post de oglindă.

— Şi în felul ăsta vedeţi tot, spuneam şi-mi ţineam o lingură aproape de ochi.

Lumea era cu susul în jos. Un chelner a venit şi m-a prins de braţ. I-am întins o furculiţă sub nas. Un al doilea chelner m-a prins şi el de braţ, discutau. Stop. În cadrul următor mă aflam la o masă şi beam vin roşu. Chipul unui bărbat pe care-l cunoşteam dintr-un serial TV.

Juca mereu rolurile alea proaste – bărbaţi duri pe dinafară şi pe dinăuntru ca untul la soare. Mi-a spus:

— Asta n-o poţi face cu toate lingurile.

Iar eu i-am răspuns:

— Pot să văd cu încetinitorul.

El a râs, am râs şi eu şi apoi ne aflam într-un taxi.

Imaginile se derulau cu o viteză ameţitoare. Stop. Stop.

Stop. Nu-mi pot aminti cronologia exactă. Ştiu doar cum simţeam părul taximetristului, trebuie să fi fost indian.

Se dăduse cu ulei de păr şi îmi aluneca printre degete, încât nu puteam să-l prind cum trebuie. Stop. Apoi asfaltul. Asfaltul se simţea foarte tare, mult mai tare decât părea. Îmi amintea de spatele unei broaşte şezând pe o piatră la marginea unui râu şi care poate sări în orice clipă în apă. Stop. Undeva se auzi plânsetul unui copil. Cineva claxonă de trei ori, dar nimeni nu râse. Stop. O pătură pe umerii mei. Şi la sfârşit mă aflam întinsă pe un pat şi gura îmi era uscată de atâta vorbit. Un strat rece de salivă îmi acoperea limba, dar nu puteam înghiţi.

Stop. Somn, somn, somn. Stop.

Când m-am trezit, eram pacienta unui sanatoriu cu secţie închisă de la periferia Hamburgului.

2 în afara părinţilor mei nu mă vizita nimeni. La început am crezut că gaşca m-a uitat, apoi mi-a explicat unul dintre infirmieri că

nu are nimeni acces. Când le-am cerut socoteală părinţilor mei, mi-au răspuns aproape în cor: „E spre binele tău” şi n-am avut putere să mă cert cu ei.

Creierul îmi funcţiona foarte încet în săptămânile acelea. Medicamentele îmi atenuau reacţiile. Erau ca nişte şnururi invizibile care îmi învăluiau fiecare gând sau gest. Dimineaţa, şi seara, şi noaptea.

Ziua mă întâlneam cu alţi pacienţi. N-aveau nume.

Erau chipuri diferite care ascundeau în spate acelaşi gând comun. Aveau atâtea să-mi povestească, încât eram ameţită de la atâta ascultat. Pătrunseseră legile naturii şi moartea şi pricepuseră legăturile dintre particulele elementare. Unii dintre ei ştiau despre povestea cu încetinitorul, vorbeau despre oglinzi pe care le puteai găsi peste tot; alţii credeau că dorm şi nu se vor mai trezi niciodată. „Totul e numai un vis”, îmi şopteau şi-mi strecurau bileţele în mână. Pe bileţele scria „Dormi acum” sau „Priveşte în jur”. Le dădeam bileţelele înapoi, iar ei şi le introduceau pe ascuns în buzunarele capoatelor sau ale pantalonilor de trening şi plecau – mereu pe lângă ziduri, niciodată pe la mijlocul culoarelor.

După trei săptămâni mi s-a permis să mă mut în secţia deschisă. „Sunteţi mai bine”, mi s-a spus, „medicamentele şi-au făcut efectul”. Eram uşurată să părăsesc secţia izolată.

În zilele care au urmat, am fumat ţigări una după alta.

N-aveam habar de ce am avut voie să mă mut la secţia deschisă. Nu mă simţeam deloc mai bine. Eram pierdută şi fără niciun punct de reper. Punctul de reper a venit în momentul în care am realizat ce mi se întâmplase.

Avusesem ocazia să văd lumea aşa cum era ea de fapt, iar acum această şansă dispăruse. Lumea mi se părea ternă şi mată. îi lipseau culorile şi mirosurile. Iar eu mă simţeam, de la o zi la alta, tot mai bătrână şi mai obosită.

— Dr. Lorrent, doctoriţa care mă îngrijea, m-a asigurat că sentimentul de nesiguranţă o să dispară cu timpul.

Nu trebuia decât să am mai multă încredere în mine şi să nu mă mai ating de droguri. Când i-am povestit ce s-a întâmplat în staţia de metrou, a chemat imediat un coleg. Ei nu ştiau, dar eu i-am observat într-o linguriţă cum stăteau amândoi în cadrul uşii şi se sfătuiau. Învăţasem multe. Nu era greu să văd mai mult decât ceilalţi, asta nu mi-o puteau lua cu niciun medicament. Am auzit-o povestindu-i

colegului ei de aventura mea din metrou.

El a aprobat din cap, s-a uitat spre mine şi privirile ni s-au întâlnit în linguriţă.

Din momentul acela am ştiut că este unul dintre cei rapizi care se prefăceau a fi înceţi.

— După ce m-au mutat de la izolare, mă întâlneam cu dr. Lorrent o dată pe zi, la ora de terapie. De mai multe ori a adus vorba de scena de la metrou, însă de fiecare dată i-am dat de înţeles că n-am chef să discut, spunându-i că totul fusese doar o stupizenie.

— Eram atât de varză, nici nu vă puteţi închipui. La un moment dat am văzut cum iese un cal din perete şi se cacă pe peron. Vă puteţi imagina una ca asta?

Râdeam de propria mea prostie şi dr. Lorrent zâmbea şi ea cu amabilitate de parcă n-o interesa deloc, dar eu ştiam că moare să ştie mai multe despre scena de la metrou. Nu m-a întrebat niciodată a doua oară despre copil sau despre restaurant, n-o interesau nici oglindirile sau de ce am încercat să mă prind de părul taximetristului. Însă despre scena de la metrou m-a întrebat în total de opt ori. Chiar şi un surdo-mut s-ar fi prins că e ceva la mijloc. Iar eu nu eram surdo-mută, ci eram dopată cu calmante şi fumam trei pachete de ţigări pe zi. Era timpul să ies de-acolo.

— Ai mei au încercat, imediat după externare, să mă izoleze. Se gândeau să ne mutăm pentru o vreme la ţară – de parcă Oldenburg n-ar fi fost destul de la ţară. M-am împotrivit – în patru luni împlineam douăzeci de ani şi aveam de gând să o pornesc pe drumul meu.

Aşa că a venit Mirko la mine şi m-a luat cu maşina lui combi, urmând să locuiesc, pentru o vreme, la el. La sfârşit de săptămână gaşca a dat o petrecere în cinstea mea şi dintr-odată nu m-am mai simţit bătrână şi consumată.

Îmi revenea energia. Le-am povestit oamenilor mei totul, până în cel mai mic amănunt. M-a surprins că nu au rămas surprinşi. Cel puţin, nu foarte. Dădeau din capete de parcă ar mai fi auzit povestea de multe ori şi râdeau la locurile potrivite, dar de minunat nu s-au minunat nicio secundă.

— Fiecare cu trip-ul lui, spuse Didi. Tu cu al tău, eu cu al meu.

— Eu îl am pe-al meu, sublinie Jenni.

— Iar eu am uitat numărul tău de mobil, am spus.

— Ţi-l scriu, a spus Jenni şi mi l-a notat.

Atât de simplu era totul.

Bineînţeles că mi-am întrerupt imediat pastilele. Am făcut schimb cu Julian pe câteva grame de iarbă şi eram sigură că eu ieşisem cel mai bine din afacere.

— N-a durat mai mult de cinci zile şi iar m-am trezit de unde am plecat.

Ne uitaserăm la filme pe video şi băuserăm vodca lemon, ascultam muzică şi la un moment dat Jenni şi Asta au plecat. Mirko s-a apucat să facă pop-corn. îl auzeam dereticând prin bucătărie, în timp ce Fiona Apple îmi cânta să nu fiu atât de hipersensibilă. Stăteam întinsă pe podea, cu picioarele ridicate pe canapea şi simţeam cum îmi vibrează basul prin corp. Dintr-un ghiveci de flori fumega un beţigaş aromat, cu fumul urcându-se drept spre tavan. îl vedeam cu susul în jos şi eram fascinată de liniştea lui. Am adormit. Când m-am trezit eram tot pe Călătorie (engl.) sau doză (de drog) pregătită pentru a fi luată.

Trip desemnează şi reacţia toxică tipică halucinogenelor. (N. ed.) podea. Beţigaşul se prefăcuse în scrum, iar muzica şi luminile erau stinse. M-am ridicat să-mi iau un pahar cu apă. În următorul moment mă aflam nu în bucătărie, ci în faţa casei, pe stradă, şi mă simţeam liberă. Cunoşteam senzaţia. Eram din nou în acel film din anii ’70 şi trebuia să aflu care anume era rolul meu. Totul era posibil, nimic nu era periculos. Aşa stând lucrurile, am început să-mi vizitez prietenii. Colindam oraşul în lung şi-n lat, sunam insistent la uşile prietenilor şi le juram dragoste veşnică prin interfon. Înainte să iasă, fugeam şi mă ascundeam după câte o maşină sau în scările altor blocuri.

Mirko m-a găsit în faţa supermarket-ului. Stăteam pe o bordură şi aşteptam. Mi-era sete şi voiam să-mi iau ceva de băut, dar supermarketul nu se deschisese încă.

— Sigur că e închis, a spus Mirko. E abia şase dimineaţa.

— Cum m-ai găsit? am vrut să ştiu.

— Ia uită-te la picioarele tale.

Mi-am coborât ochii. Eram desculţă, iar în jurul picioarelor mele trotuarul lucea roşu. Am ridicat piciorul stâng şi am pufnit în râs. Probabil călcasem în ceva roşu.

Şi sigur se vedea tare haios de sus de tot – probabil că lăsasem o urmă roşie prin tot oraşul.

— Sherlock Holmes, i-am spus lui Mirko.

— Trebuie cusută, a spus şi m-a ajutat să mă ridic.

Mă ţineam de braţul său şi eram pe punctul de a-i declara că îl voi iubi cum n-am iubit niciodată pe nimeni, când de pe partea cealaltă a străzii a ieşit din casă o femeie îmbrăcată în trening. Avea părul prins cu o bentiţă şi o pereche de căşti roz pe urechi. Lângă ea era un câine mare, care se uită la noi căscând.

Mai întâi am crezut că femeia se întinde, dar de fapt ea alerga deja. Încet de tot. M-am uitat la Mirko care mă privea cu capul uşor înclinat. Buzele i se mişcau încet şi ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu „Hai!" suna ca un tânguit de jale. În acelaşi moment câinele s-a pus în mişcare îndreptându-se spre noi. Voia să traverseze strada, în timp ce stăpâna lui alerga cu încetinitorul pe trotuar.

Am auzit un mormăit monoton. Un camion pornise în marşarier din faţa supermarket-ului. Toate acestea se întâmplau într-o coregrafie minunată, astfel încât, pentru prima oară în viaţă, înţelesesem puterea care ţinea universul laolaltă. Nu m-am mişcat, am lăsat lucrurile să se întâmple, pentru că totul se desfăşura după un plan care nu aştepta decât ca eu să-l înţeleg.

Câinele ajunsese la mijlocul străzii, dar a observat prea târziu camionul. A întors capul, şi-a întors tot corpul încercând să evite impactul. Dar roata stângă din spate îl prinsese deja, trăgându-l sub camion. Am auzit un urlet prelung ieşind din botul lui, oase sfărâmându-se, o labă zgâriind bordura. Era o cacofonie care, datorită sunetelor ei lente, avea ceva liniştitor.

Nici urmă de grabă, era ceva uniform şi satisfăcător.

Camionul a oprit zgâlţâindu-se, femeia care făcea jogging s-a oprit din alergat. S-a întors, căştile roz i-au căzut de pe cap şi-i atârnau la piept. Se mişca printre maşinile parcate. Avea gura în forma de O, ţipătul îi semăna cu un flaut din argint. Scena dura şi dura, iar eu nu făceam decât să privesc. Lângă mine, Mirko clipea nervos. Semăna cu bătaia de aripi a unui fluture.

Ştiam că văzusem destul şi m-am pus în mişcare, mult mai rapid decât ceilalţi. Nimic nu mă putea opri. M-am strecurat sub camion şi am luat câinele în braţe. Mai trăia, picioarele din spate îi tresăreau şi îi simţeam respiraţia fierbinte în faţă. M-am uitat în ochii lui cum mă priveşte. Câinele pricepuse ce se întâmplase aici. Şi mai ştia că era bine aşa. În ochii lui am citit că înţelesese mult mai mult decât aş fi putut pricepe eu vreodată. Apoi privirea i-a încremenit şi s-a înceţoşat. Se

terminase.

— E bine, i-am şoptit la ureche şi l-am mângâiat pe cap. E bine cum s-a întâmplat.

Apoi au început să mă tragă de sub camion. Ceva s-a rupt. Ceva s-a închis. Încetineala a dispărut, timpul s-a întors ca un elastic. Dar se întâmplase, lumea mi se deschisese din nou. Am închis mulţumită ochii, savurând ritmul viu din jurul meu.

— Am redeschis ochii abia când cineva de lângă mine a pronunţat încet cuvântul „fereastră". Stăteam aşezată pe un scaun, privind afară. Era altfel decât în Hamburg. Sanatoriul acesta se afla pe malul unui lac, iar părinţii mei mi-au spus amândoi, în aceeaşi zi, la o distanţă de zece minute unul de altul, că nu ştiau unde au greşit. Nu se puteau uita în ochii mei şi nici eu în ai lor.

Medicii stăteau mult de vorbă cu mine, dar niciunul n-a pomenit de schizofrenie. Nimeni n-a afirmat că aş fi depresivă. Vorbeau cu multe cuvinte străine despre un dezechilibru al sistemului nervos, ajungând în cele din urmă la un diagnostic.

Medicul în a cărui îngrijire mă aflam se arătă încrezător.

— Este un episod psihotic, mi-a spus. Nu e nimic grav. Câteva pastile acolo şi totul va fi bine. Să nu vă faceţi griji. Sunteţi tânără, sunteţi puternică şi nici n-o să trebuiască să luaţi pastile toată viaţa. Pe măsură ce trece timpul reducem doza, până când ajungem la un echilibru. Să zicem, în vreo trei ani? Ei? Nu sună rău, nu? într-o bună zi totul va fi ca la început. Trebuie doar să aveţi grijă la stilul de viaţă pe care-l duceţi şi să vă ţineţi departe de droguri. Până atunci…

M-au ţinut două luni în secţia închisă. Nu pentru că acolo mi-ar fi fost locul, ci ca să mă ţină sub observaţie.

Cel puţin asta era teoria mea. Mai târziu am aflat că fusese dorinţa tatălui meu. Dădea banul ca medicii să mă ţină închisă. Era stilul lui aparte de a-şi exprima grija faţă de mine. Am aflat-o de la şeful clinicii chiar în ziua în care m-a externat:

— Tatăl dumitale a procedat corect, ar trebui să-i fii recunoscătoare.

Recunoştinţa mea s-a manifestat prin faptul că n-am mai vorbit cu el niciun cuvânt. Respingeam orice încercare de împăcare venită din partea lui, adresându-mă numai mamei. Era prima oară când îi ceream ajutorul.

Mama a reacţionat neaşteptat. Şi-a dus mâna la gură şi a fugit la

baie. Am auzit-o vomând, apoi l-a strigat pe tata. S-a dus la ea în baie şi i-am auzit discutând în spatele uşii închise. În cele din urmă, tatăl meu a ieşit şi mi-a spus:

— Mama nu se simte prea bine.

Îl priveam fără să spun nimic.

— Ar fi mai bine dacă te-ai muta pentru o vreme.

Îl priveam fără să spun nimic. Eram atât de plină de ură la adresa lui, încât nu ştiam ce altceva să fac decât să mă uit la el. Poate că ies flăcări sau poate că pur şi simplu explodează dacă mă uit destul de intens şi de mult la el. S-a întâmplat şi mai rău, a început să-mi vorbească:

— E… e decizia mamei tale, a spus încurcat. Nu prea poate să facă faţă la… la… înţelegi ce vreau să spun. Valerie, te rog, încearcă s-o înţelegi. După ce-ţi pui ordine în viaţă şi crezi că te poţi purta din nou normal, sunt convins că se va bucura să te revadă.

În momentul acela am priceput ce voia să spună privirea câinelui. Am priceput cum era să înţelegi viaţa în timp ce mori, şi am mai priceput că nu eu eram cea bolnavă. Ce era aici era bolnav. Vechea mea viaţă. Vechiul meu eu. Părinţii.

— Nu sunt nebună, i-am spus.

Tatăl meu a ridicat din umeri, avea ochii ca din sticlă reflectorizantă. Era un tipar cu sânge rece şi privire la fel.

Nu mai urâsem pe nimeni niciodată aşa cum îi uram acum pe el şi pe mama mea.

— Mi-am părăsit casa în care am crescut şi m-am mutat de data aceasta la Jenni. Dormeam mult şi evitam lumina zilei. Dacă cineva mă cerea la telefon, mă prefăceam că dorm adânc. Iar restul îl rezolvau pastilele.

Le luam mereu la aceeaşi oră şi totuşi îmi dăduseră ritmul peste cap, pentru că dormeam foarte neregulat. Îmi plăcea să mă ridic noaptea, să mă strecor prin casa lui Jenni şi să-i golesc frigiderul în timp ce ea dormea şi habar n-avea ce se petrece. Şi asta îmi plăcea. Să nu ştie nimeni ce se întâmplă. În prima lună m-am îngrăşat cu paisprezece kilograme şi nu mă mai spălam decât rar.

Cel care m-a scos în cele din urmă din starea în care mă aflam a fost Asta.

— O să facem acum o excursie cu maşina, mi-a spus şi m-a încărcat în maşina lui.

După câteva minute a deschis geamurile din spate fără să dea vreo explicaţie. L-am înţeles, nici mie nu-mi plăcea cum miroseam.

Ne-am dus spre mare.

Asta îşi putea permite să se decidă brusc că vrea să plece în câte o asemenea excursie. Avea un magazin de CD-uri în pasajul comercial, care mergea foarte bine. Era singurul din gaşca noastră care câştiga suficient pentru a face tot ce-i trece prin cap. Asta era un miracol pentru noi. Îşi împlinise visurile fără a se compromite. În timp ce noi frecam menta sau ne ţineam la suprafaţă cu câte un mic job, Asta îşi putea permite să aibă grijă de o prietenă. Aşa stăteau lucrurile.

Rezervase o cameră dublă într-un hotel cu program de fitness. Încă din prima zi a început să-mi ridice moralul şi avea grijă să mănânc serios. Stătea cu mine la saună şi mă obliga să mă trezesc devreme, să prindem amândoi răsăritul. Ieşeam chiar şi când ploua şi ne împiedicam de râs pe plajă, pentru că nu exista nimic mai stupid decât să priveşti răsăritul într-o zi înnorată şi ploioasă.

— Pune-ţi ochelarii de soare, îl sfătuiam eu.

— Ţi-ai dat cu cremă pe nas? mă întreba el şi ţinea umbrela astfel încât să mă ud.

— De ce faci toate astea? am vrut să ştiu după prima săptămână.

Era mijlocul lunii mai, Asta rezervase camera până la sfârşitul lunii.

— Eşti sau nu Val a mea?

— Nu, pe bune, Asta, de ce?

Şi-a dres glasul şi a rămas cu privirea pierdută în zare.

Ne cuibăriserăm pe lângă o dună de nisip unde nu bătea vântul. În rucsac aveam sandvişuri, prăjituri şi un termos cu ice tea.

— Te-am lăsat cu toţii baltă, a spus Asta după o pauză lungă. N-a fost corect. Dacă nu te-am fi lăsat baltă, nu s-ar fi întâmplat toate astea.

Nu eram de aceeaşi părere. Eram sigură că psihoza mă pândise de mult. Doar că până atunci condiţiile nu fuseseră atât de adecvate – somn puţin, droguri multe.

Ajunsesem la limită, iar capul meu reacţionase. Aşa vedeam eu lucrurile.

— Mi-eşti dragă, a continuat Asta. Şi nu vreau să văd cum te duci naibii şi te îngropi pentru totdeauna într-o casă de nebuni ca să umpli pereţii de-acolo cu căcat, pricepi?

Pricepeam, deşi pe-atunci nu ştiam de povestea fratelui său.

Fiecare are propriile lui motive de a fi bun cu alţi oameni. Despre motivul lui Asta am aflat de la Jenni, două luni mai târziu.

Cu câţiva ani în urmă fratele lui Asta, foarte drogat fiind, s-a furişat pe aeroport ca să zboare cu un avion.

S-a agăţat de roţi şi a urcat odată cu avionul. La un moment dat l-au lăsat puterile sau s-au strâns roţile. Se spune că a murit încă înainte să atingă pământul. Dar aşa se spune de fiecare dată.

Dacă aş fi cunoscut povestea asta la mare, cred că n-aş fi reacţionat la fel de pozitiv la mila lui Asta.

— Pe la sfârşitul vacanţei ajunseserăm să vorbim aproape numai despre psihoza mea. Am încercat să-i explic lui Asta că, din când în când, mi-e dor de starea aceea de încetineală şi mai ales de lumea aceea străină.

— Se pare că eşti dependentă de psihoza asta a ta, a spus. Aşa e?

— Nu tocmai, i-am răspuns. E mai degrabă faptul că-mi place senzaţia pe care o am când văd lumea cum este ea de fapt. Ştii, miros şi simt toate altfel. Începe foarte inofensiv şi deodată se instalează încetineala. De parcă cineva ar fi apăsat pe un buton. Iar eu pot să observ totul, fac parte din ea, sunt mai rapidă şi mă pot mişca normal. La un moment dat, lumea asta mi se deschide.

— Uau!

— Da, uau.

Nu mă puteam uita la el în timp ce-i povesteam. Îmi lăsasem privirea între picioare, pe nisipul în care desenam linii cu degetele. Când vorbeam aşa direct despre asta, mă simţeam ca un copil mic, care povesteşte un vis.

— Îţi aminteşti de filmul ăla, Matrix? l-am întrebat.

Oamenii trăiau într-o lume imaginară, dar în realitate erau nişte baterii?

— Îmi amintesc că erau păcăliţi că trăiesc.

— Exact. Dar la mine nu e aşa. E un plan similar, doar că lumea rămâne tot ea. E aceeaşi, şi totuşi nu e. E mai bogată, e pur şi simplu mai bogată. Şi e…

Nu-mi găseam cuvintele.

— E ce? întrebă Asta.

— …fascinant, am spus încet.

— Periculos.

— Ştiu să am grijă de mine.

— Val, mi-a spus atunci, luându-mi faţa între palme şi obligându-mă să mă uit în ochii lui. Dacă cineva nu e în stare să aibă grijă de sine, fii sigură că despre tine este vorba. Ultima oară te-au extras de sub un camion unde te agăţasei de un câine mort căruia îi atârnau maţele pe-afară. Aveai tălpile sângerânde pentru că te plimbaseşi prin cioburi şi nici măcar n-ai observat. De două ori te-au băgat până acum la izolare. Ce crezi că se va întâmpla a treia oară?

Am tăcut. Asta a continuat.

— Pe ai tăi nu te poţi baza, lor le-ar conveni să te închidă pe undeva pentru câţiva ani. Prietenii tăi trăiesc pe altă planetă şi uită de ţine de cum ieşi din raza lor de acţiune. Te-ai uitat vreodată în oglindă de când stai la Jenni? Te duci naibii. Aşa că nu-mi povesti tâmpenii de genul ştiu să am grijă de mine, ok?

— Ok, am spus încet, încercând să-i evit privirea.

Nu m-a slăbit.

— Data viitoare, dacă simţi chiar şi numai o adiere de psihoză, mă chemi imediat, ne-am înţeles? Să nu mi te prind că ajungi iar la nebuni. Şi fără droguri, m-auzi, nu mai pui lăbuţa pe iarbă şi pastile şi toate porcăriile alea, m-ai auzit? Promite-mi că mă suni!

— Promit.

— Ce-mi promiţi?

— Promit să te sun de îndată ce începe din nou.

M-a sărutat pe frunte. A doua zi am plecat acasă şi m-a lăsat la Jenni. După doar şase săptămâni l-am sunat.

4 Cele şase săptămâni au trecut repede. N-am mai apărut pe la nicio petrecere şi m-am ţinut de Km parte de droguri. Ziua mă uitam la televizor sau ascultam muzică, noaptea priveam fix tavanul şi dormeam fără vise. Mâneam normal şi făceam duş în fiecare zi, nu mă vedeam cu nimeni şi îmi închipuiam că o voi ţine aşa toată viaţa. Aveam de gând să îmi revin, asta era cel mai important. Nu voiam ca Asta să creadă că n-am învăţat nimic de la el.

Aveam însă şi alte motive să mă ţin departe de oameni. Pastilele îmi încetineau gândirea. Se întâmpla des să adorm citind şi urmăream cu greu chiar şi cele mai stupide talk-show-uri. Apoi mai aveam faze în care eram groaznic de neliniştită şi nu puteam sta locului. În ciuda stării mele de mulţumire, undeva deasupra mea plana foamea de psihoză. Dacă urmările nu ar fi fost atât de neplăcute, aş fi putut trăi lejer în stare de psihoză. Aşa că am început să mă întreb ce-ar fi dacă

aş putea să ţin sub control urmările. Ce-ar fi dacă aş putea să-mi chem starea de câte ori am chef, pentru ca apoi s-o opresc când vreau eu?

„Disciplină", îmi spuneam, „e doar o problemă de disciplină. Trebuie să îţi revii, să capeţi controlul şi nu se poate întâmpla nimic rău".

După cinci săptămâni mă simţeam suficient de puternică pentru a face o încercare.

Am început să nu mai iau pastile, dar n-am simţit nicio schimbare. Abia în a cincea zi s-a întâmplat ceva. Seara m-am culcat cu capul limpede, iar dimineaţă m-am trezit cu uşurinţă. Îmi recăpătasem controlul. După micul dejun am scos restul pilulelor din folie, le-am aruncat în closet şi am tras apa după ele. Apoi am ars aproape ceremonios reţeta pentru următoarele pastile, într-o scrumieră. Credeam că ştiu ce fac. Eram foarte concentrată, presiunea ce mă apăsase atâta vreme dispăruse din capul meu. După mult timp deţineam din nou controlul asupra gândirii mele şi aşteptam, întrebându-mă ce voi face dacă de data aceasta nu avea să se mai întâmple nimic. Dacă mă vindecasem?

Ce se întâmplă atunci?

Au trecut două zile. Am început să devin mai atentă la semne. De prea multă încordare fumam ţigară de la ţigară şi am ascuns televizorul sub o pătură. Fără distragerea atenţiei, fără muzică, nimic. Din fericire, Jenni mă lăsa în pace, telefonul din camera mea era scos din priză, nimeni nu pătrundea până la mine. Mă învârteam în jurul propriului meu ax, trăiam în galaxia mea. Fără cărţi, fără gânduri străine, fără nimic. Toate porţile din mine erau larg deschise, psihoza putea veni, eram pregătită.

Şi a venit. Şi n-am fost deloc pregătită.

— …Asta…

— Alo?

— …Asta, eu…

— Val?

— …sunt…

— Val, ce s-a…

— …poţi să vii repede de tot… vii?

— Un sfert de oră mai târziu Asta şi-a făcut apariţia la mine acasă. L-am auzit vorbind cu Jenni pe hol, apoi a ciocănit la uşa mea.

— Val, eu sunt, Asta, deschide.

Am deschis. În spatele lui Asta stătea Jenni, cu ochii larg deschişi şi gura tresărindu-i nervos.

— Nu vreau să mai ajung la spital, am spus încet.

— N-ai să ajungi, mi-a spus Asta.

— Nu vreau să ajung iar acolo.

— Calmează-te, m-a liniştit. N-ai să mai ajungi acolo.

Ce s-a întâmplat?

I-am povestit despre pastilele care înotau acum undeva prin canalizare şi că încercasem să-mi controlez psihoza.

— Dar n-a mers, Asta, pur şi simplu n-a mers.

Mă apucase de dimineaţă, când deschisesem fereastra. Aromele verii, o voce, claxonul unei maşini şi deodată totul avea o semnificaţie mai profundă. Lumea m-a copleşit, îi simţeam greutatea şi atunci am intrat în panică.

— Am vrut să ies, dar n-am mai putut, Asta, pur şi simplu n-am putut.

— Bine, linişteşte-te. Mai întâi hai să te îmbrăcăm.

M-am uitat în jos la mine, eram goală. Am privit împrejur, prin cameră – pe jos erau resturi de mâncare, co coloaşe de hârtie în jurul lumânărilor, toate hainele mele zăceau sub formă de grămadă într-un colţ, iar pe pervaz se aflau frumos ordonate, lustruite şi strălucitoare, linguri şi linguriţe. Când făcusem toate astea?

— Ce Dumnezeu ai făcut aici? a întrebat Asta.

Habar n-aveam. Am început să plâng, repetând mereu şi mereu să nu cumva să mă bage din nou în spital.

— Te rog, Asta, te rog, ai grijă de mine.

Cu ajutorul lui Jenni m-a îmbrăcat, a deschis fereastra şi a stins lumânările. Apoi m-a întrebat dacă sunt sigură că nu mai am nicio pastilă. Am aprobat, agăţându-mă din priviri de ei. Aveau amândoi o expresie derutată, ochi neîncrezători, de culoarea fricii.

— Vă rog, am spus. Nu vă fie frică.

— Ce-ar fi să-i dăm un calmant? a întrebat Jenni. Sau pur şi simplu o aspirină? Câteodată face minuni chiar şi o simplă aspirină…

— Jenni? a întrerupt-o Asta.

— Da?

— Ţine-ţi gura şi mai bine pune de-un ceai. Du-te şi pune de-un ceai de plante, auzi?

Jenni a dispărut la bucătărie, iar Asta m-a întrebat cum mă simt.

Am ridicat din umeri. Îmi plăceau cutele din jurul gurii lui. Şi când mi-a spus că totul va fi bine, i-am zâmbit şi am spus:

— Eşti un om bun.

— Şi tu eşti un om bun, Val, chiar dacă faci numai tâmpenii.

Şi iar am început să plâng. Avea dreptate. Deşi nu mă simţisem niciodată ca fiind un om bun. Am priceput că sunt bună. Şi gândindu-mă la asta, mâinile mele au început să strălucească roşii. Era frumos. Eram pur şi simplu bunătate. Da.

Am auzit un murmur, ceva mi-a atins obrazul, mi-am ridicat privirea.

O".

…

Se întâmplase din nou. Asta spusese ceva, iar respiraţia lui îmi atinsese obrazul, începuse încetineala. Se întâmplase. Buzele lui Asta se mişcau greu, iar când întrebarea lui s-a terminat, i-am mai auzit ecoul care-mi gâdila urechile.

„În sfârşit".

Îmi simţeam lacrimile cum îmi curg pe obraz. Voiam să-i spun lui Asta că s-a întâmplat din nou şi că timpul trecea cu încetinitorul. Când am rostit-o, am simţit silabele ţâşnindu-mi printre buze. Asta mă privea surprins.

Trebuia să-mi fi imaginat. Eram prea rapidă pentru el, nu mă putea înţelege. Tot ce spusesem se auzea ca un sunet înalt, intens. Mi-a venit să râd, am scuturat din cap şi Asta m-a prins de umeri.

— Are o criză!

Fiecare literă lăsa în aer o urmă de condens. Le vedeam clar, nu trebuia decât să întind mâna ca să le ating.

— O, Doamne Dumnezeule!

Jenni şi Asta se mişcau cu încetinitorul. M-aş fi putut elibera fără probleme din strânsoarea lui Asta, aş fi putut s-o trag pe Jenni de fustă şi mă întind din nou pe jos unde mă ţintuise Asta. Atât de rapidă eram. Nimeni n-ar fi observat, nimeni n-ar fi putut să facă ceva împotrivă. Dar nu voiam să supăr pe nimeni. Asta mă considera un om bun, nu voiam să-l dezamăgesc. îl auzeam cât era de încordat. Avea o bătaie ritmică în vârful degetelor, iar inima i-o luase razna. Aşa că am rămas întinsă cuminte, aşteptând să se calmeze cei doi. „Calm".

Dar nu mergea, pur şi simplu nu mergea. Mintea îmi spunea una, pe când corpul meu voia viaţa aceea răpi dă, s-o vadă, s-o miroasă, s-o

simtă, să fie parte din ea înainte să dispară.

— Fir-ar să fie nu pot s-o ţin!

Jenni i-a sărit lui Asta în ajutor, dar era o glumă, nimeni nu m-ar fi putut ţine. Am dat deoparte braţele lui Asta şi eram pe cale de a sări în picioare, când am observat că nu suntem singuri. În cadrul uşii se afla o femeie.

M-am uitat la ea preţ de o secundă şi am ştiut imediat că este dintre cei rapizi.

„În sfârşit".

Timpul încetini cu zece unităţi. Se auzi un zgomot foşnitor – inspirase Asta; un pocnet moale – genele lui Jenni se ciocniseră una de alta, pentru a se despărţi apoi cu un foşnet. Femeia se aplecă deasupra mea.

— Ea treia oară, îmi spuse.

— Îmi… îmi pare rău…

— Minţi! Nu-ţi pare rău deloc!

Îşi întinse braţele, cuprinzând în acest gest întreaga cameră.

— Treaba asta nu are voie să se mai întâmple, m-ai auzit? De fiecare dată când deschizi uşa, o să te coste.

Privi spre Asta şi spre Jenni, apoi spre mine.

— Înţelegi?

Nu înţelesesem, dar am dat din cap.

Femeia îmi întoarse spatele.

În acest scurt timp, Jenni şi Asta se mişcaseră poate două secunde mai departe. Jenni nu se apropiase, iar Asta mă privea fără să mă vadă cu adevărat.

M-am uitat în urma femeii în timp ce ieşea din cameră. „Treaba asta nu are voie să se mai întâmple".

Abia acum pătrunseseră vorbele ei în conştiinţa mea şi am simţit brusc cum mi se face frică. „De fiecare dată când deschizi uşa o să te coste". Fusese o ameninţare.

Am închis ochii, îmi era greaţă. Am simţit cum trece încetineala pe lângă mine, umplând încăperea cu senzaţia aceea atât de deosebită. Era atât de frumos. Dar nu voiam să văd nimic din toate astea, mi-era rău de frică. O asemenea senzaţie nu mai experimentasem niciodată. Ţineam ochii strâns închişi, simţeam forţa din jurul meu şi, în acelaşi timp, îmi doream ca totul să se termine. Tot timpul sperasem să mi se întâmple, iar acum îmi doream să ia sfârşit cât mai repede. Era ridicol.

Mi-era teamă că, dacă aş fi aruncat fie şi numai o privire asupra acestei noi lumi, ar fi sărit pe mine şi m-ar fi umplut până când aş fi explodat. Cam aşa o senzaţie aveam.

Am deschis ochii abia când am simţit o mână pe frunte. Părea a fi o senzaţie normală. Jenni îmi ţinea capul, aveam un gust de sânge în gură. Jenni repeta întruna un singur cuvânt. M-am uitat în ochii ei şi în acelaşi timp am simţit cum îmi dau lacrimile, în timp ce limba mă durea în continuare. Îi citeam pe buze ce spune. Apoi am şi auzit cuvântul, dar nu-l înţelegeam. Abia mai târziu, când mă a fi am deja în pat, trecând de la o stare de amorţeală la alta, am înţeles ce spunea. Era numele meu. O singură silabă.

Un prieten al lui Asta lucra la spital şi a trecut să-mi aducă nişte calmante. După ce m-au cărat în pat, mi-au dat, pe lângă pastile, şi un somnifer. Pesemne că vorbisem fără pauză. Capul îmi vâjâia de atâtea gânduri, teoriile se alergau una pe alta. Aveam câte o părere vizavi de orice. Înţelesesem lucruri despre care mă întrebasem dintotdeauna, dar a doua zi, când m-am trezit, nu mai ştiam nimic. Limba îmi era umflată şi mă durea şi, în panica ce mă cuprinsese, aproape că mi-o muşcasem – bine că n-a trebuit cusută.

Asta a petrecut noaptea în sufragerie, pe canapea şi a mai rămas încă două zile. Fără ajutorul lui şi al lui Jenni, probabil că aş fi ajuns în cine ştie ce centru de psihiatrie, izolată pentru un an.

Asta nu avea nevoie de recunoştinţa mea. Era furios şi spunea că trebuie să încetez imediat cu tâmpenia asta, altfel nu mai poate garanta pentru nimic. I-am promis, i-am jurat. Când i-am povestit despre femeie, m-a privit ciudat.

— Pe cuvânt că a fost o femeie aici, i-am spus.

— Bine.

— Cum adică bine?

— Ce vrei să spun? Foarte bine că a fost aici. Eu n-am văzut-o, nici Jenni, tu ai văzut-o, mai mult de-atât n-am ce să spun.

Mi-a întins o cană cu ceai, am refuzat.

— M-a ameninţat, Asta. Mi-a interzis să mai deschid vreodată uşa.

— Ce uşă?

— Uşa spre psihoză. Aşa i-a spus, uşă. Uşa spre lumea celor rapizi, înţelegi?

A învârtit cana în mâini şi a luat o gură.

— Înţelegi? am repetat eu.

— Atunci ia-o ca pe o avertizare. Dacă tot nu asculţi de mine, măcar de femeia asta să asculţi.

S-a uitat la ceas. Am înţeles că nu credea o iotă din ce spuneam. îl dezamăgisem. A aşezat cana pe masă şi s-a ridicat.

— Trebuie să merg la magazin. Gândeşte-te bine dacă vrei să mai rămâi aici. Oricât de mult îmi place gaşca noastră, nu scap de senzaţia că nu e chiar anturajul de care ai nevoie. Te-ai gândit vreodată să-ţi cauţi un apartament al tău? Jenni are şi ea destule pe cap. Îţi dau eu nişte bani pentru început, hm, ce zici? încearcă s-o iei de la capăt, Val, caută-ţi alţi prieteni, oricât de tâmpit ar suna asta.

Am scuturat din cap.

— Nu pot pleca de-aici. Nu pot să stau singură.

— Eu zic să te mai gândeşti, a spus Asta şi m-a sărutat pe frunte înainte să plece.

— Am găsit o cameră într-un apartament mare cu mai mulţi chiriaşi, aproape de piaţă. Cred că Jenni a răsuflat uşurată când m-am mutat de la ea. Ne vedeam, ce-i drept, aproape o dată la două zile, totuşi puteam citi în ochii ei că îşi amintea încă foarte bine cum o luasem razna atunci. Ca să n-o pierd, i-am povestit şi ei tot ce îi povestisem lui Asta. M-a costat ceva efort să vorbesc despre povestea asta. Mă simţeam puţin ca şi cum aş fi trădat un secret bine păzit. Jenni a găsit toată treaba foarte dubioasă, dar spunea că mă crede, pentru că nimeni n-ar putea inventa aşa, pur şi simplu, „un căcat atât de detaliat". Eram uşurată şi am simţit cum mă relaxez în prezenţa ei.

— Şi dacă mai vine femeia aia să te ameninţe din nou, mi-a spus, trimite-o la mine.

Am pufnit în râs. Jenni avea puţin peste cincizeci de kilograme şi n-ar fi reuşit să sperie nicio vrăbiuţă.

— O s-o trimit la tine, i-am promis.

Îmi plăcea locuinţa pe care mi-o găsisem. Eram lăsată în pace fără să am senzaţia de singurătate. Nu ştiu ce le-au povestit Jenni şi Asta celorlalţi din gaşcă. În orice caz, m-au lăsat în pace pentru o vreme. Din partea părinţilor îmi venea în fiecare lună o anumită sumă de bani, Asta mai punea şi el ceva, iar Jenni, de câte ori mă întâlneam cu ea, îmi făcea cinste cu câte un prânz. Viaţa mergea înainte. Mă ţineam de pastile şi ajunsesem să ating pământul cu picioarele. Era deci posibil să fiu normală. Citeam, mă uitam la televizor şi mă

plimbam. Cu toate că mă aflam legată la mâini pe banca de rezervă, ştiam totuşi foarte clar că toate astea vor lua sfârşit într-o bună zi. Nu eram nerăbdătoare. Eram doar foarte curioasă de ce avea să mai urmeze.

— După trei luni am decis să mă întorc la vechea mea viaţă. Asta a găsit că este o idee bună, atâta timp cât o iau uşor. S-a bucurat când am acceptat invitaţia lui Julian la petrecerea de Revelion şi mi-a promis primul dans.

A fost o revedere de zile mari.

Aveam senzaţia stranie că m-am întors dintr-o lungă călătorie. Următoarele zile de după petrecere am stat zâmbitoare acasă, fiind foarte încântată că niciunul dintre prietenii mei nu mă uitase în tot acest răstimp. Numai familia n-a dat niciun semn de viaţă. Dacă mi-aş fi permis, le-aş fi trimis înapoi banii pe care-i primeam lunar prin bancă. Dar aveam nevoie de ei.

După Anul Nou a urmat ziua lui Jenni, iar apoi o petrecere la Mirko. Aproape în fiecare sfârşit de săptămână se întâmpla câte ceva şi am început să ies din nou regulat. Timp în care nu beam alcool, trăgeam doar din când în când câte o iarbă mică şi mă feream de droguri tari. Iar când Didi a primit o bursă la Londra pentru un an, m-am mutat în locul lui. Era un vis în alt vis.

Am părăsit comunitatea aceea locativă şi m-am mutat în prima mea locuinţă adevărată. Steaua norocoasă nu voia să mă părăsească – printr-o prietenă a lui Asta mi-am găsit un job la o grădiniţă şi mi-am propus să mă înscriu la o facultate. Mă interesau în special filosofia şi literatura. Aşa că m-am interesat despre diverse facultăţi din toată ţara, căci nu voiam să rămân în Oldenburg.

Aveam sentimentul că undeva acolo, afară, mă aşteaptă viaţa şi nu depinde decât de mine dacă vreau să-i ies în întâmpinare. Îmi mergea excelent. Cu cât mă obişnuiam mai mult cu pastilele, cu atât mai bine mă simţeam.

Pastilele erau ca un amortizor din cauza căruia mă trezeam cam chiaună dimineaţa, cu creierul de vată şi uscăciune în gură. Dar cu timpul nu mi s-a mai părut atât de rău.

O dată la două săptămâni făceam o vizită la un medic care se bucura de progresele mele. Din când în când îmi reducea din doză, astfel încât efectele secundare au dispărut aproape în totalitate. N-a trecut mult şi am început să cred că sunt normală. Apoi a apărut Max.

— Max era tatăl Lisei. îl vedeam dimineaţa când o ducea pe Lisa la grădiniţă, după-amiaza o lua o femeie care avea grijă de ea. Max avea patruzeci şi doi de ani şi purta mereu un costum gri. Nu-l vedeai niciodată fără cravată sau dungă corectă la pantaloni. Fiica lui era genul acela de fetiţă care, când îşi lua rămas-bun de la el, se purta de parcă nu l-ar mai vedea niciodată. Se prindea de piciorul lui şi se smiorcăia. Atunci Max îmi arunca o privire disperată şi îşi dădea ochii peste cap. De cum pleca, Lisa devenea normală şi se juca cu ceilalţi copii de parcă tatăl ei nici n-ar fi existat. Îmi doream să fi avut şi eu ceva din această ignoranţă de copil.

La întâlnirea cu părinţii am cunoscut-o şi pe soţia sa.

Era mai tânără ca el, avea poate puţin peste treizeci şi arăta impecabil. Una dintre femeile acelea pe care mi le imaginasem dintotdeauna trăind în lumea revistelor de modă. Mi-a întins mâna şi mi-a spus că a auzit multe despre mine. La început am crezut că i-a povestit Max despre mine; când mi-am dat seama că vorbea despre Lisa, am realizat că eram îndrăgostită. A fost nevoie de o simplă neînţelegere care să mă lumineze.

Mă gândeam necontenit la acest bărbat.

— De Crăciun, Lisa a venit la grădiniţă cu un cadou pentru mine. Era un roman de Louise Erdrich şi, când am vrut să-i mulţumesc, mi-a spus:

— Lu' tata trebuie să-i mulţumeşti.

— De la tăticul tău este?

— El a împachetat-o, a spus şi s-a dus la joacă.

A doua zi dimineaţă i-am mulţumit. Max a spus că n-am pentru ce şi că trebuie neapărat s-o citesc, l-ar interesa ce părere am despre ea.

Eram pe felie.

În patru zile am terminat cartea. Max a părut surprins, probabil nu mă crezuse în stare că pot duce mai mult de două pagini de Brigitte* pe săptămână.

— Şi?

— Şi ce? am făcut şi m-am dat un pas înapoi. În holul îngust al grădiniţei stătea atât de aproape de mine încât îi simţeam căldura trupului.

— Cartea. Ţi-a plăcut?

Am roşit ca o adolescentă şi am dat din umeri, cu ochii fixaţi pe

buzele lui.

— E... e foarte... deosebită, i-am răspuns. Şi atât de poetică încât...

Privirea mi-a alunecat spre ochii lui, dar el şi-a mutat privirea de la mine, pentru că venise Lisa în fugă şi se prinsese de piciorul lui.

— Nu pleca! s-a smiorcăit.

— Trebuie să muncesc.

— Ba nu!

— Ba trebuie, am spus şi eu.

— E tăticul meu, s-a răstit Lisa la mine.

Nu pentru mult timp, era cât pe ce să-i răspund.

— Note:

— Brigitte = revistă pentru femei. (N. t.) Marţi seara a sunat la uşă, am deschis şi m-am trezit cu Max în prag. Costum gri şi pantaloni cu dungă. Stătea pur şi simplu în uşă şi zâmbea.

— Pot să intru?

În timp ce mă gândeam panicată dacă e ordine în casă, i-am făcut loc să intre. Max a intrat, eu am închis uşa, iar el s-a năpustit asupra mea. Nici n-o pot descrie altfel. Ca într-un film de groază. Era flămând. Vampirul care nu mai băuse sânge de ani de zile. Era înfricoşător şi foarte erotic în acelaşi timp. Era pentru prima oară când mă culcam cu un bărbat mai în vârstă.

Max făcea cu mine tot ce voia. Îmi dădea senzaţia că sunt o fetiţă mică şi neexperimentată. Mă aşteptasem la romantism şi mângâieri tandre; nu mi-a trecut niciodată prin cap că tipul se gândeşte numai la sex.

Romantismul său consta în cuvinte murdare pe care mi le şoptea la ureche, iar mângâierile tandre aveau forma unui mângâiat pe cap, după orgasm, în timp ce mă ruga să-i aduc ceva rece de băut.

Toate astea mi se păreau pe-atunci foarte excitante şi mă gândeam: „Da, mai vreau". Îndrăgostită cum eram, îmi propusesem să-l schimb. Avea să se transforme într-un alt bărbat, unul care-şi va arunca într-un colţ costumul gri şi va accepta în sfârşit apropierea. Puterea dragostei. Ştiam că pot face asta.

Începând cu ziua aceea, Max suna în fiecare seară la uşa mea. Stătea o jumătate de oră, se descărca şi dispărea. N-am reuşit nici măcar o dată să ajungem până la pat. O făceam în hol, în bucătărie, în baie şi o dată pe canapea, în timp ce încercam disperată să trag

jaluzelele.

Orice încercare de a înlocui acest ritual cu o întâlnire normală se termina cu un zâmbet superior şi cu un scuturat din cap.

Începusem să-mi fac programul după vizitele sale de seară. N-avea voie să mă prindă ora şapte cu musafiri, îmi dădeam prietenii afară inventând diferite pretexte.

Jenni era singura care ştia de Max. Asta nu trebuia să afle în niciun caz, mi-ar fi fost jenă. Era ca un frate mai mare pentru mine, iar unui frate mai mare e greu să-i explici cât de excitant este să te laşi umilită.

— Ce ziceai că vrei să faci?

— Aş putea să mă ascund în dulapul de haine. Laşi uşa întredeschisă şi pot să văd şi eu…

— În niciun caz!

— De ce nu?

— Păi… din cauză că se duce naibii romantismul.

— Care romantism, Val? Tipul ăsta vine, ţi-o trage şi se cară.

— Aiurea!

— O singură dată, te rog, se milogea Jenni.

— Las-o baltă!

— Cu timpul am aflat mai multe de la Max. Că între el şi soţia lui lucrurile nu mai mergeau, că, dacă n-ar fi fost Lisa, s-ar fi despărţit de mult şi că avea nevoie stringentă de cineva ca mine. În naivitatea mea, n-am observat paralela cu romanele de dragoste de doi lei şi mă gândeam că între noi doi a început o poveste deosebită.

După o lună nu mai trăiam decât pentru serile acelea.

După trei luni făcusem progrese. Max rămânea mai mult, după sex făceam duş împreună şi ne comandam o pizza. După o sticlă de vin şi câteva promisiuni şoptite mă părăsea. Eram atât de fericită. Îmi atinsesem ţinta.

Reuşisem să-l dau pe brazdă. Mai urma să vorbească acasă cu soţia lui.

Aveam mereu o singură imagine în faţa ochilor – Max la o bifurcaţie de drumuri, eu fiind drumul pe care avea s-o apuce.

— Vizitele au început să se rărească.

Max mi-a explicat că soţia lui mirosise ceva, motiv pentru care trebuia să fie mai precaut. În plus, avea o groază de treabă la serviciu, iar Lisa se afla şi ea într-o etapă incredibil de dificilă.

A urmat o săptămână de pauză. Nu făceam altceva decât să aştept. La grădiniţă, Max îmi evita privirea şi nu găseam niciun moment în care să pot vorbi singură cu el.

Săptămâna următoare, la fel.

Joi dimineaţă am cumpărat un fular negru. După ce Max şi-a predat fiica şi a plecat, le-am strigat celor două educatoare că Max şi-a uitat fularul.

L-am prins exact înainte să iasă din parcare şi i-am ciocănit în geam. A lăsat geamul în jos şi, pentru un moment, m-a privit de parcă nici nu m-ar fi cunoscut.

— Val, m-am prezentat.

— Ştiu, a spus şi a rămas în maşină.

— N-ai venit ieri, i-am spus pe un ton dulce, deşi de fapt îmi venea să urlu: „N-ai mai venit de peste zece zile, porcule, pe unde umbli?”

— Nu mai pot veni. Îmi pare rău.

— Poftim?

— Sarah mă suspectează. Nu pot să-mi risc căsnicia, îmi pare rău. Ar trebui să te gândeşti la Lisa.

Ne-am privit în ochi în timp ce geamul urca la loc.

M-am uitat după Max cum se îndepărta, am lăsat fularul pe stradă şi m-am întors în grădiniţă.

Ştiam că minte, trebuia doar să aflu de ce o face.

— Vorbele lui Max m-au dărâmat. Nu eram obişnuită să fiu tratată astfel şi aveam nevoie de o explicaţie. Credeam în corectitudine şi eram convinsă că, într-un fel sau altul, toate au o explicaţie rezonabilă.

Ştiam unde lucrează. Era un birou de avocatură situat într-un complex de clădiri noi, cu ferestre din oglinzi.

Ştiam şi la ce oră termină, pentru că de la birou până la mine avea nevoie de numai un sfert de oră. Cunoşteam toate detaliile, îmi lipsea doar dovada.

Mirko a rămas perplex şi mi-a zis că am luat-o complet razna, dacă poate să-mi vină o asemenea idee. I-am servit o poveste atât de alambicată, încât la un moment dat a cedat şi mi-a împrumutat motocicleta lui.

— Dar dacă te prinde careva, mi-a spus, zici c-ai furat-o, bine?

I-am promis că da, am dat câteva ture cu ea într-o parcare

părăsită şi m-am gândit că nu are de ce să mă prindă poliţia.

Pe la şase şi ceva m-am postat cu motocicletă, caschetă şi ochelari de soare vizavi de biroul de avocatură. Era frig şi am început să tremur de cum am ajuns.

În prima zi nu s-a întâmplat nimic deosebit. Max a părăsit biroul şi eu l-am urmărit. A parcat în faţa unui restaurant, eu am aşteptat câteva maşini mai încolo, l-am văzut intrând, apoi l-am văzut ieşind după o oră, cu un bărbat. Masă de afaceri sau ceva de genul ăsta. Şi-au luat rămas-bun printr-o strângere de mână şi eu l-am urmărit pe Max până acasă. Atât. Ceasul meu arăta opt, am aşteptat până la nouă şi am plecat acasă. Eram atât de emoţionată de aventura mea, că am sunat-o imediat pe Jenni. A trecut pe la mine şi am stat la taclale, ne-am uitat la un film pe video şi ne-am îndopat cu Tiramisù.

Jenni părea să se fi molipsit de planul meu şi voia să mă ajute, dar eu consideram că e treaba mea. Pe la unsprezece a sunat Mirko furios, voia să ştie unde e motocicleta lui. Uitasem de el cu desăvârşire şi m-a umflat un râs isteric. Aveam din nou şaisprezece ani, eram plină de hormoni şi visam la băieţei transpiraţi, care nu mai făcuseră niciodată sex.

— Motorul tău e ok, i-am spus. Dar am nevoie de el şi mâine seară.

Mirko m-a trimis undeva şi mi-a închis. Era bine să ai prieteni care nu pun întrebări şi îţi acceptă orice.

L-am sunat înapoi.

— O să am grijă de el, îţi promit.

— Val, te omor dacă mâine nu-mi aduci motorul.

— E important.

— Cât de important?

— E pe viaţă şi pe moarte.

A tăcut.

— Atunci pe mâine. Şi ai grijă cum mergi, auzi?

— După ce a plecat Jenni, m-am trezit că nu pot să pun geană peste geană. Abia spre cinci şi jumătate am adormit, iar la şapte şi zece a sunat deşteptătorul.

O nouă zi.

Aproape că am alergat până la grădiniţă.

Max a adus-o pe Lisa ca întotdeauna foarte punctual, eu i-am zâmbit deschis, iar el şi-a ferit privirea.

„Wait and see”.

Orele la grădiniţă au trecut ca-n zbor. Abia mă obişnuisem cu gândul că avea să fie o zi lungă, că s-a şi făcut ora cinci şi au venit după copii. Era minunat, timpul se scurgea pe lângă mine.

Ajunsă acasă am făcut un duş, m-am îmbrăcat gros şi am încălecat pe motocicletă.

Max a părăsit biroul la şase şi jumătate. A traversat oraşul, luând-o spre sud. La asta nu mă aşteptasem. Mă vedeam deja gonind pe şosele şi rătăcindu-mă, pentru că motorul lui Mirko nu scotea mai mult de 50 pe oră.

Dar nu s-a ajuns până acolo. În Ostemburg a trecut de centru şi a cotit pe o stradă laterală. Şi-a netezit părul cu mâinile şi a intrat într-un bloc. Treizeci de minute mai târziu a ieşit, a urcat în maşină şi a plecat.

Nu l-am urmat. Rămăsesem ca paralizată pe motor, cu mâinile în buzunarele hainei şi cu ochii fixând blocul.

După cinci minute am traversat şi eu. Opt sonerii, şapte cu nume. Numărul 1 nu era acasă, la numărul 2 a întrebat un bărbat cine e, la numărul 3 m-a întrebat o femeie acelaşi lucru. Numărul 4 nu era acasă, la fel numărul 5. La numărul 6 s-a auzit mai întâi o pauză şi, după o scurtă ezitare, un glas şoptit:

— Max?

M-am întors la motocicletă şi am pornit înapoi spre Oldenburg.

Obţinusem ce-am vrut.

După care am vrut mai mult.

— După ce am parcat motorul în faţă la Mirko, i-am aruncat cheile în cutia poştală şi m-am urcat în autobuz. Mă uitam pe fereastră fără să clipesc. „Numărul 6”. Pulsul mi-o luase razna şi aveam senzaţia că de atâta presiune o să-mi zboare calota craniană. Am ajuns acasă şi am început să fac ture prin casă, am pus muzică şi mi-am preparat un ceai de muşeţel. La un moment dat, mi-a alunecat cana din mână. M-am uitat la cioburi şi am simţit că nu mă pot abţine să nu râd. Am izbucnit, în ciuda faptului că nu era nimic amuzant în asta.

M-am oprit în momentul în care am auzit soneria.

Am deschis, era Jenni. A strâns cioburile şi a şters pe jos în timp ce eu stăteam la fereastră, fumam şi-i povesteam ce se întâmplase. Abia atunci m-am calmat.

— Şi-acum ce-ai de gând? m-a întrebat Jenni. Vrei să-i faci o scenă tâmpitei ălei a?

— Nici vorbă! am minţit eu, dând din mână a lehamite de parcă aş fi deţinut controlul asupra situaţiei.

— Ştii ce mă deranjează cel mai tare? am continuat.

Mă deranjează că reacţionează exact cum făceam şi eu.

Adică sun la uşă şi primul ei gând este: „O, s-a întors Max!" Aceeaşi prostie am făcut-o şi eu, asta mă deprimă.

Jenni m-a târât într-un bar. Am băut nişte cocteiluri şi ne-am dus să dansăm. N-am stat locului o clipă, am flirtat cu o sută de tipi şi mi l-am imaginat pe Max târându-se în patru labe în faţa mea.

La trei dimineaţa eram în pat şi nu puteam să dorm.

Gândurile nu-mi dădeau pace. Treceam de la un detaliu la celălalt şi obţinusem un şir de gânduri stupid de lung.

Eram enervant de vioaie, supraîncărcată şi pregătită mai degrabă pentru o cursă de 500 de metri garduri. Eram pregătită şi să mă urc cu Max în ringul de box. Cum aş fi putut să adorm?

— Când a venit Max a doua zi dimineaţă cu Lisa la grădiniţă, m-am închis în toaletă şi am fumat o ţigară la geam. Nu puteam să mă uit în ochii lui. Nu azi. M-aş fi dat de gol.

Ziua s-a desfăşurat la fel ca întotdeauna – pregătit mic dejun pentru copii, scurtă discuţie cu educatoarele, sfătuindu-ne ce să facem în ziua respectivă, citit poveşti, îmbrăcat ghetuţe şi jachete şi mers la joacă; adus copiii înapoi, dezbrăcat ghetuţe şi jachete şi lăsat copiii să se joace puţin singuri; pregătit mâncare şi hrănit, jos jalu zelele, somnul de după-amiază; o ţigară la toaletă, o cafea, apoi trezit copiii, ridicat jaluzele, puţin colorat, puţin citit, apoi predat copiii părinţilor cu un zâmbet obosit şi gata. Acasă.

De data asta n-am mai avut nevoie de duş, nici de odihnă şi m-am scutit de drumul spre casă. Aş fi putut să umblu cu ochii închişi prin oraş şi tot aş fi ajuns la destinaţie. M-am oprit la un fast food unde am băut un espresso dublu, holbându-mă la forfota străzii. La şase şi ceva m-am suit într-un taxi şi i-am dat şoferului adresa blocului din Ostemburg. Am coborât la o distanţă de o sută de metri şi m-am dus în parc. M-am aşezat pe unul din leagăne, aşteptând să apară Max. Nu ştiam ce urma să fac dacă avea alte gânduri pentru astăzi. În acelaşi timp, eram sigură că se afla pe drum încoace. Învăţasem că, pe un anumit interval de timp, te poţi baza pe Max.

— Reclame, am spus la interfon.

S-a auzit un zumzet şi uşa blocului s-a deschis împinsă de mine.

Fusesem destul de isteaţă să nu sun la numărul 6. Nu aveam de gând să le dau de ştire lui Max şi numărului 6.

La etajul doi am găsit numele ei scris cu litere lătăre –, te pe o plăcuţă de alamă. Mi-am lipit urechea de uşă, apoi am sunat lung şi apăsat şi am avut imediat imaginea lor în faţa ochilor. îmbrăcatul în grabă, privirile întrebătoare, ridicatul din umeri.

— Cine e?

Vocea ei era şovăitoare, a mea ar fi fost la fel.

— Cine e?

Am sunat din nou. Uşa s-a deschis şi în faţa ochilor mi-a apărut ea. Privirea aia surprinsă, ţinuta aceea a corpului defensivă. Puteam fi surori. Aceeaşi vârstă, aceeaşi tunsoare, aceeaşi privire.

— Da? a întrebat.

— O face frecvent, am început. Regulează de cum intră, foloseşte mereu aceleaşi expresii, e o chestie de obişnuinţă. O ţine aşa câteva luni, după care dispare în ceaţă. Dar n-o face cu rea intenţie. E pur şi simplu din cauză că nu are altceva în cap decât sex. Cum începe să se plictisească, o şterge.

Rămăsese cu gura căscată.

— Ce…?

— Îmi pare rău, am spus şi am făcut stânga împrejur.

— Cine e? l-am auzit pe Max strigând din cameră.

Nu i-a răspuns, ci m-a urmat pe hol. I-am auzit picioarele goale pe linoleum, înainte să mă prindă de braţ.

Ne-am privit în ochi. Rujul întins îi lăsa gura să pară mai voluptuoasă, bluza îi era încheiată anapoda şi prin materialul deschis la culoare i se puteau ghici sânii. Părea a fi soră cu mine.

— Dumneavoastră cine sunteţi?

— Soţia lui. Ţi-a povestit de fetiţa noastră?

A făcut ochii mari.

— Lisa n-are decât patru ani. Patru, şi e bolnavă de cancer. Max crede că Lisa se face bine dacă el regulează alte femei.

Acestea fiind spuse, i-am întors spatele şi am coborât încet scările. Eram ca o regină, umplută cu heliu pe dinăuntru. Când am ajuns în stradă am privit în jurul meu, de parcă m-aş fi aşteptat să fiu întâmpinată de o echipă de filmare. Ştiam că-mi jucasem bine rolul.

— Asta a fost seara mea. Bineînţeles că Jenni n-a crezut niciun cuvinţel. Mi-a spus că fabulez, că sigur n-am făcut aşa. Am râs şi am

îmbrăţişat-o. Lucrurile erau atât de simple uneori!

— Hai să sărbătorim, i-am spus.

Mai întâi ne-am dus la film, apoi la un restaurant italienesc şi la sfârşit ne-am luat câte o îngheţată, pe care am mâncat-o doar pe jumătate. Eram atât de pline, că ne-a trebuit o jumătate de oră să mai bem şi un cappuccino. Când am ajuns la discotecă eram atât de mulţumită de mine, încât nu-mi venea să fac altceva decât să stau locului şi să privesc. Oamenii erau atât de frumoşi cu toţii. Se străduiau să fie frumoşi. Voiau să placă unii altora şi erau atenţi la mişcările lor, flirtau din gesturi. Mi se părea emoţionant şi înduioşător, aşa că m-am dus şi eu pe ringul de dans ca să fiu mai aproape de ei. Eram o familie, totul era atât de simplu, nu exista niciun motiv de ceartă, de ură sau de comitere a vreunei cruzimi.

Mai târziu mă aflam cu Jenni şi cu nişte oameni la o masă. În faţa noastră aveam pahare cu tequila şi cineva a cerut un bong, doar că eram într-o discotecă şi în discotecă nu se împart bonguri. Şi totuşi, câteva clipe mai târziu trecea unul din mână-n mână şi m-am minunat de unde apăruse. Abia atunci am realizat că nu mai eram la discotecă. Ne aflam într-o cameră dintr-o clădire veche şi stăteam pe două canapele. Bongul se umplea cu fum. De undeva se auzea sfâşietor Dakota Suite, muzica se scurgea prin încăpere. Ferestrele aveau perdele verzi, iar prin colţuri pâlpâiau lumânări. Am căutat-o pe Jenni şi am găsit-o cu capul între picioarele unui tip care arăta de parcă ar dormi. Am chicotit şi am simţit deodată că mi-e tare poftă de ciocolată. Am cotrobăit în bucătărie prin toate dulapurile şi am descoperit în cele din urmă o bucată veche şi întărită într-un sertar. Era atât de tare încât nici nu se punea problema s-o muşc, aşa că am început s-o sug pe la colţuri, bălăngănindu-mi picioarele prin aer. După care am pornit din nou în căutarea lui Jenni. Tipul arăta în continuare de parcă ar fi dormit, pantalonii îi erau undeva pe la genunchi, iar penisul îi atârna flasc şi trist într-o parte. Jenni dispăruse.

M-am orientat după muzică.

Vreo douăzeci de inşi dansau, în tip ce muzica se schimba şi beatul scădea. M-am aşteptat ca oamenii să se oprească şi ei, dar se mişcau în continuare. Mai întâi s-au transformat înaltele în nişte sunete vâscoase, apoi başii, de parcă ar fi fost nişte fiinţe masive, din lumină.

Am zărit-o pe Jenni şi i-am făcut cu mâna, Jenni mi-a făcut semn

înapoi, dar atât de încet, atât de incredibil de încet, încât…

Am început să plâng.

Se pornise din nou, nici măcar nu observasem când se petrecuse trecerea. Era bine, era frumos. Pentru un scurt moment de panică am vrut să mă duc acasă să-mi iau pastilele. Să opresc încetineala. Cât să fi trecut de când nu mi-am mai luat medicamentul? Când dormisem ultima oară? Cu două zile în urmă? Sau poate trei?

Îndoielile mi s-au risipit repede, mă simţeam bine, bine şi vie. O asemenea senzaţie nu avea cum să fie greşită. M-am strecurat printre dansatori şi am început să savurez ritmul muzicii şi mişcările mele, care se frecau de aerul cald. Nu intenţionam să fiu prea rapidă, ca să nu sar în ochi. Eram o tornadă atentă şi aveam grijă să nu lovesc pe nimeni. Mi-era teamă să nu se spargă dacă ating pe careva.

Dansul acesta era cel mai frumos lucru pe care-l trăisem în toată viaţa mea. Făceam corp comun cu muzica.

Eram o rapidă printre toţi cei înceţi.

două zi dimineaţă nu mai aveam decât frânturi de petrecere în minte – râsul unei tipe, un bol cu budincă, cineva care zăcea îmbrăcat în cada plină cu apă şi dormea în timp ce se ridicau aburii în jur, un telefon care suna, dar nu se auzea nimic, se vedea doar un beculeţ roşu care pâlpâia de fiecare dată.

Zăceam în pat, m-am uitat în jur. Nu tu nebuni, nici medici, doar eu. Adică ce voia să însemne asta? Că reuşisem să-mi controlez psihoza fără să-mi dau seama? Am închis ochii şi i-am deschis din nou. Era adevărat, eram acasă. Totul era normal şi asta însemna că reuşisem.

Am făcut duş şi m-am uitat în cutia poştală. Corpul îmi fremăta de atâta energie. În hol am constatat că-mi lipsea jacheta din cuier, în schimb am descoperit în bucătărie un pulover care nu era al meu.

— Salut, eu sunt, ce-am făcut ieri?

Jenni a început să râdă, mi-am dat seama după voce că se trezise şi ea de curând.

— M-ai sărutat, a spus.

— Pe naiba!

— Să mor eu.

De data asta m-a umflat râsul şi pe mine.

— Şi tu cum ai ajuns acasă?

— Cu taxiul. Mi-ai luat puloverul…

— …şi tu jacheta mea.

— Nu ţi-am luat jacheta, a spus Jenni. Ai luat puloverul meu, pentru că nu-ţi găseai jacheta.

— La naiba!

Am mai aberat puţin amândouă, apoi Jenni mi-a dat numărul tipului care era prietenul tipei la care se ţinuse petrecerea. Am sunat imediat şi am stabilit să-mi iau jacheta mai târziu.

Abia am închis telefonul că a sunat la uşă. Am deschis şi l-am găsit pe Mirko, lac de sudoare, ţinându-se de balustradă, gata să se prăbuşească în orice moment.

Mai întâi am crezut că e pe Speed sau ceva de genul ăsta, dar când a început să vorbească, nu părea a fi pe droguri. Alergase până la mine. Ştia de la Gerd, care aflase de la Daniela.

— Asta, cineva l-a omorât pe Asta.

— Am dat fuga la poliţie şi i-am aşteptat pe cei de la criminalistică, cu care vorbiseră deja şi alţii din gaşca noastră, şi am aflat detaliile.

Poliţia pleca de la supoziţia că fusese o încercare de jaf ratată. Probabil că Asta se trezise, şi l-a surprins pe infractor în momentul în care acesta încerca să-i spargă uşa. Ora faptei s-a stabilit a fi trei dimineaţa, nu existau martori, nimeni nu auzise nimic. Fusese găsit abia pe la ora şapte, zăcând pe hol, de către o vecină. Fusese lovit în moalele capului, iar chipul îi era desfigurat. Înainte să pornească ancheta, poliţiştii au fost nevoiţi să adune dinţii săriţi pe jos. N-aveau niciun punct de pornire, niciun suspect. Au vrut să ştie dacă Asta avea duşmani şi ce relaţie avea cu drogurile.

Două ore mai târziu ne aflam pe stradă, prea terminaţi ca să plângem. Am stat în parc cu privirile pierdute. Apoi ne-am retras acasă la Mirko şi am făcut sex, încet şi obosit. Era un tribut al zilelor bune petrecute cu Asta. Eram o familie, ne iubeam, eram prieteni pe vecie.

A doua zi n-am lăsat să se observe nimic. În săptămânile şi lunile ce au urmat, m-am purtat de parcă gândurile din capul meu nu mi-ar fi aparţinut.

Poliţia n-a găsit nici urmă de criminal, iar la înmormântare ne-am exprimat condoleanţele faţă de părinţii lui Asta şi am şters-o repede. Am rămas la grădiniţă până la sfârşitul anului, apoi mi-am făcut bagajul şi am plecat din Oldenburg fără să anunţ pe nimeni. Se eliberase un loc de studiu pentru care mă interesasem cu un an în urmă, la Kassel. Mi-am găsit casă prin Internet, m-am înscris la şcoală

şi în primăvară eram studentă.

Nimeni din gaşcă nu ştia nimic. Nici Jenni, nici Mirko. Mi-era mult prea frică. Rapizii erau pe urmele mele.

Asta murise pentru că deschisesem eu uşa din nou.

Am devenit un alt om, îmi luam medicamentul în mod regulat, am renunţat la fumat şi nici alcool nu mai consumam. De două ori pe săptămână transpiram într-o sală de fitness şi citeam o mulţime de cărţi. Voiam să aflu totul despre psihoze. Căutam trăiri similare sau care să mă ducă în aceeaşi direcţie. Cum se descurcau alţii cu asemenea experienţe? Făceau ceva împotriva lor sau le acceptau, încercând să trăiască cu ele? Ce fel de metode de tratament existau?

Pe lângă cursurile mele, mai mergeam şi la cele de psihologie şi am început să consult, în afară de manuale, şi alte cărţi de specialitate în căutarea cazurilor similare.

Ca să-mi câştig nişte bani, lucram într-o cafenea, iar uneori şi la sala de fitness, lucru care-mi înlesnea plata orelor acolo.

Îmi făcusem din studiu un scop în viaţă, lucrurile începeau să se lege.

Nimeni nu-mi cerea mai mult decât puteam să ofer.

Era un sentiment cu totul nou pentru mine. Îmi făceam cunoştinţe de ocazie din care nu se înfiripa nimic serios.

Eram pur şi simplu eu şi visam să-i pot ajuta pe alţii. Sigur că acesta era un mare neadevăr. Pe orice parte aş fi învârtit-o, treaba era că de fapt voiam să mă ajut pe mine. De când cu moartea lui Asta, purtam o frică incredibilă în mine şi încercam să mă vindec de ea. Frica se amplifica mai ales în somn. Mi se întâmpla să mă trezesc de mai multe ori pe săptămână lac de sudoare şi trebuia să aprind luminile în toată casa pentru a mă linişti.

În vis îmi apărea mereu chipul femeii şi o auzeam spunând: „Asta e a treia oară”. Eu spuneam: „Îmi pare rău”. Apoi femeia: „Nu minţi, că nu-ţi pare rău deloc.

Treaba asta nu trebuie să se mai întâmple niciodată. De fiecare dată când vei deschide uşa, te va costa. Ai înţeles?”

Înţelegeam, chiar foarte bine, şi mă trezeam în fiecare dimineaţă transpirată.

Nimic nu mă ajuta. Nici cărţile, nici analiza, nimic nu reuşea să-mi atenueze frica de a declanşa din întâmplare psihoza şi de a păşi în lumea celor rapizi.

„Cine va mai muri atunci?” mă întrebam. „Şi de ce nu mă pedepsesc pe mine?”

„Pentru că eşti de-a lor”, era unul dintre răspunsurile care-mi trecea prin minte.

„Şi atunci de ce pedeapsa?”

Pur şi simplu nu înţelegeam şi intram în panică la cel mai mic semn de neliniște. De nenumărate ori mi-am luat pastilele mai des decât a trebuit, doar de siguranţă.

Pur şi simplu doar de siguranţă.

— Ziua în care m-am prins că efectul medicamentului scăzuse a fost una lipsită de orice urmă de stres. Vremea îmi amintea de vară, moralul îmi era excelent, iar două colege mă invitaseră la micul dejun. După-amiază m-am întors acasă, am făcut baie, am lucrat la calculator şi m-am aşezat să citesc puţin, când am auzit un zgomot straniu. Am căutat în dormitor, apoi în bucătărie, nimic.

Apoi s-a auzit din nou, era ca un zgomot de scărpinat puternic. M-am dus la fereastră. Se întuneca, iar umbrele erau gri, difuze. Mi-am ascuţit privirea ca să văd mai bine. Şi am văzut-o – în curtea din spate stătea pisica administratorului şi se scărpina.

„Ei, atâta lucru”, mi-a trecut prin cap şi tocmai mă gândeam să mă depărtez când m-a copleşit mirosul.

Greu şi dulceag. Iasomie sălbatică şi miros de pământ de flori umed. Am mai simţit un iz de ţigară şi un parfum aspru. În acelaşi moment am zărit o siluetă la una dintre ferestrele de vizavi. Stătea sprijinită de pervaz şi fuma.

Pentru circa douăzeci de secunde am rămas locului fără să fac nimic. Locuinţa mea era la etajul patru, fereastra era închisă. Începuse din nou.

Fără să stau prea mult pe gânduri, m-am depărtat de fereastră şi m-am izbit cu fruntea de uşa bucătăriei.

— Când mi-am recăpătat cunoştinţa, m-a trezit întinsă pe jos şi cu capul de parcă mi l-ar fi crăpat cineva. M-am ridicat sprijinindu-mă de tocul uşii şi m-am clătinat până la toaletă, îmi venea să vărs. Eram atât de extenuată, încât am adormit lângă closet. M-am trezit când a sunat telefonul. M-am spălat pe faţă şi m-am uitat să văd ce mi-am făcut. Aveam pe frunte o rană cu sânge uscat, dar funcţionase, reuşisem să trag la timp semnalul de alarmă.

O oră mai târziu mă aflam la noul meu medic.

— Sigur că vă pot mări doza. Ca să nu mai aveţi atacuri de panică. Doar nu vrem asta, a spus şi şi-a deschis agenda. Ne întoarcem la doza iniţială. Reveniţi miercurea viitoare. Apoi vă consult şi mai vedem cum procedăm.

— Săptămâna viitoare? am întrebat.

S-a uitat la ceas, apoi la mine.

— E vreo problemă?

Nu ştiu de ce am scuturat din cap. Cred că în momentul acela am realizat că doza normală nu-mi va fi de niciun folos.

— Nicio problemă, am spus.

Medicul mi-a dat un bileţel cu programarea următoare şi m-a sfătuit să mă odihnesc bine. Am ieşit din cabinet, am mototolit biletul şi l-am aruncat. Era evident că nu procedasem bine. Nu avea cum să-mi ajungă medicamentul, cunoşteam doza normală cu care începusem, nu m-ar fi ajutat cu nimic. Aveam nevoie de calmante, nişte calmante serioase.

— O chema Henna şi era la universitate de patru ani.

Avea de gând să mai petreacă vreo patru, pentru că, găsea ea, nimic din afara lumii studenţeşti n-o atrăgea. Ieşiserăm de mai multe ori la cafea, făcuserăm schimb de cărţi, ba o dată chiar a venit la mine şi am stat o noapte întreagă la taclale. Ştiam că mă place şi totuşi nu i-am spus decât jumătate de adevăr. I-am descris problema mea, faptul că aveam stări de panică, cum nu reuşeam să dorm şi că medicul meu nu mă lua în serios.

M-a întrerupt în toiul povestirii.

— Ai nevoie de ceva puternic, un calmant serios, corect?

Am făcut semn că da.

— Lasă-mi trei zile.

După două zile m-a sunat. M-am dus la ea, avea laptopul deschis pe masă.

— Uite, mi-a spus Henna arătând cu vârful creionului spre ecran, asta-i una dintre opţiuni. Am trecut prin toate şi cred că asta ţi s-ar potrivi cel mai bine. E nevoie de ceva muncă în prealabil. Câteva analize mici, nişte nopţi nedormite şi i-ai băgat în ceaţă pe toţi medicii.

M-am aplecat spre ecran şi am citit: glosodinie.

— Cazurile astea sunt un fel de blind spot al medicilor. Cu asta i-ai încuiat de se uită ca mâţa-n calendar.

Doar că trebuie să-i aduci până acolo, altfel n-au habar despre ce

vorbeşti. Învaţă simptomele până la ultimul.

Dar pune accentul pe probleme personale, numai probleme personale. Să nu cumva să-i vină vreunuia ideea că ai carenţă de vitamine.

Am aprobat din cap şi m-am aplecat din nou spre ecran.

Glosodinia este o arsură simţită la nivelul limbii care se poate extinde şi spre cerul gurii şi buze. Apare de regulă la femeile aflate la menopauză şi provoacă o uscăciune a gurii, tulburări gustative şi sete. Glosodinia se accentuează pe fond de oboseală şi stres. Aspecte psihologice precum stări de panică, depresii sau fobii pot fi factori de declanşare a bolii. Pentru că de multe ori nu există modificări la nivelul mucoasei bucale sau al limbii, medicii se află în faţa unui mister". Multe dintre femei intră în depresie până la pericol de suicid. Li se prescriu antidepresive triciclice şi terapie şi se speră în semne de îmbunătăţire.

— O durere în limbă? am întrebat.

— O arsură continuă, m-a corectat Henna, zi şi noapte, ba te mai lasă, ba te ia din nou, dar e mereu prezentă. Asta te poate scoate din minţi. Şi pentru că medicilor nu le vine nicio idee mai bună, le îndoapă pe bietele femei cu antidepresive. Tare, nu?

Am dat din cap.

— Şi crezi că…

Henna a făcut un semn a lehamite şi mi-a printat cele două pagini.

— Se rezolvă din mers. Ştiu şi medicul potrivit pentru asta. E nou şi se bucură de orice pacient. Şi mai e şi tare dulce pe deasupra. Floare la ureche pentru tine.

— Floare la ureche a fost poate puţin exagerat.

M-am pregătit toată săptămâna pentru vizita la doctor. În ultima zi am dormit foarte puţin, păream hăituită, iar de la atâta fumat şi băut cafea tremuram. Când m-a întrebat ce problemă am, mi-au dat lacrimile şi voiam să plec. Era perfect. Eu eram slăbită şi aveam nevoie de ajutor, el era puternic şi dispus să mă ajute. I-am povestit câte puţin din copilăria mea, având grijă să zugrăvesc totul în negru şi gri. După care i-am povestit de o terapie la Oldenburg, care a durat câţiva ani, de medicaţia mult prea slabă şi de arsurile de pe limbă care nu treceau decât superficial.

Ajunşi în punctul acesta, lucrurile au mers inadmisibil de uşor.

Primul medicament prescris a fost unul care m-a scos din

circuit. Visele şi frica au dispărut. Trăiam în spatele unor filtre şi aveam nevoie de ceva mai mult pentru toate ceva mai mult somn, ceva mai multe cuvinte, ceva mai mult timp. Era exact efectul la care sperasem. Preferam să am mai multe filtre decât prea puţine.

Apoi a intervenit obişnuinţa.

După trei luni aveam impresia că organismul mi s-a obişnuit cu medicamentul. Am devenit nesigură, aveam nevoie de ceva mai tare. Aşa că m-am dus din nou la medic, unde mi-am repetat numărul tragic şi în sfârşit – după cum îmi prezisese şi Henna – am fost aleasă drept cobai. Medicul s-a arătat întâi a fi într-un impas, apoi mi-a întins un medicament care se afla în testare.

— Nu fac lucrul ăsta oficial, mi-a explicat. Dar mă gândesc că în cazul problemei dumneavoastră ar merita o încercare.

A arătat spre ambalaj.

— Este vorba de un medicament nou împotriva epilepsiei, care se află momentan în testare. Are un efect de calmare mai puternic decât antidepresivele pe care le-aţi încercat până acum. În cazul pacientelor cu glosodinie trebuie să ne asumăm câteodată riscul de a prescrie medicamente încă neprobate din punct de vedere clinic. De aceea fac o excepţie în cazul dumneavoastră.

Era limpede că îşi finanţa cabinetul cu asemenea experimente şi n-aveam nimic împotrivă. Eu îl ajutam pe el, el mă ajuta pe mine.

— Şi vă rog să fiţi atentă la efectele secundare, mi-a spus la plecare.

Pastilele împotriva epilepsiei erau exact ce aveam eu nevoie. În ritm lunar îi raportam doctorului experienţele cu medicamentul respectiv. El nota de zor şi mă trimitea acasă cu un alt medicament de probă. La unele reacţionam alergic, altele îmi provocau greaţă şi o senzaţie de amorţeală în mâini şi picioare. Însă orice ar fi fost, în fiecare 10 ale lunii mă prezentam la cabinet pentru a-mi ridica produsul cel mai nou.

Efectele secundare mă oboseau, mă sleiau de puteri, uneori îmi venea să plâng fără motiv, iar alteori îmi venea să mă tăvălesc de râs din te miri ce prostie. Mi-a şi căzut puţin părul, aveam accese neplăcute de transpiraţie şi senzaţia amuzantă că mi-ar trece curent prin dinţi.

Din când în când pierdeam simţul timpului, mă aşezam pe pat şi în următorul moment mă trezeam în baie, fără să ştiu cum am ajuns

acolo. Din fericire, nu mi se întâmpla decât când eram acasă. Iar cu asta mă puteam împăca. Mă puteam împăca cu atât de multe. Cu sau fără efecte secundare, aveam control asupra panicii şi mă simţeam în siguranţă, şi numai asta conta.

Trecuseră mai mult de patru ani de la scena de la metrou, iar eu reuşisem să-mi alung psihoza. Odată sentimentul de siguranţă redobândit, mi-a revenit şi interesul pentru bărbaţi. Pastilele mă făceau mai sensibilă în ceea ce priveşte sunetele şi dispoziţiile. Dacă cineva era prost dispus, băteam imediat în retragere, iar când mă uitam la televizor începeam să plâng la cele mai penibile scene. După o jumătate de pahar de alcool deveneam vorbăreaţă şi flirtam cu oricine care aducea cât de cât a bărbat. Aveam nevoie de căldură şi nu mai aveam niciun chef să mă trezesc singură în fiecare dimineaţă. Astfel că am început să mă uit după un partener.

— Unul dintre profesorii mei m-a invitat la o petrecere.

Veniseră mulţi din anul meu, era şi o formaţie care cânta, mai existau un bufet rece şi destulă băutură pentru a face faţă unui asediu. Am dansat mult şi m-am uitat în jur, însă nu mi-a sărit nimeni în ochi cu care să fi meri tat să stau de vorbă mai mult de cinci minute. Pe la ora două mi-am luat rămas-bun şi am hotărât să parcurg pe jos scurtul drum pe care-l aveam de făcut până acasă, îmi plăcea să mă plimb de una singură pe străzi şi mă întrebam cum trebuie să fie când faci lucrul ăsta într-un oraş mare, unde hotarele sunt mult mai îndepărtate.

Era octombrie, una dintre acele nopţi de toamnă care prevestesc venirea iernii. Cerul era plin de stele şi în aer se simţea mirosul de frunze arse. Pe stradă era un strat de polei care reflecta lumina felinarelor într-un mod ireal.

La un moment dat a trecut un taxi pe lângă mine.

L-am ignorat. Geamul de lângă şofer s-a lăsat în jos şi un tip m-a întrebat dacă nu vreau să urc. Am scuturat din cap şi mi-am văzut de drum. Taxiul a accelerat şi a dispărut după colţ. Am răsuflat uşurată şi m-am oprit să-mi aprind o ţigară.

— Scuză-mă, a spus o voce în spatele meu.

M-am speriat atât de tare încât era să alunec pe trotuarul plin de polei.

— Eu sunt, a spus bărbatul. Tipul din taxi. Am coborât. Scuză-mă, n-am vrut să te sperii.

— E-n regulă, am spus, iar el mi-a dat drumul la braţ.

Eram din nou sigură pe picioare şi reuşisem să-mi aprind ţigara singură. Ne-am uitat unul la altul.

— Şi? am întrebat.

— Şi ce? a făcut el.

Am suflat fumul pe nas.

— Acum ce se întâmplă?

Şi-a rotit ochii în jur de parcă s-ar fi mirat şi el ce căuta de fapt acolo.

— Nu ştiu.

— E o prostie să laşi taxiul să plece, n-o să mai găseşti aşa uşor unul la ora asta.

— Pot să merg pe jos, a spus venind după mine.

M-a condus până acasă, cu mâinile adânc îngropate în buzunare. Îmi plăcea să stau cu el de vorbă. Era poate cu vreo doi ani mai mic decât mine şi arăta bine. Nu i-am spus că la petrecere nu-l observasem. Am început să povestim despre prieteni şi facultate, am criticat filmele noi şi le-am lăudat pe cele clasice. Erau discuţiile obişnuite, dar cu fiecare nouă poveste, ajungeam la un numitor comun şi mă simţeam bine că era interesat de mine.

— Eu aici locuiesc.

Şi-a ridicat ochii spre ferestre.

— Etajul patru?

— De unde…

— Ai figură de om căruia îi place să aibă o privire de ansamblu asupra situaţiei, a spus şi şi-a scos mâna din buzunar. Era plăcut de caldă.

— Bine că n-ai urcat în taxi.

— Bine că ai coborât tu, am replicat.

Ne strângeam mâinile ca doi idioţi care nu sunt în stare de altceva.

— Ei bine, am făcut eu după aproape un minut şi i-am dat drumul la mână.

S-a îndepărtat un pas.

— Mi-ar face mare plăcere, dar nu te pot invita sus, i-am spus.

— Înţeleg, e dezordine.

Am râs amândoi.

— Da…

Am arătat spre frunte.

— …la mine în cap.

Şi-a băgat mâinile înapoi în buzunare. Eu nu ştiam cum îl cheamă pe el, el nu ştia cum mă cheamă pe mine, şi deja mă vedeam în zilele ce aveau să vină pieptănând toate rubricile de anunţuri.

— Dacă mâine dimineaţă mai sunt pe aici…

— …atunci o să cobor să-ţi aduc o cafea, i-am promis şi m-am aplecat spre el.

Ne-am sărutat, atât de scurt, încât senzaţia a dispărut imediat, lăsând în urmă o amintire încărcată de emoţie.

— Pe curând.

Ajunsă în casă am stins toate luminile şi m-am dus la geam. Stătea pe trotuarul de vizavi, m-a văzut şi mi-a făcut cu mâna. Apoi a strigat ceva. Am deschis fereastra.

Vocea i-a răsunat puternică şi limpede:

— MAREK!

Aş fi vrut să nu-i răspund, mi-ar fi plăcut să nu se mai termine această clipă atât de plăcută. Dar până la urmă i-am zâmbit şi buzele i-au răspuns independent de voinţa mea:

— VAL!

Am simţit că parcă, odată cu sunetul numelui meu, s-a mai adăugat ceva, ceva nou. Marek s-a mai uitat câteva secunde în sus, la mine, apoi a făcut stânga împrejur şi s-a depărtat. M-am uitat după el, m-am dezbrăcat şi m-am strecurat în pat fără să mai aprind lumina.

— Pe la patru dimineaţa m-am trezit într-un lac de sudoare, am împins pătura cât colo şi am fugit la baie. Am scos o pastilă cu degetele tremurânde, am înghiţit-o repede fără apă şi am aşteptat să mă opresc din tremurat.

„Cum ai putut să uiţi?”

Nu ştiam.

„Fir-ar să fie de treabă, adună-te, nu te culca pe-o ureche, adună-te, la naiba!”

Câteva minute mai târziu mă aflam înapoi în pat; liniştită şi mulţumită, retrăiam pentru a doua oară plimbarea prin noapte, alături de Marek. Era un început bun.

I atunci au apărut din nou. Nu ştiu sigur dacă f au aşteptat ceva anume sau dacă a existat un factor care să declanşeze totul. Ştiu doar că, după multă vreme, viaţa mea devenise din nou demnă de a fi trăită şi că pur şi simplu nu meritam ca ei să-şi bage nasul în ea.

În primul an cu Marek am tot făcut naveta între locuinţa mea şi a lui. Aproape că nu exista noapte pe care să nu ne-o petrecem împreună. Eram romantici până la kitsch şi foarte îndrăgostiţi. În ciuda acestei apropieri, Marek n-a aflat despre psihoza mea. O ţineam sub control şi eram acea Val pe care o iubea el, mai mult de-atât nu era nevoie să ştie.

Când a început să aducă vorba că vrea neapărat să-i cunoască pe ai mei, i-am povestit ceva despre un divorţ foarte dramatic, că mama mea şi-a reluat numele de fată şi că acum trăieşte la Berlin. Contact zero. Cu tatăl meu lucrurile nu stăteau mai bine. Soi rău. Dispăruse cu ani în urmă şi nu făcea decât să trimită bani. Cam asta era.

Aveam nevoie de aceste mici minciuni, pentru că nu voiam să creez nicio legătură între Marek şi trecutul meu. Kassel reprezenta prezentul, aici pulsa viaţa mea.

Ceea ce se întâmplase mai de mult în Oldenburg ascunsesem într-un sac, aşa cum îndeşi un palton vechi care-ţi rămâne mic. Era mai bine aşa.

Numai momentele de pierdere de memorie mi-au dat de furcă uneori în aceste luni. Pentru că eram obişnuită să dorm singură, mă obişnuisem să le şi ignor. Acum îl aveam pe Marek alături, şi el nu le găsea deloc amuzante.

Faptul că am început să urlu la el într-o noapte şi să-l întreb cine e l-a pus pe seama unui coşmar. Când m-a găsit într-o dimineaţă sub pat, plângând, a înghiţit-o şi atunci. Soi rău, ce să-i faci. Am discutat şi mi-a acceptat explicaţiile. Ne iubeam. Dar la un moment dat am avut un moment de rătăcire foarte grav. Nu-mi amintesc detaliile, doar că Marek a considerat că e prea de tot şi mi-a scotocit prin lucruri. Mi-a descoperit pastilele şi m-a luat la întrebări. Am încercat să bagatelizez, să găsesc pretexte. Nu s-a declarat mulţumit, a vrut să ştie ce şi cum şi a înghiţit doza mea pe o zi. Moment în care explicaţiile mele n-au prea mai ţinut. Într-o seară am clacat şi i-am povestit de adolescenţa mea dificilă, cum eram cu nervii la pământ şi cum mi-a apărut această usturime în limbă. Bineînţeles că Marek nu auzise niciodată de glosodinie. I-am descris-o pe scurt şi i-am dat copiile mele din revistele de specialitate şi de pe Internet. Abia atunci m-a crezut şi a devenit foarte atent cu mine. Nu înţelegea de ce nu-i spusesem din capul locului. Ne-am ţinut în braţe. Era atât de simplu şi noi eram atât de îndrăgostiţi.

Nici nu mă gândisem că putea fi atât de simplu.

În perioada aceea au început să apară din nou.

Invizibili pentru mine, că doar făceam parte dintre cei înceţi, şi totuşi ştiam că se aflau prin preajmă. Atmosfe ra se schimbase, aerul avea alt gust. îi vedeam în geamurile vitrinelor şi ale maşinilor trecând repede şi tăcuţi pe lângă mine, surprindeam mişcări de umbre cu coada ochiului şi auzeam voci. Înalte şi stridente, asemeni unui emiţător care aleargă prin eter şi se dizolvă în nimic. Şi nu era niciodată cineva care să scoată vreun cuvânt. Panică, intrasem în panică. Eram pe cale de a da în paranoia? Ce se întâmpla? Şi de ce, după ce fuseseră atâta timp scumpi la vedere, rapizii apăruseră brusc din nou?

Puneau ceva la cale? Ce anume?

— Toate astea s-au petrecut săptămâna trecută. M-am simţit singură şi neajutorată, pentru că nu aveam pe nimeni cu care să pot discuta. Mi-am crescut doza medicamentului, dar nu m-a ajutat deloc. Doar că n-am ieşit din pat două zile, cu o senzaţie de noroi pe creier. M-am forţat să ies din casă şi rapizii s-au ţinut după mine, cu vocile şi umbrele lor. Mai mult de-atât nu s-a întâmplat.

Zidul meu de apărare era deci stabil, n-avea nicio legătură cu psihoza şi totuşi, ce era de făcut?

Exact în ziua aceea am primit un e-mail de la Jenni.

Trecuseră aproape trei ani, îmi scria, reuşise să facă rost de adresa mea de pe Internet şi mă întreba ce părere am să ne revedem.

„Dacă ai şti câtă nevoie am de ajutorul tău", i-am răspuns.

— Jenni a ajuns marţi, cu trenul. Am luat-o de la gară şi eram atât de uşurată s-o văd, că am izbucnit în lacrimi.

Îi mai crescuse părul, părea în general mai matură, aproape mai mare ca ani decât mine, deşi era cu un an mai mică. Se schimbaseră atât de multe lucruri la ea, încât nu ştiam dacă mă va accepta aşa cum eram. Val cea neschimbată.

— Uită-te la noi, a spus după ce ne-am dat drumul din braţe. Am crescut.

— Şi mai arătăm şi bine, am completat.

Jenni a luat o poziţie de model şi a făcut o piruetă, dar când s-a uitat din nou la mine, s-a încruntat.

— De ce plângi?

— Pur şi simplu mă bucur să te văd.

— Asta-i tot? Păi, ăsta nu-i un motiv să plângi.

De data aceasta m-a umflat plânsul cu adevărat. Eram obosită şi suprasolicitată din cauza revenirii oamenilor rapizi. Şi eram bucuroasă că aveam acum pe cineva cu care să pot vorbi despre asta.

— Mai târziu. Îţi povestesc mai târziu.

Pe drum, prin oraş, Jenni a povestit fără întrerupere, în timp ce eu înregistram cu coada ochiului prezenţa rapizilor. Ştiau ce făceam, îmi urmăreau fiecare pas.

— Ne-am petrecut câteva ore într-o cafenea, am mâncat prăjituri, am fumat ca nişte şerpoaice şi nu ne-a făcut gura nici zece secunde. Jenni voia să ştie dacă am mai avut ceva cu Max şi cum de am putut să dispar aşa. În ceea ce o privea pe ea, veneau atâtea poveşti din partea ei, încât aveam impresia că au trecut zece ani. Lucra în domeniul filmului acum, încerca să avanseze şi visa să stea într-o bună zi în spatele camerei de luat vederi.

— Şi mai e şi Théo, a spus.

Théo era scenarist şi proprietar a trei mici cinematografe. împreună puneau la cale cel mai mare film german. Nu era nevoie să-mi explice cât de îndrăgostită era, se trăda cu fiecare gest, fiecare privire sau zâmbet.

— Şi partea cea mai frumoasă este că ne-am cumpărat un teren cu o casă veche, ţărănească. E la o jumătate de oră distanţă de Oldenburg. Ai o privire asupra întregului peisaj. Parterul l-am renovat deja. E un vis. Trebuie neapărat să vii în vizită.

I-am promis că vacanţa de după sesiune va fi special rezervată pentru vizită. Bineînţeles că am mers cu gândul mai departe, imaginându-ne cum ar fi să locuiesc şi eu acolo. Şi Marek?

— Îl iei cu tine. Dacă vede locul, sigur i se trezesc instinctele şi porneşte imediat după lemne de foc. Am observat asta şi la Théo. Bărbaţii sunt înduioşător de simplu alcătuiţi. Dar acum, a spus după ce a făcut o pauză de respiro, vreau să văd unde stai.

Ne-am dus acasă şi Jenni a căzut în admiraţie, mai ales când a ajuns în baie – o cadă mare şi tot felul de plante în jur.

— Abia aştept să fac o baie mai târziu. Nimic nu mă poate opri.

În timp ce pregăteam ceva de mâncare, i-am făcut un mic rezumat despre cele întâmplate de când dispărusem.

Am încercat să prind o ocazie bună pentru a-i povesti de oamenii rapizi, că-i văd peste tot. Dar ce mi-a ieşit până la urmă din

gură a fost o pură mărturisire a vinei.

— Ia stai, pauză, aşteaptă, m-a întrerupt Jenni.

Stăteam la masă, goliserăm un castron de salată. Am amuţit de parcă m-ar fi lovit cu ceva peste degete.

— Vrei să spui că tu eşti vinovată de moartea lui Asta?

— Ştii că m-au avertizat că…

— Asta-i o tâmpenie, m-a întrerupt Jenni.

— Ba nu e, eu ştiu că…

— Val, opreşte-te un pic, da?

Am închis gura, strângând din buze. Era unul dintre acele momente în care mă simţeam total vulnerabilă.

Jenni ar fi putut spune orice, aş fi crezut-o. Aşa mă simţeam şi m-am gândit: „Te rog, spune ceva deştept, Jenni".

— Eu cred că… ştii, nu e vorba că nu te cred, a continuat ea. Treaba asta cu oamenii rapizi şi-aşa mai departe. Sunt convinsă că vezi nişte lucruri când ai câte o criză. Doar că nu ştiu dacă lucrurile astea sunt valabile şi în realitatea noastră. Dacă au putere şi la noi.

— Şi Asta?

— N-ai de unde să ştii cine l-a ucis pe Asta.

— Dar…

Am tăcut. Sigur că nu aveam de unde să ştiu.

— Nu fac decât să pun cap la cap diferite părţi, i-am spus. S-a întâmplat la petrecerea la care am fost după ce l-am prins pe Max la curviştina lui. Îţi aminteşti? Nu mai ştiu decât că am mâncat o ciocolată foarte veche şi că te căutam. Criza a venit când i-am văzut pe toţi dansând.

Zilele de dinainte aproape că nu dormisem deloc din cauza poveştii cu Max şi, pe deasupra, mai şi uitasem să-mi iau pastilele. Probabil că a fost prea mult. Am alunecat din nou în psihoza mea şi am devenit una dintre cei rapizi. Nu se poate să fie o coincidenţă că Asta a murit în aceeaşi noapte, nu pot să cred.

Jenni şi-a aşezat palmele pe masă de parcă ar fi vrut s-o oprească să-şi ia zborul.

— Eu nu cred în coincidenţe, Val. Dar la fel de puţin cred şi în faptul că, prin stările tale psihotice, invoci nu ştiu ce ucigaşi care îţi omoară prietenul ca să te pedepsească pe tine. E ilogic.

Părea ilogic, era ca un thriller în care eroul principal descoperă o mare conspiraţie, după care…

„După care ce?”

— Ţi s-a mai întâmplat vreodată de-atunci să aluneci?

Îmi plăcea cum folosea Jenni expresiile mele. Îmi dădea senzaţia că se implică cu adevărat.

— Odată era cât pe ce, i-am spus apropiindu-mă cu fruntea de ea. Vezi semnul ăsta mic?

Jenni s-a aplecat şi ea peste masă, i-am simţit degetele pe frunte.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am dat cu capul de uşă.

— Au.

— Ca să opresc totul, înţelegi? M-am deconectat, şi chiar mi-a mers. De-atunci…

I-am povestit despre planul Hermei, de glosodinia mea şi de medicul cel nou. I-am mai povestit şi că majoritatea timpului funcţionez cu jumătate din energie.

— Şi te descurci? a întrebat Jenni cu îndoială în glas.

Adică, mă refer, nu te înnebuneşte treaba asta?

— Nu sunt chiar cea mai vioaie, dar merge. Au trecut mai bine de doi ani şi nu s-a întâmplat nimic. Da, aş putea spune că mă descurc. De fapt îmi merge foarte bine.

E adevărat că sunt groaznic de obosită, dar m-am obişnuit cu oboseala asta. Restul e grozav. Să-l vezi numai pe Marek. E un tip foarte mişto. îl iubesc, ştii? Chiar îl iubesc.

A zâmbit, până şi un orb ar fi putut să vadă că eram îndrăgostită.

— El ştie de psihoza ta?

— Crede că sufăr de glosodinie şi tare mi-ar plăcea să creadă asta şi în continuare. Iar tu pici exact la ţanc.

M-am întins peste masă şi am prins-o de mâini.

— Nu mai există nimeni cu care aş putea vorbi despre asta. N-am putut să-i povestesc lui Marek, m-ar fi considerat nebună. Şi nimeni altcineva nu mai ştie. Iar acum au reapărut.

I-am povestit de senzaţia pe care o aveam de a fi ţinută sub observaţie. Când intru într-o cafenea, când merg cu autobuzul, la cumpărături. Mereu era cineva care dispărea din calea mea în ultima secundă.

— Îi vezi?

Am scuturat din cap.

— Nu pot să-i văd. Fără psihoză sunt şi eu înceată.

Chiar dacă aş vrea, pur şi simplu sunt mult prea rapizi pentru mine.

— Rahat!

— Chiar că rahat. Nu pricep de ce au început să mă urmărească exact acum. N-am făcut nimic. Nu are sens.

Spunând astea m-am întrebat ce ar putea să mai aibă vreun sens la urma urmei. Care era sensul unei psihoze sau al morţii lui Asta sau al vieţii mele în Kassel?

— Dacă ei te urmăresc…

— Da, asta fac, am întrerupt-o iritată.

— Hei, calmează-te! Spuneam doar că, dacă ei te urmăresc, de ce nu întorci şi tu armele?

— Ce?

— Urmăreşte-i şi tu pe ei şi află cine sunt, unde sunt şi mai ales de ce sunt.

Am rămas cu gura căscată.

— Cum să-i…

— Val, nu mai face pe proasta. Eu cum te-am găsit pe tine?

Mi-a venit să râd şi mi-am stins ţigara.

— Ce spui tu să fac? Să dau OAMENI RAPIZI pe un motor de căutare în Internet sau ce?

— Sau ce, repetă Jenni după mine, serioasă.

— Am făcut din asta un joc şi am început să căutăm tot felul de noţiuni care-mi treceau prin cap şi aveau o legătură cu psihoza mea. Până la cinci dimineaţa găsiserăm vreo treizeci şi şase şi ne-am retras la culcare. M-am trezit prima, în jurul prânzului, şi am pregătit micul dejun, după care ne-am continuat activitatea. Am tăiat cuvintele care semănau între ele şi le-am adunat sub un cuvânt-cheie. În cele din urmă am rămas cu nouă. Printre ele se aflau şi oameni rapizi şi uşi şi încetinitor şi principiul oglinzilor.

Următorul pas l-am făcut în Internet. Am căutat cu ajutorul motorului de căutare Meta Ger prin toate celelalte motoarele de căutare disponibile şi am printat până duminică după-amiază vreo trei sute de pagini cu link-uri pentru a le aduce la un numitor comun. Sigur că erau şi adevărate tâmpenii printre ele – pagini de reclame, fan-club-uri, servicii de livrare, de reparaţii, de organizări. Toate aveau un singur lucru în comun: nu aveau nicio legătură cu psihozele. Şi totuşi eram sigură că aveam să găsim ceva. Rapizii trebuiau să

comunice şi ei printr-un anume sistem.

— Ce te face să crezi asta? m-a întrebat Jenni.

— Faptul că sunt isteţi şi faptul că se plimbă mai mult prin lumea noastră decât ne plimbăm noi prin a lor. Întrebarea este cum se găsesc între ei şi cum îşi ascund lumea lor?

De mai multe ori am găsit numere ca rezultat al căutării, fără niciun text ataşat. Majoritatea acestor link-uri îşi avea domeniul pe t-online şi deschideau, când dădeai click pe ele, un site gol. Găsiserăm circa nouăzeci de asemenea link-uri, din cuvinte-cheie diferite, şi care trebuiau să deschidă o altă pagină, dar n-o făceau. Am încercat să găsim un sistem în spatele acestor numere. Nimic.

Am mai şters pe ici pe colo câte o cifră, dar nu s-a întâmplat nimic. Eram în pragul disperării. Toată sufrageria era acoperită de pagini printate, un covor de link-uri aparent moarte.

— Aici sigur e ceva, a spus Jenni.

Avea dreptate, sigur era ceva, dar să găseşti acel ceva era un iad.

Târziu după-amiază, în timp ce eu făceam duş, Jenni a continuat să caute. Când am ieşit de la baie am găsit-o stând în faţa monitorului. Ecranul era alb, nu se mişca nimic.

— S-a blocat? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Am modificat unul dintre link-uri şi dup-aia s-a făcut alb.

Am mai aşteptat puţin, ecranul a rămas alb, calculatorul lucra din greu.

— Hai să-l oprim şi-i mai dăm drumul o dată, am propus. Probabil că s-a blocat şi…

Cam atât am reuşit să spun, că modernul s-a pus în mişcare, se făcea o nouă conexiune la Internet. Ecranul s-a schimbat din alb în roşu, apoi în albastru. La sfârşit a apărut un portal şi am ştiut amândouă, fără să rostim vreun cuvânt, că ne aflam pe domeniul celor rapizi. Scrisul era roşu pe negru şi se întindea pe toată pagina. Era un scris absolut străin nouă. Habar n-aveam la ce ne uitam. Am dat click pe prinţ, dar comanda nu funcţiona.

În marginea de jos din stânga ecranului apărea un loc liber de tastat.

— Cred că avem nevoie de o parolă, a spus Jenni.

Am mişcat cursorul pe ecran în lung şi-n lat, încercând să găsesc ceva pe care să dau click, dar nu exista.

— Cum ai ajuns aici? am întrebat-o.

— Am şters t-online din coada unui număr, atât.

Roşul de pe ecran a început să se închidă astfel încât s-a contopit în cele din urmă cu negrul literelor. Apoi a început un download. Mi-a picat fisa mult prea încet.

Downloadul s-a produs în câteva secunde şi calculatorul s-a închis singur înainte să-l pot scoate din priză.

După care, orice încercare de a-l porni s-a dovedit a fi de prisos, aparatul nu mai scotea niciun sunet, murise.

— Măcar mai avem link-urile, a spus Jenni şi am întors amândouă capul în acelaşi timp spre ele.

Zăceau pe covor. Vreo trei sute de pagini împrăştiate prin casă.

— Ce să facem cu ele?

— Mai îngropăm câteva calculatoare, veni prompt răspunsul lui Jenni.

— Era atât de bine s-o am pe Jenni alături. Datorită ei totul era real, primea consistenţă, devenea palpabil. Eram pe urmele rapizilor, nu încăpea nicio îndoială. Întrebarea era cât de aproape de ei reuşiserăm să ajungem cu joculeţul nostru.

Pentru astăzi ne săturaserăm. A doua zi aveam de gând să mergem la nişte Internet cafe-uri ca să încercăm şi celelalte link-uri. Am sunat-o pe Henna, avea un amic care urma să se ocupe de calculatorul meu. Dar pentru moment aveam nevoie de o pauză. Ne usturau ochii şi ne durea spatele de atâta stat nemişcate. Mă simţeam de parcă aş fi băut cafea două zile fără întrerupere. Corpul meu savura această senzaţie, Jenni în schimb era sleită de puteri.

— Astă seară nu vreau să mai văd nimic din chestia asta, a spus şi m-a ajutat să strâng paginile printate de pe jos. Ceea ce nu înseamnă însă că vom tăcea acum.

— De parcă tu ai putea să taci.

Am râs amândouă şi Jenni m-a întrebat dacă am vreo idee ce scriere ar putea fi.

— Arabă nu e, am spus. Şi nici de la chinezi nu cred că s-au inspirat.

— Poate ceva biblic, a spus ea.

— Da, poate.

Ne era foame şi am decis să comandăm o pizza. Jenni l-a sunat pe Théo şi mi-a transmis salutări de la el. Era rândul meu. Marek s-a

bucurat că l-am sunat, i-am spus că ne putem întâlni eventual mai târziu, dacă are chef s-o cunoască pe Jenni.

— Trebuie s-o cunoşti, m-am corectat şi el a râs şi a spus că, dacă aşa stau lucrurile, n-are încotro.

A rămas să ne vedem pe la unsprezece într-un bar, înainte de asta aveam de gând să merg cu Jenni la teatru. Se juca o piesă mai veche de-a lui Anton Wilson, numai că n-aveam habar unde anume.

— Uită-te într-un ziar, mi-a sugerat Marek.

I-am mulţumit pentru sfat şi am închis. Jenni a apărut din dormitor cu părul prins şi îmbrăcată într-un halat de casă.

— Eu o să fac baie, m-a anunţat. Pentru că, dacă nu fac asta, după pizza va trebui să chemi un maseur.

Am dat drumul la apă în cadă, i-am aşezat lumânări în jur şi i-am dat spuma mea de baie cea scumpă. Jenni s-a lăsat răsfăţată şi s-a cufundat în cadă ca o divă. Am ajutat-o să se radă pe picioare, i-am adus ice tea şi biscuiţi şi i-am pus muzică. După nici zece minute a sunat la uşă.

— Când trebuie să fie mai lenţi, se mişcă prea repede, a constatat Jenni. De cine-ţi aminteşte?

Am râs şi m-am dus la uşă. Omul cu pizza mi-a întins două cutii plus nota, şi-a încasat plictisit banii şi bacşişul şi a dispărut. Când să închid uşa mi-am dat seama ce lipsea. Aş fi putut să strig după omul cu pizza, dar cât de mari puteau fi şansele să aibă întâmplător o sticlă de vin la el?

Aşa că am aşezat cutiile de pizza pe masa din bucătărie şi m-am retras în baie. Jenni stătea cu ochii închişi, cu picioarele atârnând în afară şi mâinile sprijinite pe marginea căzii.

— Refuz să mănânc pizza fără vin, a spus.

— Dar de-o bere ce zici?

— Prea muncitoresc.

— Sigur mai găsesc şi altceva.

Am şters-o în bucătărie şi am început să cotrobăi prin dulapul din cămară.

— Trebuie să sărbătorim, să sărbătorim cu adevărat, am auzit-o pe Jenni strigând din baie.

— Ce vrei să sărbătorim? am strigat înapoi în timp ce scoteam o sticlă prăfuită de şampanie. Ştiam eu! am sărit în sus victorioasă.

— Sper că nu şampanie.

— Ba da, am zis cu jumătate de gură.

Jenni a scos nişte sunete foarte sugestive, motiv pentru care am decis să dau totuşi o fugă până la gară, să iau o sticlă de vin şi un ziar. I-am mai umplut o dată paharul cu ice tea şi i-am pregătit un prosop.

La gară nu aveau vin, aşa că a trebuit să merg până la benzinărie, de unde am luat două sticle de vin şi un ziar. Pe drumul de întoarcere am răsfoit ziarul şi am descoperit piesa lui Anton Wilson, se juca la un teatru din apropiere. Mai aveam o oră şi ceva până ar fi trebuit să ieşim din casă.

— Am luat vin! am strigat de cum am intrat pe uşă şi mi-am agăţat paltonul în cuier. Şi am aflat şi unde se joacă piesa. Avem timp să băgăm în noi şi să ne beţivim şi ajungem înainte de ridicarea cortinei, chiar dacă sărim într-un picior până acolo.

Am păşit în sufragerie.

— Jenni?

Lumina în baie era stinsă. M-am uitat în bucătărie, apoi în dormitor.

— Jenni?

Am stat aşa preţ de câteva clipe şi am aşteptat. Nu se auzea niciun sunet din niciun colţ al casei. Ici-colo mai trosnea mobila, în rest era linişte. Nu mi s-a părut deloc amuzant şi am mai căutat o dată în bucătărie. Pe masă se afla paharul lui Jenni cu un rest de ice tea. M-am întors în hol. Privirea mi s-a oprit asupra băii întunecate.

— Jenni?

N-ar fi făcut niciodată asemenea glume cu mine, niciodată.

Îi tot repetam numele de parcă ar fi fost un drum care să mă ducă spre ea.

— Ok, am spus încet şi am aprins lumina.

Apa din cadă era gri, la suprafaţă plutea nişte spumă.

Eram pe cale de a ieşi când am văzut-o. Era ghemuită între vasul closetului şi cadă. Faţa îi era ascunsă între genunchi, numai braţele i se vedeau. Şi le ţinea deasupra capului ca să se apere şi îi lipseau două degete de la mâna dreaptă. Arăta de parcă ar fi făcut baie în sânge.

În toată culoarea aceea roşie, părul ei blond părea ca pictat. Şi în timp ce stăteam aşa şi mă uitam la ea, balta de sânge din jurul ei creştea şi se aduna sub toaletă.

Nu ştiu cum de ştiam că e moartă. Ştiu doar că mi-a trecut prin cap: „Cum de sângerează, dacă a murit?”

M-am dat un pas înapoi şi am vrut să ies din baie când mi-a sărit în ochi ceva scris pe oglindă. Cineva scrisese cu sângele lui Jenni un mesaj.

Am închis ochii. Când i-am deschis din nou, stăteam pe canapea şi-mi ţineam mâinile pe genunchii tremurânzi. Apoi am alergat la uşă şi am tras lanţul.

Am căutat panicată o armă potrivită prin bucătărie şi am auzit un zgomot. Cineva încerca să intre. M-am furişat până la intrare. Uşa apartamentului era întredeschisă, ţinută doar de lanţ. În crăpătura uşii a apărut faţa lui Marek.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Păi, eram prin zonă. Mă gândeam să trec pe la voi înainte să plecaţi la film.

— Teatru, am spus.

— Poftim?

— La teatru mergem.

— A…

Am închis uşa. Era prea mult pentru mine. Nu-i puteam da drumul în casă. Trebuia să-i dau drumul. Trebuie să fac repede ceva, altfel…

Nu ştiam altfel ce. Timp de un minut mi-am apăsat o pernă pe faţă şi am ţipat. Apoi am tras lanţul şi l-am lăsat să intre în casă. Era ca o ancoră, m-am agăţat de gâtul lui şi mi-am dorit să nu-i mai dau drumul niciodată.

Până la urmă, tot a trebuit s-o fac şi mi-a spus:

— Am adus sandvişuri, mă gândeam că poate încă n-aţi…

S-a întrerupt şi s-a uitat în jur.

— Deranjez?

Am dat din umeri, n-aveam nicio idee ce-aş putea spune şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Ce s-a întâmplat aici, Val?

Marek a încercat să-mi prindă privirea, apoi a observat că mă uitam la uşa de la baie. „Stinsesem lumina?

Fusesem eu cea care făcuse asta?” Uşa era crăpată. Marek s-a îndreptat spre ea, a aprins lumina şi a dispărut în baie. Mult timp n-am văzut şi n-am auzit nimic.

— E… e moartă? am întrebat încet când a ieşit din baie.

Marek a stins lumina şi a tras uşa în urma lui. Pentru un scurt

moment, am fost convinsă că nu era nimic acolo. Jenni nu venise niciodată la Kassel, nu căutaserăm niciodată pe Internet după oameni rapizi şi nu existau un cadavru, sânge şi două degete lipsă. Afurisita mea de psihoză îmi jucase o festă. Aproape că-mi venea să izbucnesc în râs, când l-am văzut pe Marek sprijinindu-se cu spatele de uşă şi lăsându-se să alunece până când a ajuns pe podea.

În momentul acela am dispărut în mine, concentrându-mă asupra unui singur punct. Uşa închisă de la baie.

Totul părea să se dizolve în jurul meu cu o viteză ameţitoare. Mi-am pierdut orice simţ, nu mai eram decât doi ochi care se holbau la o uşă.

— Ok, l-am auzit pe Marek de undeva de foarte, foarte departe. Ce s-a întâmplat?

Cineva a apăsat butoanele potrivite în interiorul meu şi am deschis gura să-i povestesc totul lui Marek. Dar n-am ajuns până acolo. În jurul meu s-a făcut întuneric, iar eu am căzut în acel întuneric cald şi moale şi n-am mai simţit nimic.

M-am trezit abia în drum spre Berlin, în maşină, şi i-am povestit lui Marek, într-o parcare a unui McDonald's, toată povestea.

MAREK 1 Camera este minusculă şi are vedere spre curtea interioară. O porţiune mai întunecată a covorului arată ca o pată de vin şi-mi aminteşte de sângele prietenei lui Val.

Sting lumina din tavan şi aprind o veioză. E cinci şi jumătate, deasupra Berlinului cerul e plumburiu. Următoarele zile n-aş vrea să fac nimic altceva decât să dorm.

Am braţele şi picioarele grele de atâta condus şi simt înţepături în tâmple; drumul înapoi spre Kassel devine un coşmar.

Val s-a încuiat în baie. Îmi lipesc urechea de uşă. Nu se aude decât aerisirea. Cineva trece prin faţa camerei noastre şi tuşeşte. Mă descalţ, deschid geamul puţin şi mă arunc în pat fără să dau pătura deoparte. Prin minte nu-mi trece decât povestea lui Val. Mă uit fără să clipesc, în tavan, la becul stins, până când contururile devin tot mai difuze. „Glosodinie, ce glumă bună!" Zumzetul aerisirii se amplifică pentru câteva secunde, o fâşie de lumină secţionează culoarea gri a tavanului, apoi Val stinge lumina la baie şi zumzetul încetează. Paşii ei nu se aud pe covor, apoi se lasă patul şi Val e lângă mine cu braţul peste pieptul meu şi mâna pe inimă. Şi-a lipit faţa de gâtul meu şi stăm aşa fără să ne mişcăm.

Genele ei mă gâdilă de câte ori clipeşte, inima îmi bate sub mâna ei. Închid ochii. În curtea din spate se aud paşi traversând pietrişul, apoi zăngănitul sec al unui capac de tomberon, şi paşii dispar. Linişte. Nu mai clipeşte. Nu mai simt decât bătăile inimii mele şi respiraţia regulată a lui Val.

Mă trezesc când bate o cameristă la uşă. Intră în cameră, mă vede în pat, îşi cere scuze şi închide uşa în urma ei.

Val stă în fotoliu, înfăşurată într-o pătură şi se uită pe geam. Are aerul unei marionete căreia i-au fost tăiate sforile. Pe jos zac o scrumieră, o brichetă de plastic şi un pachet de ţigări mototolit. Ceasul televizorului arată 16.38; am dormit toată ziua. Am un gust de ars în gură. Intru la baie, aprind lumina şi, pentru o secundă, văd corpul lui Jenni înghesuit între toaletă şi cadă. Îmi duc mâna la gură şi-mi reprim un ţipăt.

„Nu e nimic", îmi spun şi respir uşurat.

Clătesc un pahar, beau cu nesaţ apa călâie şi mă întorc în cameră.

— Poftim.

Val îşi ridică ochii spre mine. Apoi îi apare şi mâna de sub pătură.

— Mulţumesc.

Îi studiez gâtul în timp ce bea.

— Cât e ceasul?

— Cinci fără ceva.

Val se freacă mai întâi la un ochi, apoi la celălalt.

— Mă crezi? mă întreabă pe un ton cât se poate de normal. Tremurul mâinii o trădează. Îi iau paharul din mână şi-l aşez pe jos. Nu mă crezi, nu-i aşa?

O contrazic. Nu-i vorba că nu o cred, e mai degrabă…

Îmi muşc buza. Habar nu am ce vreau să spun. Vorbesc prostii şi am senzaţia că nu prea fac parte din povestea asta. Ceea ce e o minciună. Pentru că de azi-dimineaţă sunt şi eu implicat. Înainte poate că eram doar un spectator care trecea din când în când şi credea că o cunoaşte pe Val foarte bine. Acum abia îmi dau seama prin ce trebuie să fi trecut Val în ultimii ani. Acum cred că o înţeleg. Nu mai există nicio ieşire de urgenţă prin care aş putea să dispar, în caz că nu-mi convine filmul în care mă aflu. Înainte. După. Se poate numi spirit de datorie sau dragoste melodramatică.

— Mă crezi? mă întreabă din nou.

— Sigur că te cred.

Se lipeşte de mine, tremură şi este atât de fragilă, încât o ţin cu multă blândeţe. Unghiile i se înfig în umărul meu şi o aud şoptind:

— Nu ştiu… nu ştiu ce să fac, Marek, nu ştiu ce să fac.

După câteva minute se desprinde de mine. îi şterg lacrimile de pe faţă, îşi trage nasul şi scutură din cap.

— Trebuie să fac ceva, nu pot să nu fac nimic, nu merge, Marek, pur şi simplu nu mai merge. Jenni a mea, mi-au…

Tace, respiră greu şi îşi apasă mâna pe stomac. În clipa următoare e în picioare. O aud vomând la baie şi mă duc la ea, o ţin de frunte, o mângâi pe ceafă şi încerc să-mi reprim propria senzaţie de vomă.

O ajut să se ridice de jos, trag apa şi o duc în pat.

— Ai dormit măcar un pic?

Val clatină din cap.

— N-ai vrea să dormi acum?

E de acord. Întind pătura peste ea, trag draperiile şi o ţin de mână până când adoarme.

— Pe la zece mergem să mâncăm într-un fast food arăbesc de pe partea cealaltă a străzii. Falafel, tabule şi halumi la grătar. Bem ceai şi vorbim puţin. Niciunul dintre noi nu cunoaşte Berlinul, oraşul ne pare străin şi agresiv. Am un prieten care ar putea să vorbească ore în şir despre Berlin. M-a avertizat dintotdeauna să nu vizitez Berlinul iarna.

— Iarna, Berlinul se transformă într-un cadavru, îmi spunea. Crede-mă.

Acum îl cred. Oamenii merg pe străzi aduşi de spate şi sperioşi, de parcă oraşul i-ar pândi să-i prindă şi să-i arunce în canalizare. Dar poate e şi din cauză că Val este ghemuită şi speriată. Probabil că proiectez comportamentul ei asupra întregului oraş. Nu ştiu. Ştiu atât de puţine la ora actuală, încât pun totul sub semnul întrebării.

După ce-am terminat de mâncat, Val îşi ia pastila şi în mai puţin de jumătate de oră a adormit. Mă urc în pat lângă ea, mă fac comod şi schimb de pe un canal pe altul. Mă uit o vreme la un film, în pauza de reclame schimb pe ştiri, butonez la un moment dat înapoi la film şi constat că am pierdut firul acţiunii, dau pe un serial şi la pauză ascult gemete de femei care vor neapărat să vorbească la telefon cu mine.

Mă uit la televizor, dar nu văd nimic. În capul meu se derulează

un cu totul alt film. Îmi pun mereu şi mereu aceleaşi întrebări, pentru că nu ştiu care e următorul pas.

Prietena lui Val zace în continuare între toaletă şi cadă.

A murit. E moartă. N-o pot lăsa acolo, trebuie să anunţ poliţia. Dar cum va reacţiona Val? Şi poliţia? Ce fac dacă Val are alte planuri? Dar ce planuri ar putea avea? Şi ce mama naibii vom spune la poliţie?

Oricum aş suci şi aş răsuci aceste întrebări, ajung în acelaşi punct – la Val în baie se află o femeie moartă.

* închid televizorul şi urmăresc dunga foşnitoare care rămâne în urmă. Val mă atinge uşor pe braţ.

— Eşti ok?

Ochii îi lucesc în întuneric.

— Da, mint eu.

Val ridică pătura şi o pune în jurul meu. Mă apropii de ea.

— M-am gândit. Vorbeşte în şoaptă, de parcă ne-ar asculta cineva. Trebuie să ne întoarcem, Marek, nu putem fugi. Jenni…

S-a oprit. îi şoptesc:

— …a murit.

— …Jenni a murit, continuă Val. Şi nu vreau să stea aşa, pe jos, Jenni a mea, nu se poate. Trebuie să chemăm poliţia, trebuie să…

Iar s-a oprit.

— Şi dacă rapizii ne-au urmărit până aici? spune ea după o tăcere mai lungă.

Mă gândesc la drumul de la Kassel până aici. Autostrada era goală, în oglinda retrovizoare nu se vedea nicio lumină venind din spate. Nu, sunt sigur că nu ne-a urmărit nimeni.

— De ce crezi că s-a întâmplat asta? o întreb. Ai vreo idee de ce au făcut-o?

Val dă din cap că nu.

— Ai avut iarăşi…

— Eram atât de departe de o criză pe cât eşti tu acum, mă întrerupe. Mi-am luat de fiecare dată pastila, am fost cuminte şi nici măcar nu m-am mai gândit la asta. Nu ştiu de ce au făcut-o, Marek. Chiar nu ştiu.

Deodată mi-a apărut inscripţia cu sânge în faţa ochi lor.

— Cum adică au vrut să ştie unde ai fost?

— Poftim?

— Scrisul de pe oglindă. Cum de te-au întrebat unde ai fost?

— Am fost până la benzinărie.

— Da, ştiu, dar de ce-au vrut să ştie asta? Sună de parcă s-ar fi aşteptat să te găsească pe tine în casă, nu pe Jenni.

Se uită la mine derutată.

— Şi?

— Păi, dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că eşti în pericol şi…

— Marek, dacă ar fi vrut să mă ucidă, ar fi putut s-o facă oricând, pentru ei nu e o problemă unde şi când.

Nu înţelegi? Ei sunt peste tot, se mişcă pe o altă lungime de undă. Să mă întrebe unde am fost e cea mai mare ironie. Ştiau unde sunt. Poate că m-au şi văzut venind. şi stăteau lângă mine în momentul în care am găsit-o pe Jenni.

Încerc să-mi imaginez asta şi simt cum mi se strânge stomacul.

— Chiar pot să facă asta? o întreb.

— Nu ştiu ce pot şi ce nu. Dar sunt convinsă că nu joacă după reguli normale. Oricare ar fi problema lor, eu n-am făcut nimic, crede-mă.

— Te cred.

Val dă pătura la o parte.

— Ce faci?

— Hai, te rog, să plecăm.

— Ce? Acum?

— Acum, spune Val şi aprinde lumina.

* în mai puţin de cinci minute ne-am făcut bagajul şi am părăsit hotelul. Val stă iarăşi în spate. Intrăm pe autostradă. Cu exact 24 de ore în urmă parcurgeam acest drum în direcţia opusă. Nici de data asta nu văd lumini în oglinda retrovizoare şi, la fel, părem a fi singurii oameni încă treji. În timp ce ascultăm Vincent Gallo, mă concentrez asupra străzii şi mă uit din când în când cu coada ochiului la banda de contrasens. Pentru că poate apărea din direcţia opusă vreun Audi gri şi poate că la volan e un tip nervos şi obosit, cu o soţie care doarme pe bancheta din spate. Ar fi una dintre multele călătorii care se termină chiar la început.

Există o teorie conform căreia anumite probleme, dacă le laşi un pic în pace, îşi găsesc rezolvare de la sine. Un calculator încăpăţânat, o neînţelegere între prieteni, un păcănit neplăcut în boxe.

Acasă la Val nu s-a schimbat nimic – în afara faptului că s-au uscat sandvişurile şi că robotul telefonic indică un „6” roşu. Jenni zace

în continuare în baie. Mirosul nu e atât de rău pe cât mă aşteptam. Sângele din jurul ei s-a făcut negru şi s-a întărit, scrisul de pe oglindă pare ca zgâriat pe sticlă.

Val aşteaptă pe hol până când controlez toate camerele. Abia când o asigur că suntem doar noi, intră şi ea în sufragerie.

— Nu pot să intru încă acolo, spune fără să-şi ia ochii de la uşa ce duce la baie.

— Nici nu trebuie, îi spun. Aşază-te şi eu o să pun de-un ceai, bine?

Pun fierbătorul în funcţiune şi arunc sandvişurile la gunoi. Pe masă zac două cutii de pizza nedeschise şi două sticle de vin. Cele două pizza iau drumul sandvişurilor, apoi îndoi cartoanele şi le arunc şi pe ele. Din sufragerie nu se aude niciun sunet. Vreau să-i las timp lui Val, să fie ea cu gândurile ei. Ştiu că, dacă o presez, intră în panică. Şi dacă intră în panică, înghite mai multe pastile decât ar trebui şi pot să-mi iau adio de la ea pentru tot restul zilei.

Scot o cană mare de sticlă din dulap şi arunc trei pliculeţe de ceai în ea. Apa începe să fiarbă. Arunc o privire în frigider şi aud un declic din sufragerie. După care urmează un ţiuit strident şi puternic. Ies val-vârtej din bucătărie.

Val stă în faţa robotului telefonic şi-şi ţine urechile.

Ţiuitul oscilează, întâi sună ca un ţipăt înalt, apoi coboară până se transformă într-un gâlgâit. Sunetul îmi pătrunde până în coşul pieptului.

— Opreşte-l! strig.

Înainte să fac vreo mişcare, Val a şi smuls aparatul din priză şi l-a aruncat de perete. Liniştea care se lasă imediat după aceea e plăcută, însă doar pentru scurt timp, căci se aude un alt zgomot.

— Val, opreşte-te! spun şi mă îndrept spre ea.

Val fixează aparatul trântit, pumnii i se deschid şi i se închid, însă zgomotul nu vine de la ei. Maxilarul lui Val munceşte scrâşnind din dinţi.

O iau în braţe, o prind de bărbie şi-i potolesc maxilarul.

— Eşti ok?

Val şovăie, apoi aprobă, îmi evită privirea, buzele îi sunt strânse şi tremură de parcă ceva ar vrea să iasă din spatele lor.

— Ce-a fost asta? am întrebat în cele din urmă.

— Nu ştiu, a spus şi s-a desprins din strânsoarea mea.

— Ai înţeles vreun cuvânt?

— Nu erau cuvinte, Marek.

Începem să strângem resturile robotului. În nări îmi urcă un miros de transpiraţie de frică, venind dinspre Val. Mi-ar plăcea să se aşeze într-un loc şi să mă lase pe mine să strâng.

— Lasă că strâng eu, îi spun.

— Acum va trebui să-mi cumpăr altul.

Val încearcă să râdă, dar sună de parcă s-ar îneca.

Brusc amuţeşte şi se ridică.

— Dacă…

Fără să-mi dea vreo explicaţie, dispare din cameră şi mă lasă singur. Panica ei mă molipseşte şi pe mine. Fug după ea şi nu ştiu la ce să mă aştept. Poate la unul dintre cei rapizi cum se ascunde în ultima secundă. Orice.

Numai nu la Val, stând în faţa biroului.

— Au luat tot, spune. Printurile, calculatorul stricat, pur şi simplu, tot.

Val deschide sertare, caută prin hârtii.

— Până şi dischetele mi le-au luat, tot.

Stau o vreme neputincios pe lângă ea, apoi ies din cameră şi mă duc în bucătărie să aduc ceaiul. Încerc să mă liniştesc şi mă gândesc: „Nu ne ajută cu nimic dacă o luăm razna amândoi”. În acelaşi moment mă întreb ce-ar spune Val la faza asta. „Ce vrei să spui?” ar întreba. „Că cu am luat-o deja razna?”

„Fir-ar să fie de treabă”.

Îmi fac de lucru, duc întâi cănile şi zahărul în sufragerie, apoi scot pliculeţele din cana mare şi le arunc la gunoi. Când intru în cameră cu cana de ceai o găsesc pe Val în faţa uşii de la baie. Stă cu fruntea sprijinită de uşă şi cu ochii închişi.

— Nu trebuie să intri, îi spun şi mă aşez.

Torn ceaiul şi încerc să par cât se poate de calm pentru a căpăta control asupra situaţiei.

— Ce facem mai departe? întreabă Val. Care crezi că ar trebui să fie următorul pas?

— Nu ştiu. Haide, aşază-te lângă mine să bem un ceai şi să ne liniştim câteva minute.

— Poate că ar fi mai bine să dispar pur şi simplu.

— Nu vorbi prostii.

— Nu, pe bune, Marek, poate că e cel mai bun lucru.

Ar fi totul mult mai simplu. Tu ai avea din nou liniște, eu plec…

Mă ridic și dau să mă îndrept spre ea, dar Val mă oprește:

— Stai jos. Îmi pare rău, știu că vorbesc tâmpenii, mari tâmpenii, dar…

Se uită la mine peste umăr, îmi dau seama că a plâns.

— …mi-ar plăcea să rămân puțin singură cu Jenni, se poate?

Bineînțeles că se poate și ea știe asta, așa că nu răspund.

— Mă întorc, spune Val și pășește în baie. Închide ușa în urma ei și rămân singur cu o grămadă de ceai și două căni pline.

VAL 1 Mă doare. Mă doare îngrozitor".

„Sunt în baie, mă uit la Jenni și aș vrea să mă ghemuiesc așa cum a făcut ea. De parcă ar fi vrut să se ascundă. De parcă n-ar fi știut încotro".

„Mă doare atât de tare".

Mă așez pe marginea căzii și nu-mi pot lua ochii de la ea.

„Jenni a mea".

Încerc să reconstitui când anume am făcut pasul greșit. Dacă ar mai fi fost o sticlă de vin în casă, oare ar fi salvat-o asta pe Jenni? Sau s-ar fi întâmplat același lucru și dacă n-aș fi părăsit locuința? Și ce s-a întâmplat exact?

Au fost rapizii? Și dacă n-au fost ei?

Simt nevoia să-mi aprind o țigară. Mâinile îmi sunt neliniștite și respir greu, dar nu mă pot duce la Marek să-mi iau țigările. Acum sunt aici, cu Jenni. Și nu mă duc nicăieri.

„Rămân cu tine".

Dacă a existat vreo șansă de a evita moartea lui Jenni, atunci n-am avut-o eu. Aș fi știut să mă folosesc de această șansă, sunt sigură. Și mai știu și că nu a fost vina mea, eram „curată" – fără droguri, fără psihoză, nici măcar pe departe – eram…

„Eram pe urma lor…"

Asta să fi fost?

Mă aplec și scot dopul din cadă. Apa de culoare gri dispare treptat, lăsând perișori minusculi de la rasul pe picioare lipiți de margine. Frec urmele cu o perie și las cada să se umple din nou cu apă fierbinte. Apoi mă dezbrac, îmi așez hainele pe dulăpiorul de lângă ușă și aprind lumânările. Sting lumina și mă opresc în fața oglinzii. Părul de pe corp mi-e zburlit, de-a latul pieptului se vede scrisul de pe oglindă.

Uâi/De-ilul De parcă n-ar şti. De parcă m-ar fi aşteptat şi eu aş fi ajuns prea târziu. Îmi frec braţele să mă încălzesc un pic, apoi scuip pe oglindă şi încep să şterg scrisul cu un burete. Sunt nevoită să clătesc de două ori buretele în chiuvetă pentru a curăţa oglinda cum trebuie. O şterg cu un prosop şi verific temperatura apei. Când s-a umplut pe jumătate, mă duc la Jenni.

„Eu sunt".

Corpul e tare şi rigid. Orice aş încerca, rămâne ghemuită, ca o minge. Chiar şi după ce am tras-o prin baie şi am ridicat-o în cadă. Apa dă pe-afară, eu înjur, Marek ciocăne la uşă şi mă întreabă dacă e totul în regulă.

— Totul în regulă, spun şi intru în cadă, lângă Jenni.

Nu ştiu dacă o să meargă sau nu, dar merită să încerc.

În apa fierbinte încerc cu grijă s-o eliberez pe Jenni din poziţia ghemuită. Nu ştiu nimic despre rigiditatea cadavrelor, ştiu doar că nu vreau să mi-o amintesc astfel. Un nod omenesc, mânjit cu sânge.

Durează.

Mă chinuiesc să-i desprind mâinile de deasupra capului, apoi îi întind genunchii şi încet, încet, se deschide precum trandafirul din Ierihon, care poate trăi ani de zile în deşert, uscat, maro şi veştejit, iar la prima ploaie se deschide uşor şi înverzeşte.

Cu Jenni nu e deloc uşor, e muncă de ocnaş. Îmi simt fiecare muşchi din braţe, spatele mi-e încordat şi dinspre pereţii băii se aude neplăcut de tare ecoul suflului meu ostenit.

Abia după ce reuşesc s-o sprijin cu capul de marginea căzii – are ochii închişi de parcă ar dormi – mă întind obosită lângă ea şi iau o pauză. Apa din jurul nostru a devenit rozalie. Pielea ei deschisă pare să lumineze.

Scot dopul şi las din nou să curgă apă fierbinte, o clătesc cu duşul şi o spăl cu burete şi săpun de parcă aş spăla un copil. Apoi îi clătesc şamponul din păr şi sunt mulţumită abia după ce-i dispare şi ultima urmă de sânge de pe corp. Rănile se văd foarte clar. Înţepături în gât, înţepături în piept. Tăieturi pe mâini, după cum îşi ridicase mâinile să se apere. La dreapta îi lipsesc arătătorul şi degetul mare. Trebuie să fie pe undeva prin baie.

Mă aplec şi-i dau părul după ureche. Mă bucur că nu are tăieturi şi pe faţă. Rezist pornirii de a o îmbrăţişa şi mă sprijin din nou de marginea căzii. Picioarele noastre stau unele peste altele. Închid ochii.

Dacă ar intra cineva acum, n-ar şti e re din noi e moartă.

* închid uşa de la baie în urma mea şi mă duc în sufragerie unde mă aşteaptă Marek. După ce am şters-o pe Jenni şi am înfăşurat-o în halatul meu de baie, Marek m-a ajutat s-o duc în pat. N-a scos niciun cuvânt. Acum şi-a încrucişat braţele la piept şi are o expresie ciudată în privire.

— Nu crezi că exagerezi? mă întreabă.

— Ce vrei să spui?

— Păi, toate astea… nu ştiu… îşi trece mâna peste faţă. E prea mult. Vreau să spun că totul a început acum douăzeci şi patru de ore şi acum stau aici şi încă nu s-a terminat. Prietena ta e…

Face un gest cu mâna spre dormitor.

— …moartă în pat, iar tu mi-ai povestit nişte lucruri despre tine care… Am senzaţia că nu te cunosc deloc…

— Mă cunoşti, l-am întrerupt.

— Sigur, te cunosc, şi totuşi sunt atâtea lucruri noi.

Şi… ţipetele alea de pe robot. Adică, acum ce să spun, nu numai că-mi fac griji, dar mi s-a făcut o frică de-mi îngheaţă sângele-n mine, mă înţelegi? Când m-ai chemat în baie să te ajut să-ţi duci prietena în dormitor, am simţit că s-a rupt ceva. Nu ştiu, ai îmbrăcat-o de parcă ar mai fi trăit. E… e pur şi simplu prea mult pentru mine.

Mă aşez lângă el şi am sentimentul că, după mult timp, deţin un soi de control. Mi-a făcut bine să stau puţin cu Jenni. A fost felul meu de a-mi lua rămas-bun de la ea. Orice s-ar întâmpla, mă voi descurca şi cu Marek.

— E în regulă, îi spun. Mie trebuie să-mi pară rău, nu ţie.

Îi trag capul spre pieptul meu. Pentru câteva minute stăm pur şi simplu liniştiţi pe canapea, apoi îi povestesc ce decizie am luat:

— Vreau să mă duc până la Oldenburg şi să-i explic lui Théo ce s-a întâmplat aici.

Marek se ridică în capul oaselor.

— Cine e Théo?

— Théo e prietenul lui Jenni. A fost. Mă gândesc că cineva tot trebuie să-i spună…

— Val! Hei, Val!

Marek îmi face semne prin faţa ochilor de parcă n-aş putea să văd sau să aud. Urăsc asta.

— Nu sunt idioată, îi spun.

— Scuză-mă, dar nu cred că poţi pleca pur şi simplu la Oldenburg. N-ar trebui să anunţăm mai întâi poliţia, să spunem ce s-a întâmplat?

— Ca să ce?

— Ca să se ocupe de crimă, să ia amprente, să întrebe ce trebuie…

Marek tace, trage cu ochiul spre uşa dormitorului şi îşi termină fraza:

— …şi să se ocupe de cadavru.

Mă dau mai departe de el.

— Nu e un cadavru, spun iritată şi accentuez fiecare cuvânt. E Jenni. Prietena mea, Jenni. Şi ce crezi tu că va face poliţia când va auzi ce s-a întâmplat aici?

— Păi, ce să facă? Le poţi spune că…

— Că n-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat?

Că m-am dus să iau nişte vin şi, când m-am întors, am găsit-o pe Jenni înjunghiată între cadă şi veceu şi că pe oglindă scria Unde-ai fost? l şi că nu erau urme de spargere în afară de un robot cu nişte sunete bizare pe el şi pe care, vai, mă scuzaţi domnule comisar, dar l-am făcut ţăndări de perete, am procedat cumva greşit? Şi mi-a dispărut şi calculatorul cu tot cu printuri, poate vă ajută asta. Şi, ah, era să uit, prietenul meu, aici de faţă, şi cu mine am dat repede o fugă până la Berlin în timp ce prietena mea zăcea moartă în baie, dar de ce anume am făcut asta n-aş putea să vă explic.

Marek se uită la mine fără să schiţeze niciun gest.

— Ce crezi, întreb mai calmă, că va face poliţia cu mine după ce află toată povestea asta?

— Val…

— Îţi spun eu. O să mă îndoape cu calmante şi mă internează în primul spital de nebuni.

Marek scutură din cap.

— Şi-atunci ce facem? Nu poţi să pleci la Oldenburg şi s-o laşi pe Jenni în dormitor. Şi în mod sigur nici n-o vom putea face să dispară.

— Nici nu intenţionam asta.

— Mulţumesc, spune Marek şi se lasă pe canapea.

— Cum adică „mulţumesc”?

— Mulţumesc, adică mulţumesc că nu intenţionezi s-o îngropi pe undeva sau s-o tai bucăţele.

Rămân cu gura căscată.

— Ce…

Mă umflă râsul.

— Ai crezut… ai crezut că…

Îmi dau lacrimile de râs. Râsul se transformă într-o tuse, după care încep să plâng.

— Hei…

Marek vine la mine, nu mă pot opri din plâns. Hohotesc din tot corpul, o simt până-n vârful picioarelor.

— N-am vrut să spun asta, Val, mă linişteşte. Iartă-mă, n-am vrut să spun asta. Spune-mi ce ai de gând şi discutăm problema, de acord?

Chipul lui îmi aminteşte de expresia pe care o avea prima oară când ne-am certat. Nu ştia ce nu mai merge brusc între noi. Voia pace cu orice preţ. Chiar dacă asta însemna să cedeze. Îmi dădeam seama după mimica sa.

Cauza pierdea din importanţă. Setea lui de armonie îl făcea slab.

— Hai să mergem la Oldenburg, spun şi-mi trag nasul. Mergem la Oldenburg şi-i povestim totul prietenului lui Jenni. Mai mult de-atât nu-mi vine nimic în minte. Théo probabil se întreabă de ce nu-l sună Jenni. Închipuie-ţi că mi s-ar fi întâmplat mie ceva. N-ai înnebuni să nu mai ştii brusc nimic despre mine?

Marek ridică mâinile în semn că se predă.

— De acord. Şi ce facem cu…

Privirea i se mută din nou spre uşa dormitorului. Ştiu că a vrut să spună cadavru. E în regulă. Nu mai sunt furioasă pe el, pentru că abia acum realizez că el n-a văzut-o pe Jenni vie nicio secundă. Aş putea să-i spun orice. Nici măcar nu ştie dacă e cu adevărat Jenni.

— Jenni, spun. O luăm cu noi.

2 Întoarcerea în oraşul pe care l-am părăsit mai de demult în grabă e acompaniată de o senzaţie ciudată. E adevărat că ştiu de ce am plecat, dar am crezut întotdeauna că m-au pus pe fugă locul şi oamenii. De fapt, m-am minţit. Eu eram cea de care încercasem să fug.

— De ce râzi? întreabă Marek.

— Mă bucur că sunt din nou aici, îi răspund. A trecut atâta timp şi totuşi am senzaţia că nu s-a schimbat aproape nimic.

Adresa lui Jenni am aflat-o din legitimaţia ei. Jenni îmi povestise că Théo e la sfârşit de săptămână la ferma de la ţară, pentru renovări.

Azi e vineri şi sper că nu a plecat încă.

— Am fi putut să-l sunăm, spune Marek.

— Şi ce i-ai fi spus?

— Nu, mă gândeam aşa, ca să ştim dacă e acasă.

— Dacă nu e, o să-l căutăm. Părinţii lui Jenni ştiu probabil unde se află casa.

Parcurgem de două ori strada înainte şi înapoi în căutarea unui loc de parcare. În cele din urmă oprim chiar în faţa casei, pe alee.

— Dacă nu vrei să urci, poţi să mă aştepţi aici, spun.

— Nu te las singură, se enervează Marek. N-ai de unde să ştii cum reacţionează tipul.

Cineva ne ciocăne uşor în tabla maşinii. Amândoi întoarcem capul spre el. Un tip într-o haină neagră de piele şi cu un fes de lână pe cap ocoleşte botul maşinii şi se apropie de geamul şoferului, făcându-i semn lui Marek să coboare geamul.

— Sorry că vă deranjez şueta, dar vă aflaţi chiar în intrare şi trebuie să ies neapărat cu maşina.

Nu ştiu de unde-mi vine ideea, dar spun:

— Théo?

Tipul mă priveşte surprins, întâi pe mine, apoi pe Marek. Privirea i se întoarce spre mine şi încearcă un zâmbet.

— Şi voi cine sunteţi?

— Eu sunt Val, prietena lui Jenni, iar el e Marek.

Mă aplec peste Marek şi-i întind lui Théo mâna, prin geamul deschis. Ezită, îmi dă mâna şi are o expresie de nedumerire pe chip.

— Val din Kassel?

— Exact.

— Păi, Jenni nu e…

Amuţeşte şi se uită la Marek. Marek face o mutră de parcă n-ar avea nicio legătură cu mine. Îmi vine să-i trag una.

— Ok, spune Théo. Înţeleg.

Chipul îi devine livid, culoarea din obraji îi dispare văzând cu ochii.

— Cel mai bine ar fi să urcaţi până la mine.

O ia înainte fără să se uite după noi şi lasă uşa deschisă în urma lui. Marek şi cu mine nu ne mişcăm de la locurile noastre.

— Ce început de rahat, spun.

— Şi asta nu-i nimic, crede-mă, spune Marek şi-şi desface

centura de siguranţă.

— Apartamentul se află la etajul doi şi este foarte mic.

O sufragerie care funcţionează şi pe post de cameră de lucru, o bucătărioară şi un dormitor mic. Baia are duş, toaleta se află alături, într-o cămăruţă îngustă. Podeaua de gresie e acoperită pe alocuri cu covoare colorate, din resturi. Pereţii sunt simpli, albi.

— Luaţi loc, spune Théo şi dispare în bucătărie.

Închide uşa în urma lui, apoi auzim apa curgând. Marek se uită întrebător la mine, nu ştiu nici eu ce să cred.

Ne aşezăm la masa din sufragerie şi rămânem îmbrăcaţi cu paltoanele.

— Neliniştit? întreb.

— Mai neliniştit nu se poate, răspunde Marek şi-şi trece mâna peste gură. Ce face în bucătărie?

— Habar n-am, spun şi mă uit în jur.

Recunosc lucruri de-ale lui Jenni şi mi se strânge inima. Tabloul de acolo era agăţat în vechea ei casă, deasupra şemineului zidit – zece câini şi o piramidă –, iar sfeşnicul de lângă fereastră l-am cumpărat împreună din talcioc, într-o zi de vară. Simt că-s gata să-mi dea lacrimile în orice clipă.

— De ce plângi? mă întreabă Marek.

— Pentru că…

Mă opresc, căci a intrat Théo cu o tavă. Îmi şterg repede lacrimile. Pe tavă se află un ibric de cafea, trei căni, zahăr şi lapte. Îmi vine să-i spun că nu era nevoie, că nu intenţionăm să stăm mult, apoi realizez cât este de ab surd şi mă dezbrac de palton, îl agăţ de spătarul scaunului şi îmi iau cana de cafea.

Altfel mi l-am imaginat pe Théo, mai potrivit cu Jenni. Îi plăcuseră dintotdeauna tipii mici şi negricioşi, dintre aceia care par proaspăt ajunşi cu vaporul din Sicilia. Théo nu e nici mic, nici negricios. Cred că are vreun metru nouăzeci. Are părul şaten deschis, prins în coadă şi arată ca o persoană care se hrăneşte sănătos şi care seara face jogging. Probabil că Jenni, cu fragilitatea ei, i-a trezit instinctul protector.

— Ok, spune Théo şi cuprinde cana de cafea cu mâinile. Nu se mai întoarce, aşa-i?

Eu mă uit la Marek, iar el fixează cafeaua din cană.

Are dreptate, e treaba mea.

— Théo, avem veşti proaste, foarte proaste.

Începe să i se zbată ochiul stâng, îşi duce mâna la pleoapă, se scuză şi dispare la baie. Se întoarce cu ochii sticloşi şi aşază o sticluţă cu picături de ochi pe masă.

— Lentile de contact noi, explică şi se uită la mine. Ce s-a întâmplat?

— A murit Jenni, îi răspund şi încerc s-o fac pe un ton cât se poate de normal. A fost ucisă la mine în casă.

Chipul îi rămâne împietrit, apoi zâmbeşte.

— E adevărat, spun.

— Foarte amuzant, spune el.

— E adevărat, spune Marek.

Se uită unul la altul şi ceea ce nu putea să creadă din gura mea crede din a lui Marek. Pentru o secundă, poate.

— Vă bateţi joc de mine, nu?

S-a ridicat brusc în picioare, atingând cu genunchiul măsuţa şi cafeaua a sărit puţin din căni. Marek e şi el în picioare, cu braţele ridicate să-l liniştească.

— Jenni n-a murit, spune Théo încet.

— Îmi pare rău, spune Marek.

— Jenni n-a murit! repetă Théo mai tare.

— Am adus-o cu noi, îi explic eu.

— E în maşină, pe bancheta din spate, adaugă Marek şi n-ar fi trebuit s-o facă.

Théo face doi paşi spre Marek şi-l loveşte în plină faţă. Cu mâna deschisă, o palmă puternică, apoi încă una cu cealaltă mână.

— HEI!

Strigătul meu îl opreşte pe Théo, Marek se clatină.

Théo îşi priveşte speriat mâinile.

— Ne pare rău, spun. Dar credeam că e bine să fii primul care află.

Mă aştept să se năpustească şi asupra mea, dar nu face decât să scuture din cap.

— Sunteţi bolnavi… Gata, dispăreţi de-aici. Cine, cine sunteţi? Martorii lui Iehova sau ce? N-am idee ce vreţi…

SĂ VĂ IA DRACU', AFARĂ CU VOI!

Rămâne nemişcat, cu braţele căzute pe lângă corp şi mâinile făcute pumn.

— Hai să mergem, spune Marek.

Are obrajii roşii, un firicel de sânge i se prelinge din nas.

— Nu mă mişc de-aici până când…

Théo nu vrea să asculte ce am de spus, îmi întoarce spatele şi se duce la birou. Aud tonul unui telefon.

— Pe cine o fi sunând? întreabă Marek.

Nu ştiu pe cine sună, ştiu doar că îmi imaginasem totul altfel.

— Credeam că merge mai uşor, spun.

— Dacă ţi-ai fi luat nişte scatoalce de la el, n-ai mai fi vorbit prostii.

— Ai dreptate, spun. N-a fost o idee prea bună.

Îmi iau paltonul pe mine şi părăsesc sufrageria împreună cu Marek. Pe hol mă lovesc de perete când încerc să sar cât mai repede în cizme. Marek mă prinde de umeri.

— Ar trebui să mergem la poliţie, spune. Le explic că n-am ştiut cum să reacţionăm. Ce-ar fi să nici nu mai apari în toată povestea? Le spun că ai plecat la Berlin şi eu am vrut să iau ceva de la tine de-acasă şi am găsit-o pe Jenni. La urma urmei nu contează cine a găsit-o, nu?

După care te-am sunat şi tu ai venit înapoi şi, în panica aceea, n-ai ştiut nici tu ce să faci şi de-aia am venit la Théo, pentru că el…

— Deci este adevărat, se aude un glas în spatele nostru.

Ne întoarcem speriaţi. Théo, cu telefonul în mână, câteva şuviţe i s-au desprins din coadă, gura îi e moale şi vulnerabilă. Acum încep să văd ce i-a plăcut lui Jenni la el.

Aşteptăm. Nu mai e rândul nostru să spunem ceva.

Théo e la mutare.

— De ieri, spune şi arată spre telefon, încerc s-o sun pe mobil. Ea nu face chestii de-astea, n-ar face niciodată. Deci e adevărat?

Marek aprobă, eu îmi muşc buza. Stăm aşa şi nu facem nicio mişcare. Nu ştiu cât timp a trecut, am impresia că momentul ăsta se întinde la nesfârşit. Théo priveşte prin noi, apoi îşi ia avânt şi vine spre noi. Ne dăm deoparte, Théo îşi ia haina din cuier, aş vrea să-l ating, să-l mângâi pe cap. Marek mă trage de mânecă.

— Vreau s-o văd, spune Théo şi deschide uşa.

THEO Am văzut-o prima oară la cinematograf, când m-am mutat de la sala 3 la sala 4. Stătea cu o prietenă în faţa afişelor şi tocmai îşi prindea părul în coadă. Când am trecut pe lângă ele am auzit-o râzând şi m-am gândit că râsul ei e din altă lume. După ce am dat drumul

filmului din sala 4, am ieşit din nou, dar dispăruseră. Am făcut schimb de locuri cu Rita şi am rugat-o să preia ea următorul film. Douăzeci de minute mai târziu, Jenni şi prietena ei părăseau sala 6. Văzuseră Elling şi am intrat cu ele în vorbă, întrebându-le dacă le-a plăcut.

— Da, e un fel de Rain Man care a emigrat în Suedia, dar n-a ajuns niciodată, a spus prietena lui Jenni.

Am râs fără să-mi iau ochii de la Jenni. Ceea ce a fost foarte evident. Am roşit şi am încercat să mă uit în altă parte, dar privirea mi se întorcea mereu spre ea. Fetele începuseră deja să chicotească, iar eu mă balansam ca un idiot de pe un picior pe altul, până când, în cele din urmă, le-am întrebat dacă vor să bea o Cola.

— Aşa se obişnuieşte pe la noi, am minţit eu. Dacă cineva pleacă în toiul filmului, primeşte o băutură gratis.

— Întotdeauna? a întrebat Jenni şi a fost primul cuvânt pe care am auzit-o spunându-l.

— Întotdeauna, am spus.

Şi-au împărţit o pungă mare de pop-corn, au băut o Cola şi am stat de vorbă despre filme. Când au început să iasă primii spectatori din sală, Jenni îmi scria deja numărul ei de telefon pe dosul palmei.

— Au închis portiera în urma mea şi m-au lăsat singur cu Jenni. E învelită într-o pătură. îi ghicesc conturul capului, al umerilor. Îmi aşez mâna acolo unde cred că e abdomenul. Stau aşa şi aştept.

— Jenni?

Îmi trec mâna peste spatele ei şi trag pătura de pe ea.

Are faţa palidă, ca de ceară. Gura îi e întredeschisă, ochii închişi. îi pun mâna pe frunte, o mângâi pe obraz şi aştept să se mişte. Mă aştept să respire, să clipească. îi trag pătura înapoi peste cap, închid ochii şi-i strâng până când văd explodând luminiţe în faţa lor. Nu ştiu de cât timp mă aflu aici. La un moment dat ridic ochii şi observ că geamurile sunt aburite şi afară e întuneric. Şterg puţin geamul şi îi văd. Înfriguraţi şi neliniştiţi. Ea fumează, el îşi tot freacă talpa de asfaltul îngheţat şi mai aruncă din când în când o privire spre maşină.

Trimit un suflu fierbinte spre geam şi cei doi au dispărut. Mă uit la Jenni şi mă întind peste ea. Rămân aşa şi o simt tare sub mine, de fapt nu simt nimic.

Aştept. Jenni nu mai e. Trebuie s-o spun cu voce tare:

— Jenni nu mai e!

— Am fost foc şi flacără pentru ea. Nici n-o pot descrie altfel. Am

fost foc şi flacără din prima clipă. Când, de fapt, nici nu ştiu de ce mă aprinsesem aşa. Poate că era vorba de momentul potrivit sau de chimism. Problema nu-i că nu mi se mai întâmplase. Mă îndrăgosteam cu regularitate. Dar se întâmpla ca momentele acestea să fie doar unilaterale sau să fiu nevoit să capitulez în faţa entuziasmului meu. Prea multă fantezie. Dar cu Jenni a fost altfel. În cazul ei n-a existat nici capitulare şi nici nu au fost sentimente unilaterale. Era o chestie de chimism. Mi s-au aprins călcâiele din prima clipă.

— Deschid uşa din spate şi în interiorul maşinii se aprinde lumina. Cobor şi închid uşa. Mâinile îmi tremură atât de tare încât trebuie să le ascund în buzunarele paltonului. Nu pot să mă uit în ochii lor. Aş vrea să spun ceva, dar buzele nu se mişcă.

Femeia se apropie de mine. Val. Ştiu puţine despre ea, ştiu că Jenni s-a ocupat de ea după ce a fost externată de la psihiatrie. „Nu e nebună", obişnuia Jenni să sublinieze de fiecare dată. Se ştiau din şcoala generală şi Jenni nu a priceput niciodată de ce dispăruse Val atât de brusc din Oldenburg. Acum s-a întors, dar nu mai e Jenni. Val. Mă îmbrăţişează şi aş vrea să mă apăr. Nu vreau să cedez, vreau să păstrez distanţa, ca să nu mă atingă nimic, dar nu mă pot opune. Corpul îmi cedează, iar creierul a luat o pauză. îi accept şi-i răspund la îmbrăţişare şi închid din nou ochii strâns, până când îmi explodează luminiţe în cap.

— Închide ochii.

Îmi pregătise o surpriză. Era vară. Îmi amintesc de zgomotele oraşului, de glasurile plăcute ce veneau de prin grădini şi balcoane. Casele îşi ţineau ferestrele deschise până seara târziu spre a prinde câte ceva din răcoarea nopţii. Peste zi draperiile erau folosite pentru a opri căldura să intre în camere.

Venise la mine, aprinsese lumânările şi rămăsese să gătească până mă întorceam de la cinematograf. Surpriza îi reuşise. A trebuit să mă aşez pe un scaun şi să închid ochii. N-avem idee care era ocazia. Ne cunoşteam deja de un an şi plănuiam să ne mutăm împreună, într-o căsuţă, la ţară. Bineînţeles că banii nu aveau cum să ne ajungă. Eu cu micile mele cinematografe şi cu primul scenariu, pe care-l modificam săptămânal; Jenni cu jobul ei de la studioul de film, unde făcea tot ce era de făcut doar pentru a ajunge într-o bună zi să manevreze ea însăşi camera. Asta eram – visători sută la sută. Ne plăcea acest lucru şi uneori ne petreceam anumite seri storcându-ne creierii despre ce o să

facem cu tot bănetul pe care-l vom câştiga la un moment dat. Pentru că, bineînţeles, scenariile mele urmau să fie puse pe peliculă de Jenni. Nici nu se putea altfel.

— I-ai închis?

— I-am închis, am spus şi-mi simţeam stomacul scoţând sunete de foame acută. Mirosea plăcut a coriandru, curry şi orez fiert.

— N-ai voie să tragi cu ochiul şi nici să te sperii.

— Ok.

— Promiţi?

I-am promis. Era linişte. Nu-i auzeam decât respiraţia.

— Acum.

Am deschis ochii şi m-am dat puţin în spate, pentru că Jenni era foarte aproape de mine. Îşi ridicase tricoul şi îşi întindea burta în faţa ochilor mei. La circa douăzeci de centimetri. Desenase cu o carioca groasă doi ochi mari, uitându-se unul la altul, urechi uriaşe şi o gură rânjită. Lângă urechea dreaptă era trasat un pătrăţel şi dedesubt scria DA, iar lângă cea stângă un pătrăţel cu UN.

— Ţine.

Mi-a întins carioca. Mă uitam fix la cei doi ochi şi la punctul pe post de nas. Nu vedeam faţa lui Jenni, dar am remarcat că-i bătea inima foarte tare – o mică venă albastră de lângă bazin îi pulsa ca nebună.

Am scos cu dinţii capacul şi am bifat pătrăţelul de lângă urechea dreaptă.

— Bem votcă şi coniac. N-am nimic mai tare în casă şi de vin nu mai am chef, de când şi-a terminat Val povestea. Mă observ cum îi observ pe ceilalţi. E un truc bun de a-mi distrage atenţia de la propria-mi persoană. Înregistrez fiecare gest.

Felul grăbit al lui Val de a-şi aprinde ţigara; încercările lui Marek de a-şi găsi o poziţie relativ confortabilă pe scaun. Marek îmi pare ca un tip pe care-l întâlneşti pe stradă şi pe care, după un minut, l-ai şi uitat. Când o privesc pe Val în schimb, am senzaţia că o cunosc de mult.

Jenni mi-a povestit multe despre timpul petrecut împreună cu ea şi despre boala lui Val. Erau cele mai bune prietene. Lui Jenni i-a lipsit mult, şi obişnuia să compare fiecare relaţie cu prietenia ei cu Val. În ciuda tuturor poveştilor, ţinea la ea. Ceea ce era admirabil. Pentru că la mine nu prea ţineau chestiile astea. La mine nu ţine genul de poveşti cu niscaiva oameni rapizi.

— Şi voi chiar credeţi că Jenni a fost ucisă de oamenii ăştia

rapizi? întreb.

Au schimbat o scurtă privire.

— Aşa presupunem, că ei au fost, da, răspunde Val.

Sau cineva care are o legătură cu ei.

Marek aprobă şi mă întreb dacă ar da din cap la fel de convingător dacă ar cunoaşte şi părerea mea despre toată povestea. Este atât de evident, că mă miră faptul că nu s-au prins.

— Tu crezi în oamenii rapizi? îl întreb pe Marek, pentru că de Val nu mă îndoiesc că crede în existenţa lor.

Marek a fost cam tăcut până acum, s-a jucat doar cu paharul. Aşa cum stă acum, cufundat în fotoliu, aproape că pare prea tânăr pentru a consuma alcool. îi dau douăzeci şi un pic.

— A crede în ei e puţin greşit spus, explică. O cred pe Val că există ceva gen oameni rapizi, de văzut, nu i-am văzut. Şi nu cred că totul se petrece doar în imaginaţia ei. Val ia nişte pastile care-ar doborî şi un elefant, doar ca să-i evite pe aceşti rapizi. Am încercat şi eu pastilele ei. Crede-mă, nimeni nu ia aşa ceva de bunăvoie.

— Asta-i ideea? o întreb pe Val. Vrei să-i eviţi pe rapizi?

— Până acum am fost în siguranţă în felul ăsta, dar de când s-a întâmplat treaba cu Jenni… Tace şi se gândeşte. Dar nu înţeleg, Théo, nu văd care e sensul. Singurul motiv pe care mi-l pot închipui este că le-am dat de urmă. Pe Internet, cu portalul ăla pe care l-am descoperit. Nu ştiu ce înseamnă, dar voi descoperi, pentru că nu am niciun chef să-l pierd şi pe Marek sau mai ştiu eu ce.

Face o pauză în care se freacă la ochi. Şi el şi ea par obosiţi şi parcă sunt pe pilot automat. La Val se vede în toate mişcările. Din când în când, mâna îi rămâne în aer, ca şi cum n-ar şti ce gest vrea să ducă la bun sfârşit. Marek are ochii roşii, dar asta ar putea fi şi din cauza ţigărilor pe care Val le fumează încontinuu.

— Şi vreau să-mi cer scuze, continuă Val. Nu ştiam ce altceva să facem decât să o aducem pe Jenni la tine.

— Ar fi trebuit să anunţăm, spune Marek. N-o putem lăsa în maşină, ar trebui…

— Las-o baltă, îl întrerup. N-o să înghită nimeni povestea lui Val cu oamenii rapizi.

— Dar nu e o poveste, spune ea.

Ne uităm unul la altul. Nu vreau s-o cred, pentru că nu pot să mă cred nici pe mine. Aş putea s-o liniştesc şi să spun: „Vă înşelaţi

amarnic, nimeni nu i-a făcut nimic lui Jenni". Dar a rosti asta ar însemna s-o recunosc şi faţă de mine. De când cu discuţia despre oamenii rapizi, a crescut în mine o speranţă absurdă. Şi dacă e adevărat?

Dacă există într-adevăr acei fatali oameni rapizi? „Lui Jenni i-a făcut cineva ceva" sună mai puţin dureros decât: „Jenni şi-a făcut ceva".

— Nu înţeleg cum aţi putut să plecaţi la Berlin şi s-o lăsaţi pe Jenni singură în casă, le spun.

— N-a fost ideea mea, se apără Val.

— Deci tu ai fost deşteptu'? îl întreb pe Marek şi-mi dau imediat seama că n-ar trebui să-i vorbesc astfel.

În schimb ar trebui să mă ridic, să mă duc în dormitor, să închid uşa, să am linişte şi să-mi revin. Dar nu vreau asta. Vreau să aflu de la ăştia doi ce s-a întâmplat de fapt la Kassel. Vreau să înţeleg fiecare pas. Fără menajamente.

Marek povesteşte despre minciuna lui Val legată de mama ei:

— Pur şi simplu intrasem în panică. Val a leşinat, în baie zăcea o femeie moartă, la urma urmei am reacţionat cum am crezut mai bine, aveam nevoie să vorbesc cu cineva care o cunoaşte bine pe Val.

Val pufneşte şi spune:

— Maică-mea nu m-a cunoscut niciodată. N-avem nimic de-a face una cu cealaltă şi aşa şi trebuie să rămână.

— Şi eu de unde era să ştiu asta? se apără Marek.

— De ce l-ai minţit? o întreb.

Val are o privire furioasă. Se apleacă spre mine, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Relaţia dintre mine şi familia mea e treaba mea, ok? La fel cum relaţia dintre tine şi Jenni e treaba ta.

— Adică ce vrei să spui?

— De ce te-ai gândit imediat că Jenni nu vrea să se întoarcă la tine?

— Aiurea, spun şi-mi mai torn un pahar.

— Ba nu-i deloc aiurea, cum de ţi-a trecut prin cap?

O simt prea aproape de mine, deşi nu s-a mişcat niciun centimetru de la locul ei. Nu vreau să-i urmez ideea.

— Asta nu te priveşte pe tine, spun.

— Nu mă priveşte în aceeaşi măsură în care nu te privesc nici pe tine problemele mele cu familia, răspunde şi ridică bărbia.

Sunt surprins. Femeii ăsteia îi place să se certe. Are o furie în privire pe care n-o înţeleg. Simt o mare poftă să-i arunc conţinutul paharului drept în faţă. Cine se crede, aş putea s-o…

— Hei, calmaţi-vă!

Marek o ia pe Val de după umeri. Îmi vine să plâng. Aş fi făcut acelaşi lucru cu Jenni într-o situaţie similară. Îmi dau seama cât sunt de fragil. Dacă mă atinge cineva acum, probabil că mă fisurez. Îmi dau paharul pe gât şi-l aşez pe masă. Încep să vorbesc, dar mă uit numai la Marek:

— Jenni se temea că n-o să facem faţă. Pe de o parte casă, care trebuie renovată, făcuserăm un credit la bancă, şi deodată totul devenise foarte serios.

— De ce se temea? întreabă Marek.

Îmi imaginez la ce se gândeşte acum. Poate că era cineva care o urmărea.

— Se temea că poate nu merge totul cum trebuie, spun. Citea tot felul de cărţi esoterice despre sarcină şi-i intrase în cap că ceva e în neregulă cu corpul ei. I se făcuse o frică cumplită să nu nască prematur, să nu iasă un copil infirm…

— Era gravidă?! mă întrerupe Val şi-şi duce mâna la gură.

Marek o priveşte surprins.

— Nu ţi-a spus nimic?

— Trebuia să sărbătorim, răspunde Val. Dar nu mi-a spus motivul, pentru că voia… trebuia să iau mai întâi vin, abia după aceea…

Mă ridic în picioare. Nu vreau să aud asta, n-am nevoie de explicaţii suplimentare. Vreau doar să se întâmple ceva. Ceva asurzitor, distructiv. Eu cu acele multe fisuri.

Dispar în dormitor cu paşi nesiguri. Închid uşa, sting lumina, vreau liniște. Mă duc la geam şi mă uit afară. Mă simt neajutorat şi nu pot gândi limpede.

„Cum de nu-i dau pe ăştia doi afară şi nu mă ocup de Jenni? Pentru că nu vreau să cred că Jenni s-a omorât.

Căci ce se întâmplă dacă nu e adevărat şi chiar a fost ucisă, da, ce se întâmplă atunci?”

Simt că ameţesc, mă aşez pe podea, între fereastră şi pat şi mă holbez la peretele de vizavi. Amurgul transformă viaţa mea cu Jenni într-un film alb-negru.

Un film în care se mişcă umbre, atrăgând atenţia asupra lor. Nu

vreau să mă uit. În fiecare clipă se poate deschide uşa şi Jenni va intra şi mă va întreba „ce caut aici, că doar avem musafiri”. Hai şi tu dincolo, nu strica atmosfera. Aşa-i plăcea să spună. „Nu strica atmosfera”, de parcă totul era doar o chestiune de ambianţă şi noi nu trebuia decât să respectăm regulile şi totul va merge ca uns.

M-am întors în sufragerie, fisurile nu mai sunt la fel de vizibile. Nu mă simt nici mai bine, nici mai rău, dar m-am decis.

— Orice s-a întâmplat, spun şi mă aşez din nou la masă, vreau să aflu cum a murit Jenni. Restul nu mă interesează. Deci, ce aveţi să-mi oferiţi? Daţi-mi nişte dovezi că există oamenii rapizi.

— N-avem nimic, spune Val şi-mi povesteşte cum a dispărut totul după ce s-au întors de la Berlin – printurile, notiţele, ba chiar şi calculatorul stricat. Îmi descrie portalul şi scrisul bizar. Îmi spune că n-a avut cum să oprească downloadul care i-a terminat calculatorul.

Marek propune să încercăm să mai dăm o dată de urma lor pe Internet.

— O încercare am putea să facem, spun şi mă îndrept spre birou.

Calculatorul porneşte cu zgomot, monitorul scoate un păcănit scurt. Aprind lampa de birou. Val şi Marek îşi iau câte un scaun şi se trag mai lângă mine.

* în primele două luni de sarcină nu ne puteam dezlipi unul de celălalt. Totul ni se părea mai valoros şi mai important. Eram pe cale de a crea ceva. Reuşiserăm să punem ceva în mişcare.

În timpul ăsta am descoperit la vest de Oldenburg o fermă cu o casă ţărănească veche şi dărăpănată. A fost o întâmplare. Era vară târzie, ne plimbam cu motocicleta în căutarea unui lac. Ne luaserăm cu noi un coş de picnic. Plănuiam o după-amiază romantică în care să ne hrănim reciproc cu boabe de struguri.

La început nici n-am văzut ferma, pentru că se afla pe un fel de deal. Am ajuns la o stradă închisă din cauza unor lucrări şi am fost nevoiţi să ne întoarcem. Când am trecut din nou pe lângă proprietatea respectivă, Jenni m-a atenţionat bătându-mă pe coapsă. Am încetinit şi mi-am îndreptat ochii în direcţia în care-i arăta braţul întins, apoi am cotit.

Un drum năpădit de buruieni ducea spre fermă. Am oprit la intrarea în curte şi am coborât. Am parcat motocicleta undeva şi am început să mă uit în jur. De la stradă nu se vedea nimic. Balta din

spatele casei era înconjurată de copaci. Nu departe de casă era un şopron mic, pe care-l bătuse vântul până-l strâmbase.

Am rămas, am făcut un picnic şi am decis să ne interesăm de casa asta. Am intrat în şopronul dărăpănat, ne-am uitat prin crăpăturile geamurilor sparte în interiorul casei, dar n-am îndrăznit să spargem vreo uşă.

Se întunecase şi noi nu ne puteam rupe de locul acela. Începuseră să apară ţânţarii şi Jenni a propus să facem un foc. În timp ce ea a adunat crengi, eu am construit din pietre o vatră, chiar lângă lac. Nu ştiu cât timp am stat acolo. Jenni îşi pusese capul la mine în poală, iar eu o ascultam, privind din când în când spre casă. Într-un anume fel, era deja a noastră, ne simţeam de parcă am fi locuit deja la fermă.

Trecuseră zece ani, ne petreceam serile de vară în continuare lângă baltă, nu se schimbase aproape nimic. Lumea se învârtea în acelaşi ritm, copiii noştri dormeau în casă, ajunseserăm acolo unde am vrut dintotdeauna şi nu trebuia să mai căutăm.

Am stins focul, am turnat nisip deasupra şi, pentru câteva minute, am stat aşa, cu spatele la casă, uitându-ne la apă. Jenni a scuipat în lac.

— Şi tu! a spus.

Eu am scuipat mai departe şi asta a făcut-o să râdă.

A zis că vreau să mă dau mare, iar eu i-am zis că nu e în stare să scuipe aşa departe.

— Acum serios. Şi-a sprijinit capul de pieptul meu şi a spus pe un ton grav: Dacă e să murim, vreau să ne îngroape aici, îmi promiţi?

— Ce tâmpenie!

— Nu, promite-mi.

— De ce să murim?

— Dar dacă totuşi…

Am simţit un nod în gât.

— Jenni?

— Dacă totuşi…

— …atunci or să ne îngroape aici, eşti mulţumită?

S-a întors spre mine, pupilele îi erau două puncte strălucitoare.

— Bine, a spus. Acum hai să mergem acasă.

— Căutăm pe Internet de mai bine de două ore, introducând aceleaşi cuvinte-cheie cu care au avut succes Jenni şi Val. Oameni

rapizi. Principiul oglinzilor. Încetinitor. Nimic. Schimbăm pe alte motoare de căutare şi încercăm variaţiuni ale acestor termeni. Dar nu ajungem nicăieri. Găsim nenumărate site-uri cu servicii, comunicate de presă obscure, cât de repede aleargă cutare sau cutare sportiv, nişte texte de fizică plictisitoare despre un principiu al oglinzilor pe care nu-l înţelege nimeni, dar în care se poate vedea viitorul.

Toate sunt foarte uşor de găsit, însă link-urile cu numere nu există.

— Nu mai există, subliniază Val. Probabil că au retras paginile de pe net. E posibil aşa ceva?

— Habar n-am, spun. Pentru mine a fost dintotdeauna un mare mister cine, cum şi ce pune pe net, dar cu siguranţă că este posibil.

Întrerup conexiunea şi opresc calculatorul. Liniştea care se aşterne e neplăcută, atmosfera încărcată. Pute a ţigări şi transpiraţie. Marek are o faţă căzută, Val e iritată. Pe mine mă doare capul, aşa că îmi desfac părul din coadă şi-mi trec mâna prin el.

— Asta a fost tot? întreb. Mai mult n-aveţi?

Val se uită pe fereastră, Marek se freacă la ochi şi spune:

— Mai mult n-avem.

— Gândiţi-vă bine, trebuie să mai fie ceva. Am nevoie de o dovadă, orice.

Val spune fără să-şi ia privirea din geam:

— N-avem dovezi, Théo. Singura noastră dovadă a murit şi e în maşină.

Punct lovit. Mă prăbuşesc înapoi pe scaun ca împins de două mâini nevăzute. Jenni chiar nu mai e. Au fost de-ajuns câteva vorbe din partea lui Val şi deja simt cum mi se taie respiraţia.

— Ce mă fac? mă întreb mai mult pe mine însumi decât pe ceilalţi.

Şi spunând asta nu mă gândesc la copilul nostru care n-o să fie, nici la Jenni care a fost odată. Nu am decât viaţa mea în faţa ochilor. Ce mă fac mai departe?

Val s-a întors şi mă priveşte. Interpretează greşit întrebarea mea şi spune:

— Cred că în primul rând ar trebui să le spui părinţilor ei.

Are dreptate. Părinţii vor întreba de ea. N-avea cum să dispară în neant, nimeni nu dispare fără urmă şi totul rămâne neobservat.

— Se vor întreba unde e Jenni. Nu numai părinţii, dar şi prietenii

ei. Trebuie să le spun că nu a venit acasă. E primul pas. Trebuie să…

Tac, mă uit în jur şi mă întreb dacă eu am fost cel care tocmai a vorbit. Mi se pare atât de lucid şi de clar.

Marek îşi drege glasul şi spune:

— Mi-e foame.

Mă uit la el surprins. Mi se pare atât de absurd că îi poate fi foame acum. E adevărat, e natural, e exact cum nu sunt eu în momentul ăsta.

— Bine, spun. Foarte bine. Haideţi să mâncăm ceva şi apoi vorbim mai departe. Mă ridic şi adaug: Şi mergem cu maşina ta, bine?

Marek îmi aruncă o privire de parcă n-aş fi vorbit serios.

— Bună glumă, spune.

— N-a fost o glumă, spun şi sting lampa de pe birou.

* înainte să ne urcăm în maşină îl întreb pe Marek dacă mă lasă să conduc.

— Sigur, nicio problemă.

Val se aşază în spate, lângă Jenni. În drum spre restaurant ascultăm muzică.

— Cine cântă? întreb.

— Matt Ward, spune Marek.

O chitară spartă acompaniază o voce spartă într-o poveste spartă. Dau mai tare şi mă aştept în orice moment să simt mâinile lui Jenni cuprinzându-mă din spate şi eliberându-mi presiunea ce-mi apasă în piept.

Lăsându-mă să respir din nou uşor. Ţinându-mă strâns. Mă uit în oglinda retrovizoare şi întâlnesc privirea lui Val. Nu ştiu de cât timp mă studiază. Îmi îndrept privirea în faţă. A doua oară când mă uit la ea şi-a întors capul şi tot restul drumului nu-mi mai dezlipesc privirea de pe stradă.

În faţa restaurantului opresc în al doilea rând, deşi tocmai s-a eliberat un loc în faţă. Val şi Marek coboară.

Val îşi aprinde o ţigară, Marek îşi ridică gulerul hainei.

Cobor geamul maşinii.

— Uite o a doua cheie, spun şi i-o întind lui Marek.

Aia mică e de jos, aia roşie de sus. Puteţi să vă trageţi canapeaua, lenjerie găsiţi în dulapul din hol, prosoape sunt tot acolo.

Marek vrea să spună ceva, Val îl trage de mânecă.

— E-n regulă, îi explică.

Îi las pe amândoi la margine de drum.

— Ne contraziceam pe tema cărţilor esoterice, alimentaţiei sau a undelor pământului. Reuşiserăm să facem din Rudolf Steiner un subiect şi discutam febril la ce grădiniţă ne vom da viitorul copil. Sunt sigur că realizam amândoi cât de prosteşte ne purtam. Şi sunt la fel de sigur că, în mare măsură, avea legătură cu temerile lui Jenni.

— N-o fac pentru mine, obişnuia să spună cu mâna pe burtă.

Erau primele luni în care locuiam împreună şi ne imaginaserăm totul altfel. Jenni începuse să se intereseze de yoga şi mergea la tot felul de seminarii. Sănătatea era pe primul loc pentru ea. În timp ce eu îmi făceam griji că va trebui să cresc un copil în locuinţa asta minusculă, deoarece casa nu avea cum să fie gata. La fiecare sfârşit de săptămână mergeam la fermă şi munceam până îmi sângerau palmele, în timp ce Jenni stătea acasă şi se simţea neglijată. Rezultatul era că ne chinuiam unul pe altul.

— Tu iei totul mult prea în serios, îi spuneam. Îţi faci singură frică, nu cred că asta e ideea.

— Dar îmi este frică, spunea. Şi vreau să fiu sigură că copilului nostru nu i se va întâmpla nimic.

Abonamente la reviste precum Stiftung Warentest, Schrot & Kom şi Oko-Test*, cumpărături în magazine de produse ecologice, întrebări încruntate privitoare la brânza sau sucul cutare care ar putea să dăuneze copilului, horoscoape, reflexoterapii şi alegerea moaşei potrivite – nu mai existau alte subiecte şi eu începusem să obosesc încet, astfel încât uneori mai dispăream şi în cursul săptămânii să renovez casa.

La începutul lui decembrie terminasem parterul, construisem un şemineu şi înlocuisem ţevile de apă. Până la sfârşitul anului aveam de gând să rezolv încălzirea şi podelele de la etajele superioare. Când am ajuns acasă, am găsit un bilet de tren pe masă.

— Pleci?

Ştiu că mi s-a simţit dezamăgirea în glas. Jenni îmi spusese că are de gând să facă o pauză pentru o săptămână, ca să se relaxeze. „Cum de nu poate să facă o pauză şi să se relaxeze alături de mine?”, mă întrebam.

Ne vedeam mai mult sau mai puţin întâmplător.

Note:

— Reviste germane cunoscute pentru calitatea produselor şi

hrană sănătoasă. (N. t.) În cele două luni dinainte de Crăciun aveam o groază de treabă la cinematografe, iar Jenni trebuia să danseze după cum îi cântau cei de la firma de producţie. Ne întâlneam de regulă seara târziu şi eram atât de obosiţi, încât adormeam amândoi în timp ce făceam sex. Râdeam de lucrul ăsta şi îl priveam cu detaşare. Doar aveam de gând să ne mutăm la fermă şi să-i oferim bebeluşului nostru un cadru idilic.

— M-a invitat Val la ea, mi-a răspuns Jenni din sufragerie.

M-am dus după ea. Stătea întinsă pe canapea şi citea o carte. Am rămas în cadrul uşii.

— Aşa repede?

Cu două zile în urmă, Jenni îşi descoperise prietena din copilărie pe Internet. M-a mirat că nu-i venise ideea mai repede. Există probabil un moment anume pentru fiecare om, acum venise momentul pentru Val.

— Are nevoie de ajutor, a spus Jenni, făcându-mi semn să mă aşez lângă ea, pe canapea. De-aia m-am gândit să plec mâine şi să stau la ea până la sfârşitul săptămânii. Aşa spontan, ştii? Sunt doar câteva zile. S-o fi auzit cât de tare s-a bucurat la telefon. Locuieşte în Kassel.

— În Kassel, am repetat eu leneş, de parcă n-aş fi auzit numele ăsta în viaţa mea.

M-am aşezat lângă ea. Kassel îmi suna a capătul pământului.

— Şi cum rămâne cu filmările, credeam că mai ai treabă.

— Nu prea au nevoie de mine acum, mi-am luat liber o săptămână.

— Aha.

Ştiam că nu e cazul să fac mutre. Dar mi-a fost dintotdeauna greu să maschez o dezamăgire.

— Théo, spune-mi: „Hello, mami" şi sărută-mă.

Am spus „Hello, mami" şi am sărutat-o şi am vrut să ştiu dacă se mai întoarce.

A umflat-o râsul.

Nu ştiu cum de mi-a venit ideea că poate n-o mai văd niciodată. Poate a fost o premoniţie sau doar nesiguranţa mea. De când o cunoşteam pe Jenni mă urmărea în permanenţă această teamă de abandon. Poate că fiecare simte asta când realizează că şi-a găsit jumătatea. De multe ori mi se strângea stomacul de teamă în toiul zilei şi trebuia s-o sun. „E totul ok la tine?", o întrebam atunci. „Bineînţeles",

venea răspunsul ei.

— Ce-i cu întrebarea asta? a spus Jenni şi m-a tras peste ea ca pe o pătură. Sigur că mă întorc. Unde altundeva aş putea să mă duc?

MAREK Sttai de mult aici?

E drăguţ din partea lui că nu aprinde lumina. Stau în bucătărie, la geam şi aştept să se facă lumină. Am stat o vreme întins pe canapea, lângă Val, dar eram prea neliniştit şi m-am îmbrăcat. De-atunci stau aici, la masă, beau lapte rece şi mă uit la curtea interioară.

— Aproape toate încăperile în care mă aflu în ultima vreme dau spre curţi interioare, spun.

Reacţia lui Théo e să dispară din cadrul uşii. Pe hol se aprinde lumina. Aştept şi îmi trece prin cap că n-ar trebui să trăncănesc asemenea prostii. Se aude apa trasă la baie, apoi lumina se stinge şi Théo apare din nou. Se aşază la masă vizavi de mine, trage laptele mai spre el şi ia o gură direct din cutie.

— Habar n-am ce vrea să însemne asta cu curţile interioare, spune. Dar nu i-aş da prea mare importanţă.

Nu-i pot distinge ochii în întuneric. Contururile sunt şterse, de-a lungul pereţilor se mişcă lucruri care de fapt nu sunt. Am remarcat asta de o oră încoace. De câte ori clipesc, dispar. Cu cât mă uit mai fix, cu atât mai multe lucruri văd strecurându-se pe lângă pereţi. Ştiu că nu e nimic, sunt doar foarte obosit.

Théo mai ia o gură de lapte şi spune:

— Îmi doresc ca oamenii ăştia rapizi să existe cu adevărat.

— Glumeşti.

— Nu, vorbesc serios.

— Căci dacă a fost o glumă, n-o gust. Mi s-a epuizat doza de umor pe anul ăsta, îi spun.

— Înseamnă că suntem doi cu gluma la pământ.

— Da, suntem doi, sunt eu de acord.

Fără să-l întreb nimic, Théo începe să povestească despre Jenni. Mici scene – cum s-au cunoscut, ce-i plăcea la ea, ce nu-i plăcea. Vorbeşte întruna şi fără pauze lungi şi cred că e întunericul cel care face asta posibil. Nu se aşteaptă de la mine decât să stau liniştit. Aproape că-i văd în faţa ochilor. Braţul său în jurul taliei ei; ea ascunzându-şi un hohot de râs în pieptul lui, pentru că-i e ruşine că s-a speriat în timpul unui film; în spital, cum îl ţine de mână când şi-a făcut el nişte investigaţii la stomac şi cearta pe care au avut-o când ea a

crezut că lui i-ar fi silă de mirosul ei.

Nimicuri.

La un moment dat tace şi se uită pe fereastră, buzele i se mai mişcă o vreme în linişte, apoi strânge din ele cu putere.

— Ce-ai făcut cu Jenni? îl întreb.

Nu mă priveşte.

— Ok, spun şi îmi pare rău că am întrebat.

Théo goleşte cutia de lapte, o îndoaie şi se ridică s-o arunce la gunoi. Apoi deschide frigiderul şi îi studiază conţinutul. Lumina e stridentă şi alungă umbrele de pe pereţi. Théo scoate pateu şi brânză pe masă şi îmi pune o farfurie în faţă.

— Toast?

Fac semn că da, Théo închide frigiderul şi aruncă două felii de pâine albă în prăjitorul de pâine. E ciudat să stai aşa pe întuneric. Din orificiile prăjitorului se revarsă o lumină roşie.

— Acuma pe bune, spune Théo, aşa, între noi doi şi nimeni altcineva, ce crezi despre toată treaba asta?

Ezit, pentru că nu vreau să răspund prea repede. Câteodată mă ia gura pe dinainte. Aş vrea să sară mai întâi pâinea din aparat, apoi să dau răspunsul. Dar pâinea nu are de gând să sară nicăieri, aşa că spun:

— O cred pe Val că crede. Nu ştiu dacă există în realitate. Poate că există un motiv plauzibil în spate. Cineva care o urmăreşte pe Val, dar dă peste Jenni, deşi de fapt o vrea pe Val. Ceva raţional, mă-nţelegi?

— Fără oameni rapizi?

Nu vreau s-o rostesc, ar suna ca o trădare, aşa că o formulez altfel:

— Spune-le rapizi sau începeţi, dă-le ce nume vrei, e acelaşi lucru. Ideea e că cineva se face vinovat de moartea prietenei tale.

Pâinea sare din aparat, Théo îmi aşază o felie în farfurie.

— Şi dacă Jenni s-a sinucis? spune el. Ţi-a trecut vreodată prin cap?

— Théo, îi spun şi încerc s-o fac pe un ton pătrunzător. Nimeni nu se sinucide în felul ăsta.

Aprobă din cap de câteva ori de parcă s-ar gândi la vorbele mele, apoi îşi unge felia. Aştept o reacţie. Mi-ar plăcea să discutăm această treabă, pentru că am impresia că el chiar crede că Jenni ar fi putut să-şi facă singur ră ceva. Ei şi copilului lui. Dar Théo se pare că nu e interesat de o discuţie. Muşcă din felia lui şi întreabă:

— Acum ce aveţi de gând?

E ciudat, sunt într-o dilemă. Pe de o parte n-aş vrea să-i povestesc lui Théo nimic din faptul că Val are de gând s-o caute pe una dintre doctoriţele ei. Aş vrea să fiu singurul care îi stau alături. Pe de altă parte vreau să-l am şi pe Théo lângă mine, ca să-mi stea el mie alături.

Nu e vorba că n-aş avea încredere în Val, ci mai degrabă că nu mai înţeleg nimic din ea.

Îi povestesc că mâine dimineaţă vrem să-i facem o vizită uneia dintre doctoriţele care au îngrijit-o pe Val. Vrea să vorbească cu ea şi, dacă se poate, şi cu alţi pacienţi care au trecut prin experienţe asemănătoare.

— Sunt mulţi din ăştia?

— O grămadă. Val spune că în spital e o adevărată conjuraţie – care în ce fenomene crede şi cine în ce dimensiune trăieşte. În plus, ar exista un medic despre care Val e sigură că aparţine oamenilor rapizi.

Théo dă din cap, în semn să vorbesc mai departe.

Chipul i-a prins contur în ultimele minute, se pot distinge ochii, i se văd clar muşchii maxilarului când mestecă. În faţa ferestrei, lumina s-a schimbat în albastru.

— Asta-i tot, spun.

— Bine, şi ce credeţi că veţi obţine cu asta?

— Val vrea să ajungă mai aproape… Sincer să fiu, nu ştiu ce anume urmăreşte. Cred că e în aceeaşi stare ca şi tine – Jenni a murit şi viaţa nu poate continua ca până acum. Cineva este de vină şi acel cineva trebuie să plătească.

Théo a încetat să mai mestece. Mâna cu care ţine cuţitul îi tremură vizibil. Habar nu am dacă am spus cumva ceva greşit.

— Pot să vin cu voi? întreabă.

— Normal, spun repede.

— Mulţumesc, spune şi mestecă mai departe.

Ls heo face o mutră lungă atunci când aude că nu rămânem în Oldenburg.

— Păi, credeam că aici ai fost la spitalul de nebuni, îi spune lui Val.

— A doua oară, îi explică ea. Prima oară m-a apucat în Hamburg. Şi nu prea m-a întrebat nimeni unde vreau, înţelegi?

Val zâmbeşte, parcă cerându-şi scuze. Arată bine aşa proaspăt

ieşită de la duş şi odihnită. Théo şi cu mine aveam cearcăne. Pe la şapte, el s-a întins puţin, pe când eu am mai deschis o cutie de lapte şi am rămas să mă uit pe geam. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Ori zac pe undeva treaz şi mă uit în tavan, ori mă holbez pe geam şi mă simt de parcă m-ar fi tras cineva pe roată. Însă orice-aş face, somnul se lasă aşteptat. Simt pe sub piele o nervozitate plăcută. Şi mai simt nevoia să o iau la fugă pe străzi sau să arunc un pahar de perete.

Théo n-a găsit aseară loc de parcare şi mi-a lăsat maşina două străzi mai încolo. În timp ce Val făcea duş, m-am dus să trag maşina mai aproape. Era un pretext.

Pur şi simplu trebuia să văd dacă Jenni se mai află pe bancheta din spate. Când am ajuns l-a maşină am respirat uşurat. Jenni dispăruse cu tot cu pătură. Acum nu se mai află decât geanta ei în portbagaj, dar lucrul ăsta o să i-l spun lui Théo abia mai târziu.

La ora zece plecăm. Val se aşază în spate fără să pună vreo întrebare. Pentru ea este de la sine înţeles ca Jenni să fi dispărut din maşină şi ca Théo să vină cu noi la Hamburg.

— Pe drum schimbăm câteva impresii banale. Val spune că trebuie să cumpere un plan al Hamburgului. Théo susţine că ar cunoaşte un pic Hamburgul. Eu zic că n-ar fi rău să punem benzină. După care se lasă din nou tăcerea.

La prima benzinărie trag pe dreapta, Val şi Théo rămân în maşină. Plătesc, mă întorc la maşină şi o găsesc pe Val dormind, iar pe Théo căutând ceva la radio.

— Ceva cu muzică clasică, spune şi caută în continuare.

— Chiar înainte să intrăm în Hamburg se trezeşte Val, prost dispusă. îi e frig şi vrea să ştie ce-i cu muzica asta de jale. îi cer scuze lui Théo din priviri, bag un CD şi sper ca lui Val să-i treacă proasta dispoziţie.

— Crezi că… Théo se întoarce spre Val. Crezi că oamenii rapizi ştiau că Jenni e însărcinată?

Vocea lui Théo tremură când întreabă. Simt cum îmi transpiră mâinile pe volan. Val răspunde ezitând:

— De ce?

— Rănile de-aici şi de-aici…

Théo arată spre abdomen şi descrie un cerc.

— …nu poate să fie o coincidenţă. Dac-aş vrea să omor pe cineva l-aş înjunghia în inimă… Aşa aş face.

Se bate cu pumnul în piept.

Théo se uită din nou la stradă. Capul lui Val apare deodată între umerii noştri.

— Şi de unde să fi ştiut? întreabă.

— Bună întrebare, spune Théo.

Capul lui Val dispare. O văd în oglindă cum despătureşte planul oraşului. Nu are decât o vagă idee despre locul în care se află spitalul.

— Şi degetele? întreabă Théo.

Mă aşteptam să urmeze asta. Înainte ca Val să poată răspunde, zic repede:

— Am căutat prin toată baia şi prin casă, dar n-am găsit nimic. Trebuie să le fi luat cu ei.

Nicio reacţie.

— Dar mai are nişte lucruri în portbagaj, adaug repede, încercând parcă să-l consolez într-un mod absurd.

— O luăm pe la Hamburg Nord, spune Val. Cred că de-acolo ar trebui să-mi amintesc uşor.

Următoarele trei sferturi de oră nu mai spune nimeni nimic. Val dă indicaţii de drum, Théo se uită pe geam, eu conduc.

* – îmi pare rău, ne spune femeia pentru a patra oară.

Poartă un sari şi are desenat un punct roşu pe frunte. E ciudat să găseşti o indiancă la recepţia unui spital de psihiatrie. Şi, de parcă Val mi-ar fi citit gândurile, o întreabă:

— Chiar lucraţi aici?

Femeia zâmbeşte.

— Îi ţin locul surorii mele, naşte al treilea copil azi.

Dar obişnuiesc să fac asta destul de des.

Théo se îndreaptă spre fântâna arteziană de la intrare. Val se apleacă peste masa de la recepţie.

— Aş putea să vorbesc cu un medic?

Indianca scutură din cap.

— Dar vă pot face o programare. Şi vă mai pot spune ceva…

Se apleacă şi ea peste masă.

— N-o s-o găsiţi pe dr. Lorrent nici dacă vorbiţi cu medicii. E în concediu până pe 5 ianuarie. Credeţi-mă.

Val se uită pe lângă mine, spre ieşire. îi cunosc privirea, înseamnă că n-a terminat încă. E un fel aparte de-al ei de a da oamenilor senzaţia că a capitulat.

— Ştiţi cumva cum am putea să dăm de ea la un număr de telefon? întreb eu.

Indianca scutură din nou din cap, cu tristeţe.

— Nu avem voie să dăm nici numerele de telefon, nici adresele medicilor noştri, trebuie să înţelegeţi asta.

O, îmi cer scuze, am un telefon pe linia doi.

Îmi zâmbeşte şi ridică receptorul.

— N-ajungem nicăieri, spune Val. Mergem la secţia deschisă.

Se închide la palton şi iese cu pas grăbit şi hotărât din instituţie.

— Încotro? mă întreabă Théo.

— Spre nebuni, îi răspund.

— Secţia închisă se diferenţiază de cea deschisă nu numai prin faptul că pacienţii nu au voie să părăsească clădirea. La izolare, regulile sunt mai stricte şi orarul mai rigid – după părerea lui Val, singurul motiv pentru care ai putea să înnebuneşti cu adevărat. În secţia deschisă pacienţii au voie să iasă în curte, nu trebuie să stea închişi în camere sau pe holuri, respectând un program.

— Sigur că există un orar şi la secţia deschisă, spune Val. Dar ăla e mai degrabă pentru cei care nu ştiu ce să facă cu timpul lor. Acolo e.

La nici cincizeci de metri se află o clădire din cărămidă roşie – îmi aminteşte de liceul meu – şi trei bărbaţi în faţa ei care fumează. Unul dintre ei are o jachetă stridentă care s-ar potrivi unui adolescent, ceilalţi doi au paltoane gri şi şepci pe cap. La fiecare zece secunde trag din ţigară, balansându-se de pe un picior pe celălalt şi scot fumul pe nas.

— Fiecare instituţie de genul ăsta are în mod normal psihoticii ei de cursă lungă, explică Val când o întreabă Théo ce căutăm aici. Vin şi pleacă, şi iar vin, iar pleacă, şi se simt mai acasă la spital decât în propriul lor cămin.

Dacă tot nu putem vorbi cu doctoriţa mea, poate avem noroc şi întâlnim pe careva de pe vremea când eram internată aici.

Val tace când vede apropiindu-se de noi o pereche.

Ea se ţine de braţul lui şi se mişcă de parcă ar avea o sută de ani. La rândul lui, el îşi târâie picioarele de parcă ar fi ultimii lui paşi. N-au nici treizeci de ani.

— Şi putem să intrăm aşa, pur şi simplu? întreb eu după ce s-a îndepărtat perechea.

Val râde.

— Numai în cazul în care eşti vizitator înregistrat şi ţi-ai făcut şi programare. O să aşteptăm afară.

— Şi iată-ne stând de aproximativ o oră pe o bancă, în parc, vizavi de secţia deschisă, tremurând de frig. Cei trei bărbaţi din faţa clădirii de cărămidă s-au uitat de vreo câteva ori spre noi, apoi şi-au pierdut interesul.

Până acum n-au ieşit decât două femei din clădire, Val nu cunoştea pe niciuna dintre ele.

— Îţi pare rău, nu-i aşa? îi zic eu lui Théo.

El ridică din umeri.

— Nu cu adevărat. Oricum, n-aş fi ştiut ce să fac dacă rămâneam acasă.

— Măcar n-ai fi tremurat de frig.

— Asta aşa e.

Mă ridic şi mă învârt de câteva ori în jurul băncii. O femeie scoate capul pe uşa clădirii şi-i cheamă pe bărbaţi înăuntru. Ne face cu mâna, eu îi fac înapoi, ea face din nou, renunţ să-i mai răspund şi dispare.

— Haide, aşază-te, spune Val şi îmi face semn să mă aşez lângă ea.

— Ce-avea aia? o întreb.

— Era una dintre îngrijitoare. Probabil a crezut că eşti un pacient.

Val se uită la ceas.

— Ne încadrăm bine în timp, imediat se mănâncă de prânz. În câteva minute se vor aduna din toate părţile.

Sunteţi pregătiţi pentru invazia nebunilor?

Sunt foarte mulţi. Şi nu vin doar din clădirile din jur, ci şi din tufişuri, din parcare, par să se ivească din neant şi se deplasează cu toţii în grupuri mici spre clădirea din cărămidă roşie. Sunt surprins că, pe frigul ăsta, se plimbă atât de mulţi pe-afară.

— Şi? întreabă Théo.

Val nu-i răspunde, îi tot priveşte intens, apoi se ridică şi se îndepărtează, cu mâinile în buzunare şi pasul hotărât. Se opreşte la un grup de femei. În momentul următor, una dintre ele se aruncă de gâtul lui Val şi amândouă se învârt în cerc de bucurie.

— Punct lovit! spun şi mă aşez pe bancă, lângă Théo.

— O cheamă Bettina. Nu ştiu ce să cred despre ea. În capul meu

se perindă cele mai absurde imagini, pentru că încerc să-mi închipui cum ar fi fost dacă n-aş fi făcut cunoştinţă cu Val după acea petrecere, ci aici, în curtea aceasta – cu botine albe, pantalon de trening verde, jachetă de piele cu guler de blană şi ruj roz.

— Bună, spun.

— Salut, spune şi Théo.

Bettina e foarte emoţionată, o îmbrăţişează pe Val a doua oară şi strigă cu glas piţigăiat:

— A trecut atâta timp, a trecut atât de îngrozitor de mult timp! Val, Val a noastră e din nou printre noi!

Te-am aşteptat, să ştii! Am ştiut că te vei întoarce!

Bettina se uită la Théo şi la mine.

— Am ştiut! Aţi ştiut şi voi?

Înainte să putem da vreun răspuns, şi-a aruncat deja mâinile în aer şi strigă:

— S-a întors Val!

O nouă îmbrăţişare. Val zâmbeşte nesigură şi încearcă s-o ţină pe Bettina la distanţă. Théo se uită spre clădirea de cărămidă cu aerul tipic omului care aşteaptă autobuzul. Zâmbesc prosteşte.

— Se vorbeşte de tine, spune Bettina. Toţi vorbesc despre tine. Ce-ai făcut, ce n-ai făcut. Ştim tot.

— La ce te referi? întreabă Val.

Bettina îi face cu ochiul, după care îi dă prietenește un ghiont.

— La ce te referi? imită Bettina vocea lui Val şi schimbă imediat registrul trecând la un chiot de bucurie. Hahaha, ce-or să se mai bucure cu toţii! Să nu pleci, da? Promite-mi că nu pleci până vin înapoi! Mă întorc imediat!

— Te aştept aici, îi promite Val, apoi un nou chiot şi Val mai primeşte o îmbrăţişare, înainte ca Bettina să o ia la goană spre grupul ei.

— Prânzul, spune Val şi ne evită privirile.

* în cafeneaua pentru vizitatori plină ochi, găsim o masă chiar la geam. Aerul e plin de fum de ţigară, geamurile sunt atât de aburite încât nu poţi vedea afară decât pe alocuri. Mulţi dintre pacienţi iau masa împreună cu cei care au venit să-i viziteze. La mesele din faţă stau câţiva oameni din personalul spitalului.

— Nu cunosc pe niciunul dintre ei, spune Val şi se ridică să-şi ia o tavă.

— Ţin eu masa ocupată, îi spun lui Théo.

În timp ce ei doi se aşază la coadă, eu îmi verific mobilul. Al unsprezecelea SMS de la Gerald. Nu mă mai pot preface prea mult timp că n-am şi o altă viaţă în afară de asta. îi scriu că sunt în continuare pe drumuri zilele astea şi că deocamdată poate lua singur toate deciziile. N-o să se ducă de râpă nicio agenţie de publicitate doar pentru că nu sunt eu disponibil.

În timp ce tastez, observ un medic în faţa geamului.

E îmbrăcat într-un halat descheiat şi nu poartă nimic pe deasupra. Şi-a dus mâinile streaşină la ochi ca să vadă mai bine prin geam, în cafenea. Când vedeam pe cineva uitându-se astfel prin geam, aveam mereu senzaţia că mă aflu în interiorul unei sfere de sticlă.

Am trimis mesajul, închid telefonul şi-l bag în buzunarul paltonului.

Medicul se află în aceeaşi poziţie, cu mâinile la ochi, iar geamul s-a aburit de la respiraţia lui. În afară de mine nu pare să-l fi observat nimeni. Încerc să ghicesc la ce se uită. La masa cu ceilalţi medici sau la cele două ajutoare de la bucătărie care stau lângă o măsuţă cu rotile şi discută?

Medicul şterge repede geamul cu mâneca şi în momentul următor a şi dispărut. Théo şi Val se apropie de masă. Sunt atât de lent în gândire, că deja e ridicol.

— Hei, face Théo. Ce s-a întâmplat, de ce…

Restul nu-l mai aud, pentru că ies în fugă din local şi-l văd pe medic dispărând în spatele unei construcţii albe. În spatele acesteia, drumul face o bifurcaţie şi duce spre două căsuţe şi un şopron.

— Hei! strig după el.

Medicul a dispărut.

Şopronul e închis cu un lacăt. Alerg spre căsuţa din stânga, uşa e încuiată. N-am prea mult succes nici cu cea din dreapta. Îmi ridic ochii de-a lungul faţadei. Nu se vede nimeni la niciun geam.

Fac un jogging până înapoi la cafenea şi simt că mă înţeapă plămânii de frig. Înainte să intru în local, şovăi puţin, apoi mă duc la fereastra mare. Vreau să văd ce a văzut medicul prin geam. Chiar o urmărea pe Val? îmi ţin mâinile streaşină.

Şi fac un pas înapoi.

Aşa ceva nu se poate.

Alerg spre intrare şi deschid uşa.

Gălăgie, cald, miros de ţigări, sudoare, parfum şi mâncare caldă. Théo şi Val mă privesc din capătul celălalt al încăperii. Şi nu sunt singurii. Am impresia că mă aflu în centrul atenţiei.

— Intraţi, vă rog, spune o femeie lângă intrare. Până nu fac o aprindere de plămâni.

Tipul de lângă ea o dojeneşte că e nepoliticoasă. Păşesc în interiorul cafenelei şi las uşa să cadă în urma mea.

În timp ce mă strecor printre oameni, mă întreb dacă n-ar fi mai isteţ din partea mea să-mi ţin gura. Nu e nici locul, nici momentul potrivit să le povestesc lui Théo şi lui Val ce-am văzut prin geam. „Ce anume?", ar întreba Val.

„Nimic", aş răspunde eu. „Doar că localul era gol şi părăsit, nu era nici măcar lumina aprinsă". Iar Théo ar adăuga: „Ce tâmpenie".

— Ce s-a întâmplat? întreabă Théo.

— Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă, spune Val.

Mă aşez lângă ei, îmi frec mâinile şi le pun în jurul cănii cu ceai a lui Val.

— Nimic, mi-a fost puţin rău. Fac un gest cu mâna cuprinzând toată cafeneaua. De la aerul ăsta îmbâcsit, înţelegeţi?

Val îmi împinge farfuria ei în faţă, să mănânc ceva, spunând că nici nu-şi mai aminteşte când am mâncat cum trebuie ultima oară.

Iau un cartof prăjit şi mă prefac că e totul în regulă.

Fără să vreau, privirea îmi alunecă spre geam. Nu se vede nicio urmă acolo unde a stat medicul şi nici de la mine n-a rămas vreuna.

— …mai bine.

— Ce?

— Spuneam că ar fi mai bine să bei şi tu o cană cu ceai fierbinte, continuă Val.

— Mă duc să-ţi iau eu.

Théo se ridică pentru a se aşeza a doua oară la coadă. Val îmi prinde faţa în mâini, astfel încât s-o privesc în ochi.

— Ce-i cu tine?

— Mi-e rău, spun. Şi n-am prea dormit în ultima vreme.

Îmi studiază ochii, întâi stângul, apoi dreptul. Zâmbeşte şi mă sărută pe buze. După ce se desprinde de mine, realizez că e primul sărut de când a murit Jenni.

— Ţi-e frică? mă întreabă Val.

— Puţin, îi răspund şi aş vrea să-i spun mai multe, dar tac.

Îşi retrage mâinile.

— Nu-ţi fie frică, îmi spune. Hai, mai ia nişte cartofi.

— O jumătate de oră mai târziu ne aflăm din nou în faţa băncii din parc.

— Şi dacă nu mai iese? întreabă Théo.

Val îl priveşte surprinsă.

— De ce să nu mai iasă?

— Că nu-i mai dau voie sau ceva de genul ăsta.

— O să vină, doar că durează puţin. Acum sunt la desert, Bettina n-ar rata un desert pentru nimic în lume.

Val mă ia de braţ, se sprijină de mine, Théo se încheie la palton, intrarea spre clădirea din cărămidă pare părăsită.

— Al dracului frig! spun.

— Uite-i, spune Théo.

La început apar cei trei tipi. Îşi reiau locurile şi îşi oferă foc unul altuia. Apoi aruncă o privire spre noi şi-şi văd de treaba lor. Aşteptăm. După câteva minute iese un grup de femei din clădire. Val o strigă pe Bettina, Bettina îi face semn cu mâna şi le spune ceva celorlalte. Apoi vine în fugă spre noi şi o îmbrăţişează pe Val.

— Ce mă bucur că eşti tot aici! Nu m-au crezut. Niciunul, ştii? Mi-au zis că tu nu mai eşti Val. Ziceau că te-ai schimbat şi că nu mai eşti tu.

— Cine zice asta? întreabă Val.

— Cei…

Bettina îşi muşcă buza şi chicoteşte. Ne uităm la ea şi aşteptăm. Încetează să mai râdă şi ne priveşte stingheră.

— Ce-i? ne întreabă.

— Cine spune că eu nu mai sunt eu? întreabă Val cu glas calm.

— Ştii tu, face Bettina arătând cu degetul în spatele ei. Toţi.

— Dar nici nu mă cunosc.

— Ba da, că doar le-am povestit despre tine. Te cunosc foarte bine.

— Ce le-ai povestit?

Bettina radiază toată:

— Că eşti Val a mea. Care vede tot. Care vede tot ce nu văd ceilalţi. Val a mea.

Bettina încetează să mai radieze.

— Dar acum nu mai e aşa, spune deodată tristă şi-i mângâie lui

Val obrazul. Că doar te-ai făcut bine, nu? Nu mai vezi nimic. Sărmană Val.

E o scenă tare comică. Observ că Val ar vrea să reacţioneze cumva. Mâna stângă îi tresare, buzele i s-au schimbat într-o linie dreaptă. Dar nu reacţionează, doar o priveşte pe Bettina. Durează mult, mult prea mult.

— Şi ce-i cu cei rapizi? se amestecă Théo, făcând un pas înainte.

Îl prind de braţ. Asta ne mai lipseşte, să bage frica într-una ca Bettina.

— Ce să fie cu ei? întreabă Bettina fără să-şi ia ochii de la Val.

— Avem o problemă cu ei, continuă Val înainte ca Théo să mai spună ceva. Ei cred că noi îi căutăm. Dar nu-i căutăm, Bettina, noi nu vrem decât să fim lăsaţi în pace.

Bettina dă din cap în sus şi-n jos, de parcă vorbele lui Val ar fi mingiuţe de cauciuc care sar prin aer.

— A murit cineva, spune Val.

— O, face Bettina şi se opreşte. Ar trebui să-i spuneţi şi lui.

Se uită la mine, eu mă uit peste umăr, nu e nimeni, apoi pricep şi îmi duc mâna la piept.

— Mie?

— I-ai spus deja că a murit cineva? o întreabă pe Val.

— De ce să-i spun? vrea să ştie Val. El ştie tot, el e Marek.

Bettina îşi duce deodată mâna la gură.

— O, am zis ceva ce nu trebuia?

Se uită din nou la mine. Îi văd dinţii printre degete.

— N-am vrut să trădez nimic, spune şi zâmbeşte cerându-şi scuze, apoi începe să plângă.

Val o cuprinde cu braţele şi se îndepărtează cu ea câţiva paşi. Théo şi cu mine schimbăm o privire.

— Deci tu eşti unul din ei, spune el.

— Ce porcărie, spun şi încerc să râd.

— Am parcat maşina la marginea străzii. Val a luat trei cafele de la un fast food, în maşină e cald, muzica e oprită. Sunt bucuros că am plecat din curtea spitalului.

Bettina a fost o pistă greşită. După ce a început să plângă, a început să plângă şi mai tare, apoi a plecat în fugă şi a dispărut în spital. Un grup de femei se uita cu furie spre noi, iar una din ele arăta mereu în direcţia noastră. În cele din urmă am plecat.

— Nu-mi place deloc, spune Val, când cineva susţine că eu nu mai sunt eu.

— Nimănui nu-i place, adaug.

Théo suflă în cafea şi tace. De la criza Bettinei a devenit foarte tăcut. Mă aştept în orice clipă să-şi ia rămas-bun şi să ne roage să-l ducem la gară.

— Haideţi să extragem esenţialul din toate aberaţiile Bettinei, propun eu şi mă simt ca un student obosit care încearcă din răsputeri să facă din rahat bici.

— Păi, prea multe nu ne rămân, spune Théo. Pe Val o crede sănătoasă, iar pe tine unul din cei rapizi, ăsta-i esenţialul.

— Nu i-o lua în nume de rău, spune Val şi mă mângâie pe obraz. E o minune că nu ne-a vorbit în altă limbă. Crezi că glumesc? Am văzut-o şi pe asta. Există câteva motive bunicele pentru care e mai bine pentru ea că se află acolo şi nu afară.

— Dar nici nu ne ajută să înaintăm, spun.

— Nu-i chiar aşa, spune Val, şi scoate un bileţel din buzunarul pantalonului. Numai pentru asta şi tot a meritat.

Despătureşte biletul. Într-un scris mic şi rotund de fetiţă, deslușesc o adresă.

— De unde-l ai? vrea să ştie Théo.

— Connections, spune Val şi sărută biletul ca pe ceva preţios.

— O rugase pe Bettina încă înainte de masă să se ducă până la birouri. Val ştia de când fusese internată că toate numerele de urgenţă ale medicilor, plus adresele, sunt agăţate pe un panou. Lucru care nu se schimbase în ultimii ani. Bettina n-a întâmpinat nicio greutate în a-şi copia câteva informaţii. Tot de la ea a aflat şi că dr.

Lorrent era într-adevăr în concediu. Dacă avem puţin noroc, poate că şi-l petrece acasă.

Lorrent locuieşte într-o casă de la marginea unei zone cu vile. În curte are un brad împodobit cu luminiţe roşii şi albastre. Val vrea s-o aşteptăm în maşină. Théo mormăie o înjurătură şi coboară din maşină.

— Nu poţi să mergi singură, îi spun lui Val după ce Théo a închis uşa. Nu e corect faţă de Théo. E la fel de implicat ca şi tine în povestea asta. Şi nu văd care-i problema dacă venim amândoi.

— A fost ideea lui să vină cu noi? întreabă Val.

— Da, el a propus. De ce?

— Numai aşa.

— Sau crezi că n-am încredere în tine?

Val coboară fără să-mi răspundă. Pentru o secundă îmi trece prin cap că ar trebui să rămân locului şi să-i las pe ei doi să rezolve. Cum poate să nu aibă încredere în mine după tot ce s-a întâmplat?

Deschid uşa şi cobor.

— De ce n-ai încredere în mine? întreb şi o întorc spre mine.

— Trebuie neapărat s-o rezolvăm de faţă cu Théo?

— Daţi-mi un telefon când aţi terminat, spune Théo şi o ia pe stradă în jos.

Îi dau drumul la braţ şi ea îşi ascunde repede mâinile în buzunarele paltonului, privindu-mă provocator.

Mi-ar plăcea să ştiu cum se vede din afară, dacă i-ar trece cuiva prin cap că la un moment dat am simţit dragoste unul faţă de altul.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu tine, începe ea. Te porţi atât de ciudat de când am fost la Oldenburg. De parcă ar fi prea mult pentru tine…

— Păi, este prea mult pentru mine.

— …de parcă eu aş fi prea mult pentru tine, încheie Val supărată.

Scutur din cap şi-i spun că nu e aşa.

— Tu nu poţi fi prea mult pentru mine, îi spun, şi-mi doresc să fie adevărat. Ştiu că împreună îi vom da de capăt, sunt sigur de asta. Azi-dimineaţă am sperat ca Théo să nu vină cu noi. Dar acum mă bucur că a venit. E normal să ne ajute să căutăm. Aşa e corect faţă de el.

Val se uită spre casa doctoriţei, apoi din nou la mine.

— Ai dreptate, aşa e corect, spune după o pauză mai lungă şi vocea nu-i mai pare la fel de dură. Hai să sunăm.

În timp ce-l aşteptăm pe Théo, Val mai fumează în grabă o ţigară. O studiez cu coada ochiului. Câteodată mi-ar plăcea tare mult să ştiu ce gândeşte, pentru că ce gândeşte se deosebeşte mult prea des de ceea ce spune.

— Totul ok? întreabă Théo.

— Totul ok, spune Val.

— Ne deschide un bărbat în jur de şaizeci de ani. În mână ţine o pereche de ochelari cu care gesticulează când vorbeşte.

— O, aţi ajuns! ne întâmpină el şi ne întinde mâna.

Pe mine mă observă abia la a doua privire.

— Bine aţi venit, bine aţi venit, era şi timpul să ne cunoaştem.

Celia mi-a tot povestit de dumneavoastră. Paltoanele le puteţi agăţa în cuier, uitaţi aici, luaţi umeraşul acesta, vă rog.

O ajută pe Val să-şi scoată paltonul, Théo mă priveşte întrebător, îi fac semn că nici eu nu pricep şi îi predau paltonul bătrânului.

— Am pregătit în spate, în grădina de iarnă, nişte ceai şi prăjituri. Celia mai printează repede ultimul newsletter, trebuie să apară în orice clipă.

— Domnule Lorrent, începe Val şi este imediat întreruptă.

— Suneţi-mi Paul, doar Paul, celălalt e prea formal şi nu face decât să…

— Paul, au venit? se aude o voce de la etaj.

Paul îşi dă ochii peste cap amuzat şi strigă spre ea:

— Da, au venit, şi au adus şi un prieten cu ei.

Apoi, spre noi, aproape şoptit:

— Acum o să dea fuga emoţionată la baie, se parfumează puţin şi coboară scările de parcă n-ar avea emoţii deloc.

Exact aşa se şi întâmplă. Se aud tocuri pe parchet, o uşă închisă, una deschisă, apoi iar tocuri pe parchet. Apariţia doamnei doctor nu aduce cu sine doar norul de parfum promis, ci şi un zâmbet fermecător care se crispează puţin pe la capete când dă cu ochii de noi.

— Paul, cine sunt…? întreabă ea pe un ton nesigur.

Paul se uită la noi, apoi izbucneşte în râs. După ce s-a potolit, îşi şterge câte o lacrimă din colţul ochilor şi spune:

— Vă rog să mă scuzaţi, îmi pare tare rău, Doamne, cum v-am târât în casă şi v-am împuiat capul cu prostiile mele, ce penibil.

Noi zâmbim stânjeniţi.

— Deci dumneavoastră nu sunteţi de la fundaţie, spune Paul şi o rosteşte ca pe o întrebare.

Dr. Lorrent a rămas pe loc, două trepte mai sus decât noi. Ne studiem reciproc. Chipul lui Val nu pare să-i spună nimic.

— Am venit să vorbim cu dr. Lorrent, spune Val şi se întoarce spre doctoriţă. Poate vă amintiţi. Acum câţiva ani am fost una dintre pacientele dumneavoastră. Aţi avea un moment liber?

Doamna doctor a rămas cu gura căscată, întreruptă fiind doar de soneria care se aude în următorul moment.

Paul se strecoară pe lângă noi, cerându-şi scuze şi deschide uşa.

— Aţi ajuns! spune el. Intraţi, vă rog. Intraţi şi daţi-mi paltoanele – cu condiţia, bineînţeles, să veniţi din partea fundaţiei.

— Dr. Lorrent ne conduce în bucătărie. Miroase a prăjiturele şi ceai proaspăt preparat, de la radio se aude un pian, o pisică îşi ridică ochii spre noi, apoi continuă să mănânce din farfurioara ei. Nu ştim exact dacă să luăm loc sau nu. Dr. Lorrent opreşte radioul şi se reazemă de un dulap, cu braţele încrucişate la piept.

— Vă rog să fiţi succinţi, spune uitându-se la ceas. Am o întâlnire importantă cu fondatorii unei fundaţii şi nu vreau să-i las să aştepte.

Val îşi dă părul după urechi, cu ambele mâini în acelaşi timp. E emoţionată şi vrea să facă o impresie bună.

— Acum câţiva ani am fost una dintre pacientele dumneavoastră, începe ea din nou. Asta a fost…

— Îmi amintesc de dumneavoastră, o întrerupe dr.

Lorrent. Vă numiţi Valérie Emmig şi aţi fost internată trei săptămâni la secţia închisă. Percepţii psihotice sau ceva de genul ăsta.

— Ceva de genul ăsta, spune Val.

— Recidive?

— O singură dată, dar nu de asta am venit. Nici nu ştiu de unde să încep…

Val face o scurtă pauză de parcă şi-ar căuta cuvintele. Vă amintiţi de experienţa mea de la metrou? M-aţi îndemnat de multe ori să vă povestesc scena în detaliu.

Doctoriţa nu spune nimic, se uită doar la Val. În privire nu i se poate citi nimic, ar putea la fel de bine să se holbeze la un ecran gol.

— Nu ştiu cu ce v-aş putea fi de folos, spune ea în cele din urmă. Însă de pe 5 ianuarie mă puteţi găsi din nou la institut şi atunci ne putem continua discuţia, da?

Bine, deci dacă asta e tot, m-aş bucura dacă aţi pleca acum, pentru că…

— O secundă, o întrerupe Théo. Vă amintiţi de Val, dar nu şi de cazul ei?

— N-am afirmat că nu-mi amintesc şi de caz, răspunde dr. Lorrent iritată. Pacienta vedea oameni care erau mai rapizi decât oamenii normali, corect?

— Corect, spune Val.

Doctoriţa se uită satisfăcută la Théo. Privirea ei pară să spună: „Am memorie bună”.

— Şi care ar fi problema dumneavoastră de data aceasta? se

adresează dr. Lorrent din nou lui Val. Tonul i s-a schimbat cu unul profesional. îi vedeţi în continuare pe acei oameni rapizi?

Val scutură din cap.

— Nu-i mai văd, dar sunt sigură că în continuare sunt aici. Şi nu cred că-mi vor binele. M-au amenințat, m-au…

Înţelegeţi la ce mă refer? Aţi discutat atunci cu medicul acela despre experienţa mea de la metrou. Aţi putea să-mi spuneţi unde-l găsesc?

— Vorbesc cu mulţi colegi despre cazurile mele. Nu ştiu la care dintre ei vă referiţi.

Dr. Lorrent se uită din nou la ceas, apoi la Val.

— Veniţi în ianuarie la cabinetul meu şi putem să vorbim în liniște despre totul. Dar acum trebuie să merg la oaspeţii mei. Şi nu vă faceţi prea multe gânduri. Ceea ce se întâmplă în mintea dumneavoastră nu poate ieşi de acolo. Asta-i partea frumoasă la noi, oamenii, că avem propriile noastre limite.

Când rosteşte cuvântul limite arată spre frunte, de parcă ar fi făcut o glumă bună. Spre surprinderea mea, Val face stânga împrejur şi iese din bucătărie. Théo o urmează. Aş vrea să mai adaug ceva, dar o las baltă şi plec şi eu. Pe drum spre uşă îl aud pe Théo spunându-i lui Val:

— Te laşi prostită atât de uşor? Ce-ai păţit? Du-te înapoi şi spune-i părerea ta, haide! Aveai atâtea întrebări!

Ce-a fost asta, nu se poate să…

— LASĂ-MĂ ÎN PACE! urlă Val deodată, îşi smulge paltonul din cuier şi iese.

— Hei, las-o, îi spun lui Théo şi aştept să-şi ia şi el paltonul.

Théo însă se întoarce din drum şi îşi face loc pe lângă mine. îl mai văd închizând uşa bucătăriei în urma lui, după care se lasă liniște.

THEO Stă rezemată de chiuvetă şi fumează o ţigaretă.

După expresia de surprindere de pe chipul ei, îmi dau seama că nu se aştepta ca vreunul dintre noi să se întoarcă. Mă opresc pentru un moment în faţa ei şi ridic mâinile în semn de pace.

— Ok, uite propunerea mea. Dumneata îmi povesteşti mie tot ce ştii, pe urmă dispar. Dacă ai crezut vreodată că pacienţii dumitale pot deveni periculoşi, înseamnă că nu ştii de ce sunt în stare eu. Am pierdut o persoană foarte dragă mie şi aş vrea să aflu acum care-i treaba cu rapizii ăştia. O clipă, că n-am terminat. Pe mine nu mă

interesează boala lui Val. Interesul meu este orientat strict către oamenii rapizi şi crede-mă că sunt pregătit să fac o mulţime de lucruri doar pentru a primi nişte răspunsuri la întrebările mele. Motiv pentru care te rog să te gândeşti bine ce răspunsuri îmi dai acum şi aici, altfel mă trezesc mâine devreme şi mă înfiinţez din nou în faţa uşii dumitale şi o să te vizitez până pe 5 ianuarie întruna. Aveţi cuvântul.

Doctoriţa clipeşte o singură dată, apoi spune:

— Dispari sau chem…

Din doi paşi am ajuns la ea. Cu mâna dreaptă o prind de gât, cu stânga îi apăs obrajii cât să nu poată striga. Mă împing cu corpul în ea, nu se mai poate mişca. Mă mir că merge atât de uşor. Instinctul a preluat întregul control asupra situaţiei.

— N-am să mă repet, îi spun şi mă feresc de respiraţia ei care miroase a tutun. Te mai rog o singură dată să-mi spui ce ştii.

Ochii ei mă fixează şi rămân aşa, până când aprobă încet din cap. îi eliberez gâtul, îmi retrag mâna de pe gura ei şi fac un pas înapoi.

— Există…

Tuşeşte, îşi freacă gâtul, se uită la ţigareta căzută care fumegă în continuare pe gresie şi ridică din nou ochii spre mine.

— …există diverse cazuri în care se menţionează oamenii rapizi. De multe ori i se spune amânare temporală, noi folosim mai degrabă termenul de tulburări de percepţie temporală. În cazurile psihozelor, ochiul nu este obişnuit să perceapă cu claritate toate obiectele periferice. Prin urmare, selectează şi se focusează pe anumite puncte. Astfel încât poate percepe un vehicul ca trecând în mare viteză, în timp ce celelalte abia se târăsc.

Se produce o deplasare a realităţii, observatorul vede doar ce vrea el să vadă. Ceea ce a păţit prietena dumitale nu e nici mai mult nici mai puţin decât o percepţie selectivă. Un tip de concentrare care acordă mai multă valoare unui anume detaliu. În cazul psihozelor filtrele se deteriorează şi uneori dispar în totalitate. După care creierul trebuie să decidă singur ce vrea să perceapă. Fiecare lumină devine deodată o lumină importantă, fiecare gest contează, fiecare amănunt declanşează în creier un artificiu întreg de conexiuni. Creierul nu poate ţine pasul, sinapsele reacţionează necontrolat, ceea ce în multe dintre cazuri duce la viziuni…

— Uşurel, o întrerup. Chiar atât de exact nu doream să ştiu. Adică după părerea dumitale, toate astea nu sunt decât nişte viziuni,

am înţeles bine? Şi atunci ce-i cu oamenii rapizi?

— Focusul prietenei tale s-a fixat pe rapiditate, mai mult de-atât nu-ţi pot spune nici eu. Orice ar fi văzut, a văzut într-o stare psihotică. În realitate nu percepe nimic din toate astea, dar treaba asta cu siguranţă că ai observat-o. Continuă să-şi ia medicamentele? Ai grijă să le ia regulat. Cine a deschis o dată uşa spre psihoză e tentat să o deschidă mereu. În spatele uşii se află un tărâm al fantasmelor, iar cei rapizi sunt nişte zei în acest tărâm.

Expiră cu zgomot şi continuă: îmi pare cu adevărat rău că ai pierdut un om drag. Dar crede-mă, nu are nicio legătură cu viziunile prietenei tale. Niciuna, înţelegi?

Mă aplec şi ridic ţigareta. I-o întind şi observ că mâna nu-i tremură când o ia.

— Mulţumesc, îi spun şi ies din bucătărie.

— Autocontrolul a fost dintotdeauna o problemă pentru mine, dar nu mă aşteptam vreodată să fac ceea ce tocmai am făcut. Ştiu exact ce-ar fi spus Jenni acum. „Ştiam eu”. Atât. Cât de mult îi plăcea să mă irite pentru a scoate din mine tot felul de reacţii.

Sunt în stare să rămân calm chiar şi în cele mai neplăcute momente. Când e vorba de o ceartă încerc să fiu rezonabil, în discuţii păstrez un echilibru pentru a evita conflictele inutile. Jenni a reuşit o singură dată să mă scoată din sărite, atât de tare încât am reacţionat fără să gândesc. Făceam duş. În apartamentul nostru presiunea apei nu e tocmai cum ar trebui să fie. De câte ori faci duş şi cineva foloseşte în acelaşi timp un robinet sau trage apa la baie, presiunea scade şi apa se răceşte brusc. Jenni ştia cât de mult urăsc să mă trezesc sub un duş rece. În ziua aceea eram amândoi prost dispuşi. Un tâmpit îmi stricase două scaune la unul din cinematografe, iar Jenni intrase cu maşina într-un stâlp în timp ce dădea cu spatele, astfel încât nu se mai putea deschide portbagajul. Eu nu mai aveam de gând să ies din casă, dar Jenni, pentru că era prost dispusă, ţinea morţiş să ieşim la un restaurant scump. S-a rugat de mine fără rezultat, pentru mine ziua se încheiase.

După ce m-am decis să fac duş, m-a ameninţat că se aşază pe butonul bazinului de la closet. Şi exact asta a făcut, imediat ce m-am săpunit bine. Am văzut roşu în faţa ochilor. Aşa gol cum eram, am ieşit val-vârtej de sub duş şi am dat buzna la toaletă. Când am urlat la ea c-o să-i învineţesc posteriorul dacă nu încetează imediat cu infantilismele

astea, s-a speriat şi şi-a retras degetul de pe buton. După care a început să ţipe. Am prins-o în braţe. Sigur, îmi părea rău, iar ea a recunoscut că s-a purtat copilăreşte şi a promis să nu mai facă niciodată, dar în sinea ei ştiu că s-a bucurat că a reuşit să mă scoată din cochilia mea.

— Hei, care-i treaba? Vrei să mergi pe jos până la Oldenburg?

Întorc capul. Habar nu am de când merge maşina la pas cu mine. Marek a coborât geamul.

— Trebuie să mă răcoresc, îi spun. Aş vrea să rămân puţin singur.

La colţul străzii mă opresc şi mă uit la vilele din jur.

A fost o vreme în care nimic nu avea importanţă. Trăiam, şi mai mult nu-mi trebuia. Aveam puţine lucruri şi mă puteam despărţi uşor de ele. Nu eram legat de niciun loc, iar pe oameni îi înlocuiam cu uşurinţă. Aveam parte de flirturi şi nopţi ocazionale cu femei care îşi doreau relaţii de-o noapte, prietenii cu bărbaţi care nu coborau sub nivelul de suprafaţă. Nu era nimic care să mă intereseze cu adevărat. Trăiam cu filosofia că puţinul pe care-l aveam îmi ajunge. Un tip care-şi purta rădăcinile cu el şi se simţea oriunde acasă. Odată cu apariţia lui Jenni, toate astea s-au schimbat. Jenni devenise pentru mine acasă; devenise ceea ce nu puteam părăsi oriunde aş fi plecat. Şi era pe cale de a deveni şi mama copilului meu.

Mă uit la maşinile parcate, la grădini şi la ferestrele luminate de parcă aş aştepta să se uite şi ele înapoi.

M-am decis. Marek şi Val or să mă ducă acasă la Oldenburg. Am alergat după o nălucă. Ce-am crezut că găsesc în Hamburg? Chiar credeam că voi trece mai uşor peste moartea lui Jenni dacă dau vina pe vreo organizaţie misterioasă de ucigaşi, care a ucis-o din greşeală pe Jenni, dar care nu s-a aşteptat să aibă de-a face cu Théo, îngerul răzbunător?

Ce idioţenie.

Imediat cum ajung acasă o să anunţ dispariţia ei.

După care aş vrea să rămân singur. Chiar dacă mi-e teamă de asta, altă cale nu există. Conştiinţa morţii lui Jenni mă va lovi mereu şi mereu ca un duş rece. Va trebui să mă obişnuiesc cu ideea că nu e nimeni în baie care să-şi retragă speriată mâna de pe butonul closetului.

Mă întorc spre maşina care mă aşteaptă în al doilea rând din parcare. Mi-ar plăcea să ştiu după ce năluci vor mai alerga Val şi

Marek. Dar asta nu e treaba mea. De-acum nu mai e.

— Acasă, spun încet şi mă gândesc la Jenni şi la ferma părăsită. La mormântul ei de lângă lac. La copacii din jur. La pata întunecată de pe pământ, unde odinioară a ars un foc.

— Le povestesc despre discuţia mea cu dr. Lorrent şi Val începe să râdă, susţinând că n-a mai auzit de mult o asemenea tâmpenie.

— Nu pot să cred c-ai înghiţit ce ţi-a servit, îmi spune. Îţi aruncă nişte termeni de specialitate în faţă şi tu-i accepţi atât de uşor? Realitatea mea nu e deloc deplasată. Şi n-am nici artificii în creier. Sau ţi se pare că Jenni a murit din cauza unor artificii nereuşite?

— N-am zis asta…

— Şi nici nu vânez vreun tărâm al fantasmelor, mă întrerupe. Sunt în căutarea ucigaşului prietenei mele cele mai bune şi tu te laşi aburit de nişte aberaţii despre focusare şi percepţie selectivă. Îmi pare rău că trebuie să râd, dar aveam altă părere despre tine.

Val a tăcut, mă întorc spre ea.

— Eşti gata? o întreb.

— Cât se poate de gata, spune ea.

— Foarte bine, pentru că, sincer să fiu, nu mai ştiu ce să cred. Şi mi-e indiferent ce crede doctoriţa aia şi dacă sunt aberaţii sau nu. Eu unul am senzaţia că fug de moartea lui Jenni, căutând un asasin fără să ştiu măcar dacă există vreunul. M-am săturat. Pentru mine căutarea a luat sfârşit. Mi-am pierdut controlul acolo, în bucătărie, şi nu-mi place deloc când se întâmplă asta. M-am săturat şi vreau deocamdată să mă obişnuiesc cu ideea că Jenni nu mai este.

— Théo, spune Val şi-mi pune mâna pe umăr. Jenni nu s-a sinucis.

— De unde ştii tu? mă răstesc la ea şi simt că sunt prea agresiv.

— Jenni n-ar fi făcut niciodată una ca asta…

— De unde ştii?

Val tace şi e mai bine că tace. Nu vreau să aud ce are de spus. Vreau acasă.

— Nu mai vreau decât acasă, spun.

— Mă trezeşte Marek. Are ochii roşii şi obrajii îi par căzuţi. Arată atât de obosit, încât mă simt vinovat că nu-i invit la mine. Dar hotărârea mea e fermă. Mi-a ajuns.

Mă uit pe geam. Parcăm pe strada mea. Lumina chioară a felinarelor, nişte graffiti, numerele străzii prost iluminate. Arunc o

privire în spate, Val doarme.

— Trebuie să rămân singur.

Marek aprobă, dar observ că nu vrea să mă lase să plec aşa.

— Nu Jenni a făcut-o, spune după o pauză. Ar fi trebuit s-o vezi, Théo. Nimeni n-ar putea să se aranjeze în felul ăsta. Plus degetele lipsă, gândeşte-te puţin la asta.

— Nu mă gândesc la nimic altceva, îi spun şi-i scutur mâna.

— E deschis portbagajul?

Marek face semn că da.

Cobor din maşină şi iau geanta lui Jenni din portbagaj. În casa scării mă mai întorc o dată şi văd luminile din spate ale maşinii. Închid uşa şi urc. Mâinile mi-au transpirat, cheia îmi cade din mână.

— Cine e? întreb încet.

Jenni iese din bucătărie, vine în fugă prin hol şi mi se aruncă în braţe.

Îmi agăţ paltonul în cuier, mă descalţ şi mă uit în oglindă.

Jenni mă întreabă cum a fost şi-mi spune că mă aşteaptă de ceva vreme.

Mă plimb prin camere, aprind luminile, mă opresc în faţa ferestrei din bucătărie şi mă uit spre curtea interioară. Scot o sticlă de votcă din congelator şi mă trântesc pe patul nefăcut. Îmi pun două perne sub ceafă şi iau prima înghiţitură.

Jenni se întinde lângă mine şi mă întreabă dacă am de gând să beau toată sticla singur.

— În cinstea ta, spun.

Planul meu nu e să mă îmbăt criţă ca să uit. Planul meu e să mă îmbăt criţă ca să-mi amintesc mai bine. Ştiu că, cu fiecare înghiţitură, vor ieşi la suprafaţă din ce în ce mai multe amintiri. În stare de beţie sunt mai uşor de suportat. Toate capătă o lumină elegantă, culori delicate şi un soundtrack perfect. Totul o să-mi pară aproape cât să-ntind mâna.

Jenni îmi spune că e obosită şi că vrea să se culce puţin. Capul i se odihneşte pe pieptul meu, cu o mână o mângâi prin păr, cu cealaltă ţin sticla. Începe filmul. Întunericul e luminat de scene scurte. Acum ar trebui să vină dr. Lorrent să vadă ce înseamnă realitate deplasată şi percepţie selectivă. Vindecarea rănilor. Trezirea morţilor. Magia amintirii.

— Somn uşor, Jenni, spun.

2 imineaţa vine luminoasă şi surprinzător de tăcută. Nu mă simt deloc greu, capul îmi e limpede, chiar şi după ce m-am ridicat stau destul de sigur pe picioare. Sticla de votcă zace goală pe partea de pat a lui Jenni, ceasul arată 11.04. Mă duc la geam şi nu-mi vine să-mi cred ochilor.

Întreaga stradă e acoperită de un strat gros de zăpadă. N-au aruncat încă cu nisip, iar majoritatea maşinilor aduce cu nişte deluşoare mici şi albe. De-aici şi liniştea. Fiecare zgomot este înghiţit de zăpadă. E atât de frumos încât, pentru un moment, privesc peste umăr ca să-i spun lui Jenni să vină repede să vadă, că e o nebunie.

Deschid fereastra şi scot capul. Vântul îmi bate câţiva fulgi de zăpadă în faţă şi abia acum realizez că sunt adevăraţi.

Mă duc la baie, fac duş şi evit să mă privesc în oglindă. Pe poliţa din baie se află tot felul de mărunţişuri. O cremă, un ruj, cercei. Mă bag sub jetul de apă şi îl las să curgă fierbinte pe mine până când ajung la limita de suportabilitate.

În timp ce mă şterg, sună telefonul. Îmi leg prosopul în jurul brâului şi ridic receptorul. E Marek.

— Avem o problemă…

Tace, pe fir se aude un fâşâit, Marek suspină.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Au pus mâna pe Val, au…

Din nou un suspin, apoi o înjurătură.

— Aş putea să… nu ştiu, habar n-am ce să fac… te rog…

— Unde sunteţi?

— În faţa blocului.

Mă uit pe geam şi-l văd pe Marek în maşină vorbind la mobil, cu capul sprijinit de volan.

— Haideţi sus, îi spun.

— Nu pot…

— Aşteaptă, cobor eu.

MAREK 1 După ce l-am lăsat pe Théo, ne-am hotărât să înnoptăm în Oldenburg. Eram mult prea obosit să conduc până la Kassel şi nici Val nu era tocmai în formă.

— În afară de asta mi-e foame, mi-a spus.

Ne-am luat o cameră şi am cinat la restaurant. Am vorbit mai mult despre Théo şi foarte puţin despre noi.

Mie nu-mi ieşea din cap medicul pe care-l văzusem la fereastra

cafenelei din spital. Să fi fost acelaşi medic de care se interesase Val? Reuşisem să văd un om rapid? Şi de ce îmi venea atât de greu să vorbesc cu Val despre asta?

Pentru că mi-e frică şi pentru că nu vreau să văd oameni rapizi, mi-am dat singur răspunsul.

Hotelul avea în dotare o piscină şi o saună. Val a încercat să mă convingă, dar nu aveam chef. Era un film la televizor pe care intenţionam să-l văd, patul era confortabil şi nimeni şi nimic nu mă putea determina să mă arunc într-o piscină sau să împart sauna cu tot felul de oameni de afaceri.

Val şi-a luat cu ea două prosoape, m-a sărutat şi a plecat.

N-am mai reuşit nici măcar să dau drumul la televizor. Oboseala m-a copleşit şi am căzut ca într-o comă în stare de trezie. Era tare bizar cum zăceam aşa şi ştiam exact că zac doar. Auzeam fiecare zgomot. Paşi deasupra mea, voci, maşini pe stradă. La un moment dat s-a auzit cum se deschide o uşă. Şoapte, un râs discret. Aş fi vrut să mă ridic, dar nu aveam putere nici măcar să deschid ochii. Am auzit un foşnet, am simţit o atingere pe spate, apoi cineva mi-a apăsat o pernă pe faţă. Stăteam neajutorat şi simţeam cum îmi curge saliva prin colţul gurii. Nu mai puteam să respir şi abia după o veşnicie presiunea a dispărut, iar eu am putut să-mi iau faţa din pernă şi să-mi întorc capul într-o parte. Mult timp nu s-a auzit nimic în jur, doar respiraţia mea grea, apoi un claxon de maşină, o pasăre şi multe alte păsări care-i răspundeau la salut. Am luptat cu oboseala şi m-am forţat să deschid ochii. Încet şi obosit, am început să clipesc.

Era dimineaţă. Cerul era senin, iar zgomotele oraşului mi s-au părut pentru câteva secunde că pătrund extrem de limpezi pe geam, spre a aluneca înapoi ca fond sonor.

Mă aflam în aceeaşi poziţie în care căzusem pe pat.

Pe burtă, cu braţele căzute de-a lungul corpului şi picioarele atârnând peste marginea patului.

Era ora zece, două fâşii înguste de soare se întindeau pe pernă. Cealaltă parte de pat părea neatinsă. Am sărit în sus şi o durere m-a săgetat prin umeri, prin muşchii încordaţi şi braţele amorţite. Mă simţeam de parcă aş fi petrecut toată noaptea.

M-am dus la baie şi mi-am dat cu apă pe faţă. Poşeta lui Val zăcea într-un colţ al holului. Am luat în grabă cheia de la cameră şi am alergat la recepţie.

Nimeni n-o văzuse pe Val şi nici nu lăsase vreun mesaj.

— Cum ajung la piscină? am întrebat.

— Piscina este închisă la ora asta, domnule, m-a informat recepţionera.

— Trebuie să intru.

— Dar piscina deschide abia la prânz, sauna la fel.

— Ascultaţi-mă puţin, nu am de gând să fac baie în piscină, vreau doar să arunc o privire. Prietena mea…

are diabet şi a lipsit toată noaptea. Dacă cumva a făcut o criză în piscină şi zace acolo…

Atât a fost suficient. Tipa a dat un telefon, apoi a apărut directorul hotelului şi m-a rugat să-l urmez. Am coborât la subsol. Mirosea a clor şi detergenţi. Un zumzet strident, deloc plăcut, se auzea în tot subsolul.

— Piscina şi sauna se închid la ora zece seara. Poate că prietena dumneavoastră s-a dus să mai consume ceva la bar, e deschis până târziu. Nu ştii niciodată ce idei le trec oamenilor prin cap noaptea.

— Mulţumesc pentru sugestie, i-am spus şi mi-am făcut loc pe lângă el.

Piscina era întunecată şi goală. M-am aplecat peste margine şi mă aşteptam să zăresc în fiecare moment corpul lui Val zăcând undeva la fund.

Nimic.

Vestiarul de femei era şi el părăsit. Am luat-o de-a lungul lui, deschizând fiecare dulap în parte.

La numărul 19 am găsit lucrurile lui Val, împăturite frumos.

— Unde-i sauna?

Am trecut de duşuri, de automatul de băuturi şi de o masă în jurul căreia erau aşezate patru scaune din rafie.

— Nu verifică nimeni dacă se mai află cineva în saună? am întrebat.

— Ba cum să nu, ce credeţi?

S-a oprit în faţa unei uşi masive şi a spus:

— Pentru femei.

M-am uitat prin ferestruică. În saună era întuneric şi linişte. Directorul a acţionat un comutator şi s-a aprins o lumină albastră. Am văzut câteva bănci de lemn, iar pe jos un prosop. Am împins uşa cu umărul şi m-a izbit un miros de ulei de eucalipt combinat cu umezeală.

Am păşit în saună. În urma mea managerul începuse să comenteze că aşa nu se poate, că nu e permisă intrarea cu pantofi de stradă.

Undeva în stânga am zărit-o pe Val înghesuită între două băncuţe. Se ghemuise ca o bilă, amintindu-mi atât de tare de Jenni, încât era cât pe ce să scot un ţipăt.

— LĂSAŢI-MĂ ÎN PACE! am urlat la directorul care încerca să mă scoată din saună, trăgându-mă de braţ.

Mi-a dat drumul şi uşa s-a închis în spatele meu.

— Val?

Am atins-o pe umăr, avea mâinile pline de tăieturi.

Am tras-o uşor din poziţia ghemuită şi am simţit cum se destinde şi îmi cade în braţe. Am auzit un geamăt, i-am simţit căldura corpului şi de uşurare mi-am muşcat buza cu dinţii.

Am întins-o cu grijă pe una dintre băncuţe şi am ieşit scurt din saună. Şeful hotelului mă aştepta cu braţele încrucişate.

— Aduceţi-mi repede un halat de baie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, încercând să arunce o privire în interior.

— E bolnavă de diabet şi a avut o criză. Aduceţi-mi repede un halat de baie şi un baton de ciocolată, repede, vă rog.

— Dar cum de s-a putut…

— Mai repede, vă rog!

A dispărut. Am intrat înapoi în saună şi m-am lăsat pe vine lângă Val. Sângele din răni se uscase, buza superioară era spartă. îi lipsea cercelul din urechea stângă şi se putea observa o ruptură a lobului urechii. Genunchii erau juliţi, la fel şi încheieturile ambelor mâini. Dar trăia.

Pleoapele i-au tresărit pentru o clipă de parcă ar fi visat ceva urât. Am mângâiat-o pe păr şi am aşteptat să apară idiotul ăla cu halatul de baie. Mai mult de-atât nu puteam face momentan. Nu puteam nici să gândesc, nici să acţionez, stăteam doar lângă ea şi o mângâiam încet.

duc pe Val în casă cu ajutorul lui Théo. O luăm între noi şi nu spunem nimic. Niciun cuvânt despre Val, despre zăpadă şi nici despre faptul că n-am plecat încă din Oldenburg. Ne opintim cu greu pe scări şi încercăm să traversăm cu atenţie holul îngust. O aşezăm pe patul lui Théo şi ne uităm unul la altul.

— S-o lăsăm singură, spune Théo şi culege de pe jos o sticlă de

votcă goală.

O aruncă la gunoi şi mă întreabă dacă vreau cafea. Nu mă întreabă ce s-a întâmplat. Îmi spune să mă fac comod în sufragerie, iar eu îi zic că prefer să rămân cu el în bucătărie.

— Ok.

Şi iată-mă stând din nou la fereastră şi uitându-mă afară. Ziua asta idilică de iarnă nu se potriveşte. E ca o glumă proastă. Ca şi cum mi-ar spune cineva că am moştenit zece milioane la scurt timp după ce mi s-a comunicat că am o tumoare pe creier de mărimea unei mingi de tenis.

Pur şi simplu nu se potriveşte.

Théo îmi aşază o ceaşcă cu cafea în faţă. Iau o gură, îmi frig limba şi mă strâmb. îi povestesc despre neliniştea care mă chinuie şi că n-am idee ce se întâmplă cu mine de câteva zile încoace. E un început bun, pentru că nu are nicio legătură cu Val.

— De-aia am şi observat foarte târziu că Val nu s-a mai întors în cameră, îi spun şi descriu cum am găsit-o în saună şi că, pentru un moment, arăta ca Jenni.

Între timp sună telefonul, Théo nu răspunde. Robotul se porneşte şi o voce de femeie spune:

— Bună, eşti acasă? Credeam că te-ai întors… Păi…

Nu uita de invitaţie. Jan zice că dacă vine Théo, o să-şi ascundă colecţia de discuri. Foarte bine, din partea mea, chiar m-aş bucura s-o ascundă şi să nici n-o mai găsească vreo câţiva ani de-acum încolo. Adică, alo, o fi auzit că s-au inventat CD-urile? A auzit el sigur, dar sunt doar nişte mizerii argintii, raha…

Se aude un beep şi legătura s-a întrerupt. Théo spune:

— Anita. Face machiajele la studio. Continuă, îi povestesc cum am scos-o pe Val din saună şi am dus-o în cameră şi cum am minţit că are diabet.

— Am spus că a alunecat. Directorul mi-a adus o trusă de prim-ajutor şi i-am pansat rănile. Sper că n-am făcut vreo tâmpenie, că nu mă pricep deloc la aşa ceva.

După care am vrut s-o îmbrac, am căutat prin lucrurile ei şi uite ce am găsit.

Scot cutia din buzunar şi o aşez pe masă.

— Astea sunt pastilele pe care le ia? întreabă Théo.

— Da. Şi acum ştiu exact şi ce-a făcut în ultimele zile:

nu şi-a luat pastilele. Cutia e aproape plină. Cred că a încetat să le mai ia de când a venit Jenni. A făcut-o intenţionat…

Mă întrerup în mijlocul frazei şi învârt cutia în mâini.

Să mă fi minţit Val în drum spre Berlin? Să se fi prefăcut doar că ia pastila? O fi plănuit-o de mult?

— Pricepi, Théo, a făcut-o intenţionat. Sunt sigur că Val şi-a provocat singură psihoza. Intenţiona să… Nici nu-ţi imaginezi ce-am simţit când mi-am dat seama. M-a minţit.

Arunc cutia înapoi pe masă şi-mi încrucişez braţele ca să nu vadă Théo că tremur.

— Am dus-o din cameră în maşină şi de-acolo n-am mai ştiut încotro s-o iau. Nu te-aş mai fi deranjat şi pe tine dacă nu…

Théo face semn cu mâna că n-are importanţă.

Simt un nod în gât. Linişte. Bem cafea, stăm în bucătărie şi aşteptăm să se întâmple ceva. Nu se întâmplă nimic, aşa că aşteptăm să se trezească Val.

— E după-amiază deja când îşi face Val apariţia în cadrul uşii. S-a înfăşurat într-o pătură de lână, iar părul lung îi e în dezordine. Bandajele mele făcute cu nepricepere stau încă în jurul încheieturilor, pansamentul de pe umăr i-a căzut, pe frunte are doi plasturi, iar buza superioară îi e umflată de o tăietură urâtă.

— Salut! spune.

Mă ridic şi o iau de braţ, dar Val se trage înapoi de parcă aş fi curentat-o.

— Nu, spune.

Mă retrag, habar n-am cum să mă port.

— Stai jos, îmi spune Théo.

Mă aşez. Val se duce la frigider şi scoate un suc de portocale. Aşază cutia pe masă şi arată spre ea.

— Ar putea vreunul din voi să…

Nu pot decât să tac şi să mă uit la ea. Pe de o parte, sunt uşurat că-i bine. Pe de alta, sunt foarte furios că nu şi-a luat pastilele.

Théo deschide cutia de suc, scoate un pahar din dulap şi-l umple.

— Mulţumesc.

Val ridică paharul stângace, cu ambele mâini. Pătura se desface puţin. Théo îşi întoarce repede privirea şi se concentrează asupra cutiei de suc. Sunt uimit să văd atâţia plasturi şi pansamente pe corpul

ei, deşi chiar eu i le-am pus. După ce a băut sucul, suspină şi lasă paharul pe masă. Îşi trage pătura mai bine în jurul ei şi mai cere suc. îi mai torn. Se aşază şi bea. Pur şi simplu trebuie să spun ceva:

— Ce… îmi dreg glasul. Ce s-a întâmplat?

Val se strâmbă şi rana de la buză îi crapă. O picătură de sânge se desprinde şi cade pe masă înainte ca Val s-o poată opri cu limba.

— O, sorry…

Mă ridic, umezesc un şervet de bucătărie şi i-l întind.

Val şi-l ţine la buză şi-şi şterge sângele. Pentru câteva secunde rămâne fixând pata de pe masă, apoi spune:

— Am fost o proastă, credeam că… credeam că aş putea să…

Scutură din cap, părul îi vine în ochi şi lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Îşi şterge nasul cu mâna bandajată.

— …credeam că am o şansă, una mică… dar n-am avut niciuna, niciuna… îmi pare atât de rău…

Val se opreşte. Buzele îi tremură, treptat se linişteşte şi rămâne cu privirea aţintită asupra pastilelor aflate lângă ceaşca mea cu cafea.

— Îmi dai o pastilă?

Îi scot una din folie. Mi se strânge inima când o văd cum deschide gura. Ca un copil bolnav care ştie că trebuie să-şi ia medicamentul. îi aşez pastila pe limbă, Val o ia cu o înghiţitură de suc şi îmi mulţumeşte. Nu-mi pot dezlipi ochii de la gura ei. Théo şi cu mine aşteptăm să înceapă să ne povestească. Nu se întâmplă nimic. Deodată Val se uită de la unul la altul, chipul i se luminează şi spune:

— Dar a funcţionat! I-am văzut, i-am văzut din nou.

Chiar a funcţionat.

Şi izbucneşte din nou în lacrimi.

VAL 1 La piscină mai erau, în afară de mine, încă două perechi şi o bătrână. Ne-am salutat din cap, apoi ne-am ignorat. Îmi părea rău că nu mi-am luat şi o cască de la intrare, în bazin era mai mult clor decât apă.

După ce am făcut vreo cinci ture, am luat o pauză, mi-am întins braţele şi m-am pus în plută. Îmi place să am doar faţa afară, zgomotul înfundat al apei se aude întotdeauna foarte plăcut. Mă gândeam că, dacă mă apuc vreodată de scufundări, s-ar putea să nu mai ies de bunăvoie la suprafaţă. Cele două cupluri ieşiseră din apă. Se jucau, o tipă l-a împins pe unul din gagii, iar el a aterizat înapoi în apă.

— Ticăloaso! a strigat el râzând, în timp ce ieşea din apă.

Tipa l-a lovit în joacă cu pumnul în umăr, apoi cei patru au dispărut la duşuri. Bătrâna care observase întreaga scenă a scuturat din cap. Purta o cască de baie înflo rată, şi după câţiva metri de înot se prindea de marginea bazinului pentru a se odihni.

Încercam să-mi imaginez cum ar reacţiona dacă m-aş scufunda acum şi aş ieşi chiar lângă ea. Probabil că ar scutura din cap şi ar ieşi din bazin. Aşteptam să plece, îmi dorisem dintotdeauna să fiu singură într-o piscină, într-o piscină sau într-un cinematograf, o cofetărie sau un supermarket.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, bătrâna a ieşit din apă şi şi-a scos cu multă dificultate casca. Avea părul scurt şi lipit de ţeastă şi eram sigură că pe stradă purta întotdeauna o perucă.

I-am auzit paşii umezi pe gresie şi am văzut mici perle sărind de sub picioarele ei. Ştiam că sunt stropi de apă, dar în clipa aceea în ochii mei păreau a fi perle.

Am înotat până pe partea cealaltă. Perlele dispăruseră în apă. M-am scufundat şi am ieşit din nou la suprafaţă. Paşii bătrânei nu se mai auzeau. Eram dezamăgită că n-am găsit perle şi am început să râd de una singură.

M-am oprit şi mi-am dus mâna la gură. Doamne, ce copilăros mă purtam.

Singură.

Am privit în jur.

Linişte.

Puteam să fac ce aveam eu chef.

M-am depărtat de margine ca să înot prin mijloc. Am simţit cum apa mă evită, am sesizat o schimbare a valurilor. De parcă n-aş fi fost singură în apă. De parcă împreună cu mine mai înota ceva care se apropia de mine.

Nu-mi era frică. Aşteptam de atâta timp clipa aceasta, încât nu-mi era deloc frică. Nerăbdare, da. Bucurie şi nerăbdare, asta simţeam.

„Vino”.

Când am ajuns în mijloc m-am oprit brusc. Am rămas încremenită într-o poziţie: cu braţele întinse, capul dat pe spate, privind tavanul scund al piscinei de parcă ar fi fost un cer înstelat. Luminile lăsau dâre, se auzea un zgomot slab de apă. Pluteam fără să mă mişc şi simţeam rezistenţa apei, tensiunea de la suprafaţă.

Apa a început să-şi schimbe consistenţa, devenind o suprafaţă vălurită pe care aş fi putut să merg, dacă aş fi avut chef.

M-am uitat la ceasul amplasat deasupra cabinelor de duş. Atunci a devenit evident. Încet de tot, am auzit un clic în capul meu. Secundarul era oprit, apoi a făcut o mişcare înainte. Numărasem. Au trecut 20 de secunde.

Am aşteptat până la următoarea mişcare. De data aceasta am numărat până la 52, abia atunci s-a deplasat secundarul încă o liniuţă.

„Începuse din nou".

Am luat-o spre marginea bazinului. M-am ridicat pe margine şi niciun strop de apă n-a sărit de pe mine. Mai înceată, apa a priceput prea târziu că ieşisem din ea. În spatele meu a umplut încet locul din care ieşisem. Eram ca o lumină, nimic nu se lipea de mine.

„Tac".

Secundarul a mai făcut o mişcare. Uşa era deschisă, ştiam. Îmi venea să plâng de fericire şi stăteam aşa şi aşteptam să văd ce avea să se întâmple. Aveam multă răbdare, aş fi putut să stau aşa şi să aştept până dimineaţă.

Ştiam că vor veni. Erau paznici. Aflau de fiecare dată când deschideam uşa. N-a trebuit să aştept mult. Aşa e mereu, dacă ignori timpul, îl învingi.

O femeie şi un bărbat şi-au făcut apariţia în cadrul uşii ce ducea spre vestiare. Erau amândoi îmbrăcaţi cu paltoane, deşi nu cred că le era frig. Era doar imaginea pe care o prezentau celorlalţi. Oamenilor rapizi nu le era frig niciodată.

S-au uitat la mine, apoi s-au despărţit. Femeia a apucat-o prin stânga, bărbatul prin dreapta bazinului. De parcă aş fi încercat să fug. Stăteam liniştită şi îi aşteptam.

Slipul îmi era lipit de trup, sutienul devenise aproape transparent. În apă nu se vedea, iar acum îmi era indiferent.

Au ajuns la mine în acelaşi timp. Secundarul nu făcuse încă nicio mişcare.

— De ce? a întrebat bărbatul.

Îl priveam şi totuşi nu-l puteam vedea foarte bine.

Sclipea şi se mişca atât de repede, încât contururile îi erau şterse.

— De ce, aşadar? a întrebat şi femeia, pe ea o vedeam mai bine.

— Din cauza lui Jenni, am spus. Pentru că mi-aţi luat-o pe Jenni.

Secundarul mai făcu un pas, acompaniat de un ticăit sec. Femeia a înclinat puţin din cap şi atunci am ştiut că ar fi trebuit să mă concentrez asupra tipului. Am simţit cum mă prinde de păr şi îmi trage un şut în spatele genunchilor şi am căzut. Mă durea. Înainte să mă pot ridica, tipul m-a prins din nou de păr şi a început să mă tragă după el. Femeia rămăsese locului şi se uita după noi.

— Hei, ce…

Totul se întâmplase atât de repede, încât am putut să mă apăr abia după ce ne-am oprit. Am căzut peste o băncuţă de lemn. Am simţit un miros de eucalipt. Am privit în jur prin întuneric. Eram pesemne în saună, bărbatul mă împinsese în saună.

Brusc s-a aprins o lumină albastră. Tipul rămăsese în uşă, tipa apăruse şi ea lângă el.

— Dezbracă-te, a spus ea.

Tipul a început să se dezbrace. N-aveam idee de ce făcea asta. Gândul că m-ar putea atinge m-a făcut să mă retrag puţin. Tipul i-a dat femeii lucrurile sale, apoi a păşit în saună. Femeia a rămas în cadrul uşii.

— Ai fost avertizată, mi-a spus el şi în acelaşi timp am observat ceva metalic sclipind în mâna lui. Asta nu e viaţa ta, n-ai ce căuta aici, a continuat. Când ţi se spune să te ţii departe, trebuie să asculţi. Câţi trebuie să mai moară pentru că tu nu asculţi?

— Dar…

Am făcut un pas în spate. Bărbatul ţinea în mâna dreaptă un soi de bisturiu. Nu-i vedeam decât lama subţire şi albăstruie. Avea o formă de semilună.

— …nu vreau decât să ştiu cine sunteţi şi de ce…

Tipul a scuturat din cap.

— Nu e treaba ta. Chiar deloc.

— …dar voi… voi vă temeţi de mine…

Tipa începu să râdă.

— Loveşte-o! i-a spus.

Era mult prea rapid. Înainte să pot face vreun gest, de pe lama bisturiului picura sângele meu şi bărbatul se afla din nou lângă femeie. În mâna stângă ţinea sutienul şi slipul meu. O picătură de sânge îi sărise pe pieptul lipsit de păr. Acum abia pricepusem de ce se dezbrăcase.

— Dacă vrea răspunsuri, atunci ar trebui să i le dai, a spus ea.

Şi zicând asta, a ieşit şi a închis uşa. Lumina s-a stins şi n-am mai văzut decât un pătrăţel luminat unde se afla gemuleţul din uşă.

— Vă rog…

Tipul nu părea să audă. Pentru o secundă am avut impresia că-i simt respiraţia, apoi n-am mai simţit decât metalul tăios şi am încercat să lovesc şi eu în jurul meu.

Dar ce eram eu împotriva rapidităţii lui? Am sărit peste băncuţe, m-am împiedicat şi m-am lovit de perete. Primeam tăieturile una după alta, încercam să-l lovesc şi eu, nimeream. În aer şi iar primeam o tăietură. Am încercat să ţip şi am simţit imediat metalul rece pe buze, cum se lipeşte de piele şi alunecă de-a lungul lor. În momentul următor mi s-a umplut gura de sânge, am căzut şi am rămas la podea. Mi-am ridicat mâinile în jurul capului, am încercat să mă târăsc undeva şi am devenit o bilă din carne care primea noi şi noi tăieturi.

THEO 1 Val şi-a încrucişat braţele şi-i aud talpa goală cum se loveşte încet de podea.

— Şi? întreabă Marek.

— Şi cred că după aceea am leşinat şi m-am trezit în pat. Mai mult nu-mi amintesc, asta-i tot.

Ne priveşte pe rând şi aşteaptă o reacţie din partea noastră. În timp ce povestea, Marek şi cu mine stăteam încordaţi, iar la sfârşit aveam amândoi pumnii încleştaţi.

Când mi-am dat seama de asta, mi-am schimbat poziţia şi mi-am încrucişat mâinile.

— Te-am găsit în saună, spune Marek. Théo n-a avut nimic împotrivă să venim la el.

Val se uită la mine, spune mulţumesc şi îşi coboară privirea.

— Îmi… îmi pare rău, continuă Val. Dar credeam că o să reuşesc. Credeam că pot să vorbesc cu ei şi să aflu de ce au ucis-o pe Jenni.

Începe să plângă. Marek nu se mişcă, nici eu. Nu vreau s-o cred. Mi se face frică şi de câte ori mă gândesc la ce i s-a întâmplat. Pe de altă parte, o admir că a mers atât de departe pentru Jenni.

Marek îşi face curaj. Nu îndrăzneşte s-o atingă pe Val pe corp, se mulţumeşte să-i mângâie ceafa.

— Cum ai putut să faci una ca asta? întreabă el, apoi face o pauză.

Mă uit la el şi nu ştiu cum va reacţiona la povestea aceasta a lui Val. Marek continuă şi are un ton atât de calm de parcă ar gândi cu

voce tare:

— Adică eu îmi storc creierii şi nu ştiu ce să fac ca să te protejez, nu dorm noaptea de teamă să nu ţi se întâmple ceva şi tu încetezi să-ţi mai iei pilulele. Pur şi simplu.

Nu înţeleg. Fără să spui nimănui nimic, pur şi simplu.

Nu, chiar nu pricep.

— Dar ştiam că nu-mi fac nimic, se apără Val.

Marek îşi retrage mâna de pe ceafa ei.

— Nu-ţi fac nimic? Val, tu te-ai uitat un pic în oglindă?

— Ei… Şi face semn a lehamite de parcă ar vorbi de câteva zgârieturi. Asta au făcut-o doar ca să mă sperie.

Ştiu că nu vor merge mai departe de atât. Ceva îi opreşte. Eu sunt tabu pentru ei. Iar ăsta este atuul meu, ce-i aşa greu de înţeles?

Marek scutură din cap, îi admir calmul. Se ridică, iese din bucătărie şi se duce în sufragerie. Val se uită după el, apoi ochii i se măresc de spaimă, pentru că Marek intră brusc înapoi în bucătărie şi urlă:

— NU-I NIMIC DE ÎNŢELES, FIR-AR SĂ FIE! TE JOCI CU VIAŢA TA ŞI PROBABIL ŞI CU A NOASTRĂ, NU PRICEPI?!

Se întoarce spre mine şi încearcă să spună pe un ton normal, însă vocea îi tremură:

— Îşi iubeşte psihoza, Théo, îşi iubeşte nenorocita aia de psihoză, asta nu mai e nor…

— Eu o înţeleg, îl întrerup.

— POFTIM?!

— Spuneam că eu o înţeleg. Avea nevoie de nişte răspunsuri de la oamenii ăia şi a ales calea asta. Mi se pare în regulă. E adevărat că nu e o cale lipsită de primejdii, dar a reuşit până la urmă.

— Îţi baţi joc de mine?

— Jenni a murit şi mie crezi că-mi arde să-mi bat joc de tine?

— Théo, nu cred că vorbeşti serios. Arată spre Val. Ce mama naibii de răspunsuri a primit, ai putea, te rog, să-mi explici?

„Are dreptate", mă gândesc, dar îmi ţin gura.

Marek se uită de la mine la Val şi iar la mine.

— SUNTEŢI DUŞI CU PLUTA AMÂNDOI!

După care face stânga împrejur şi iese din casă, trântind uşa. Rămânem în bucătărie şi nu spunem nimic. Val arată deplorabil. Una e să faci greşeli, alta e să le şi accepţi.

— Îmi pare rău, spune ea. Nu credeam c-o să iasă aşa.

De fapt… nici nu ştiu ce mi-am imaginat că voi face. Voiam pur şi simplu să se întâmple.

— Marek n-o să ţi-o ierte prea uşor.

— Ştiu, dar tot a ajutat la ceva, Théo. Acum ştiu ce am sau ce avem noi de făcut.

— Adică?

— Le întindem o cursă, spune Val şi zâmbeşte. Ăsta-i planul.

Rana de pe buza superioară i s-a deschis din nou şi Val îşi linge picătura de sânge înainte să picure din nou pe masă.

— O cursă?

— Exact, o cursă.

— Val?

— Îi?

— Ce-ar fi să mai iei tu o pastiluţă?

— A trecut o oră. Val doarme, Marek nu s-a întors încă, iar eu stau în bucătărie şi mă gândesc la planul lui Val.

E simplu şi prostesc totodată. Vrea să capturăm un om rapid. Nimic mai mult. De parcă ar fi atât de simplu. Explicaţia ei a fost următoarea:

— De fiecare dată când deschid uşa spre psihoză, apar mai devreme sau mai târziu şi ei. De parcă ar fi paznici. Timpul se opreşte şi eu devin asemenea lor. De lucrul ăsta trebuie profitat. Le întindem o cursă şi punem mâna pe unul din ei. Ştiu că pare o nebunie, dar până acum am fost singură, cu ajutorul vostru s-ar putea să reuşesc. Gândeşte-te numai câte ne-ar putea spune! Şi lucrul cel mai important – Marek şi cu tine aţi avea în sfârşit ocazia să vă convingeţi că sunt adevăraţi. Contează mult pentru mine să-i vedeţi. Şi dacă reuşim asta, o să punem mâna şi pe ucigaşul lui Jenni.

Ochii îi străluceau într-un fel anume în timp ce-mi explica toate astea. Lua câte o înghiţitură din pahar şi îşi trecea de fiecare dată limba peste buza rănită.

— Şi tu crezi că rapizii ăştia se vor lăsa prinşi? întreb.

— Păi, ei nu ştiu nimic, o să-i luăm prin surprindere.

Nu-i trece nici unuia prin cap că suntem în stare de un contraatac. Pur şi simplu îi atacăm noi pe ei. Nu s-au aşteptat nici când i-am vânat cu Jenni pe Internet. Planul ăsta o să-i ia pe nepregătite, sunt convinsă, o să funcţioneze sigur.

Se vedea cu ochiul liber cum, în ciuda entuziasmului, oboseala o copleşea din ce în ce mai tare. Încet, dar constant, îi dispărea orice energie din privire. Era ca la încheierea ultimului cadru dintr-un film.

— O să mă gândesc la asta, i-am promis, dar o jumătate de oră mai târziu tot n-aveam niciun gând limpede în minte.

— Théo?

— Sunt în bucătărie.

Val vine din sufragerie în picioarele goale pe gresie, se opreşte înfăşurată în pătură în cadrul uşii, cu un picior sprijinit pe celălalt.

— N-a venit încă?

— O să se întoarcă, îi răspund.

— Te-ai gândit?

— Da, sunt de acord, dar vreau ca tu să ştii de ce fac toate astea.

Val aprobă şi se aşază la masă.

— Mi-e indiferent cine sunt rapizii ăştia, de unde vin şi ce vor. Din partea mea pot să devină stăpânii lumii sau să facă un serial de comedie, mi se rupe. Vreau doar să-i văd mutra aceluia care a ucis-o pe Jenni, asta-i tot, restul nu mă interesează.

Val îmi spune că ştia.

— Bine, îi spun. Atunci am lămurit asta. Să revenim la planul tău. Vreau să participe şi Marek. Va trebui să-l convingi.

— Promit, zice Val. Cum se întoarce, vorbesc cu el.

Îşi freacă braţele.

— Crezi că aş putea să fac un duş? Am senzaţia că îmi umblă furnici pe sub piele.

Îi aduc prosoape din dulap şi dau drumul la căldură în baie. Val mă roagă să-i dau şi un burete de baie, i-l aduc şi o las singură.

Pun apă de ceai. În timp ce aştept să fiarbă, privesc spre curtea acoperită de zăpadă şi-mi amintesc că, în afară de noi, nu ştie în continuare nimeni despre moartea lui Jenni.

Dau focul mai încet sub ceainic şi aduc telefonul din camera de zi.

„Pe cine mai întâi?”

Formez 110, dar închid imediat.

O să pară ciudat dacă nu-i sun mai întâi pe părinţii ei să-i întreb dacă au idee pe unde poate fi.

Formez numărul părinţilor şi din nou întrerup legătura.

Telefonul face clic în mâna mea, simt cum îmi alunecă din mână

şi rămân fixând podeaua. Nu ştiu de cât timp stau aşa – cu receptorul la ureche şi cu tonul monoton în creier – când mă trezeşte la realitate ţipătul lui Val.

Telefonul îmi cade din mână, alerg spre baie şi deschid uşa cu putere. Val e sub duş, îi pot zări trupul gol prin perdeaua de plastic. E singură.

— Eşti singură? întreb.

Niciun răspuns. Val nu se mişcă. Prin perdea îi văd conturul şters al corpului. Pun mâna pe o perie de masaj cu coadă lungă, de lemn. Ştiu că arăt ridicol, dar chiar mi-e frică să nu mai fie cineva în spatele perdelei cu un bisturiu în mână, care aşteaptă să-mi ia gâtul.

— Val?

Nimic.

Atunci trag dintr-odată perdeaua. Val se uită la mine încremenită. Îşi ţine braţele în sus de parcă ar ameninţa-o cineva cu un pistol.

— Eşti în regulă?

Buzele îi tremură. I se vede fiecare tăietură de pe corp, pe sâni, pe braţe, pe abdomen. Şi brusc descopăr ceva ce Marek n-a văzut probabil când i-a bandajat rănile. Poate că pe-atunci erau acoperite de sânge sau nu se puteau distinge prea bine. Acum sunt curate şi ies în relief foarte clar.

Pe partea interioară a braţului ei stâng, de la încheietură până la subraţ, e încrustat cu litere grosolane:

„Pentru că am fost dintotdeauna”. Iar pe braţul drept, de la încheietură până la subraţ: „Pentru că vom fi mereu”.

— Şterge-le de pe mine, spune Val încet.

Pun peria deoparte şi nu ştiu ce să fac.

— Te rog, şterge-le, repetă ea fără să-şi coboare mâinile din aer.

O prind de încheieturi şi-i cobor mâinile cu forţa, centimetru după cetimetru. Val scoate un scâncet.

— Aşază-te, îi spun şi o determin să se aşeze sub duş.

Tremură şi-şi ţine braţele strâns în jurul corpului.

Nu-mi iese niciun cuvânt din gură. Ar trebui s-o consolez, să-i spun ceva care s-o liniştească, dar nu ştiu ce.

— Găsesc în dulăpiorul de prim-ajutor nişte praf dezinfectant. În caz că vreo rană s-ar putea infecta, e mai bun praful decât o soluţie. I-l aplic şi sper că nu s-a infectat niciuna.

— E urât? întreabă Val.

Îi spun că scrisul constă doar în tăieturi superficiale care, cu timpul, se vor estompa de tot. Nu mă pricep deloc la cicatrice şi nici după ce fel de răni rămân.

Val mă lasă să-i dezinfectez din nou şi rănile de pe sâni şi abdomen. În timpul ăsta îmi povesteşte despre un băiat de când era ea mică, pe care toţi copiii îl strigau Spasti. Spasti făcea orice ca să placă celorlalţi copii. Se lăsa izbit de bicicletă în plină viteză şi accepta orice fel de provocare, fără să înveţe vreodată să evite suferinţele.

— Odată i-am aruncat un băţ pe un lac îngheţat şi i-am zis să mi-l aducă. Spasti n-a ezitat nicio secundă.

A luat-o pe lac, dar imediat lângă mal s-a rupt gheaţa sub el. Ne-am prăpădit de râs. Spasti rămăsese blocat în apă până la fund. S-a chinuit până a reuşit să iasă, apoi a luat-o prin alt loc al lacului. Nu reuşea niciodată să facă mai mult de doi metri şi iar se spărgea gheaţa sub el. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit să ajungă până la mijlocul lacului, unde apa era destul de adâncă. Nu ştiu nici cum de suporta frigul. I-am strigat până la urmă s-o lase baltă. Dar Spasti nici nu se gândea să renunţe, ţinea morţiş să-mi aducă băţul. La un moment dat, ne-am plictisit şi am şters-o de-acolo înainte să apară vreun om mare şi să ne ia la întrebări. În următoarele săptămâni, Spasti a lipsit de la şcoală. Ne-au spus că a făcut aprindere de plămâni. Nu i-am cerut niciodată iertare, dar nici nu cred că ar fi înţeles. Poate că asta e pedeapsa mea. Spasti avea atâtea zgârieturi şi cicatrice din cauza noastră, că poate asta e răzbunarea lui.

— Prostii, spun şi o întreb dacă se cunoaşte de-atunci cu Jenni.

E un mod ieftin de a schimba subiectul, dar nu vreau să mai aud nimic despre băieţei maltrataţi. Vreau ceva lumină. Val începe să-mi povestească şi, în ciuda faptului că majoritatea poveştilor îmi sunt cunoscute, o ascult cu atenţie, de parcă le-aş auzi pentru prima oară.

— Gata, spun după vreun sfert de oră şi închid cutia cu pudră. Să-ţi aduc ceva de îmbrăcat?

Îi aduc o cămaşă de-a lui Jenni şi geanta ei de voiaj.

Apoi o las singură în baie şi aştept să apară Marek. Să iasă Val din baie. Şi viaţa să meargă mai departe.

— Stăm în camera de zi şi bem ceai. Val ţine cana cu ambele mâini şi, după fiecare înghiţitură, o aşază cu grijă înapoi. N-ar fi trebuit să-i dau cămaşa lui Jenni. Privirea îmi tot alunecă de pe chipul lui Val în

jos, spre cămaşă.

Mă întreb când o fi purtat-o Jenni ultima oară şi dacă o fi dispărut mirosul ei din cămaşă.

În faţa mea se află biletul pe care mi-am notat inscripţiile. Mai târziu am să hrănesc un motor de căutare cu el. E adevărat că Internetul a fost o fundătură, dar sunt convins că rapizii n-au reuşit să şteargă chiar toate urmele în timpul ăsta scurt.

— Pentru că am fost dintotdeauna, citez. Pentru că vom fi mereu.

— Destul de patetic, nu? face Val.

— Mai mult de-atât. Părerea mea e că tipii sunt nişte porci bolnavi, iar ăsta e un slogan al naibii de bolnav şi el.

— E mai mult decât o afirmaţie, spune Val. M-au marcat de parcă aş fi o vită, vita lor. Şi de fapt nu voiam decât să ştiu de ce fac asta. Poate că ăsta-i felul lor de a-mi răspunde.

Îşi împinge cana spre mine, îi mai torn nişte ceai.

— Théo, eu cred că ei se tem de mine.

— Aiurea.

Ridică din umeri şi mai ia o gură de ceai.

— Val, de ce insişti pe ideea asta? De ce crezi că s-ar teme de tine?

— Pentru că mă avertizează, de fiecare dată mă avertizează. Nu vor ca eu să am vreo criză. Iar dacă tot se întâmplă să am, trebuie să plătească cineva apropiat mie.

Dar de ce nu eu? De ce nu mă elimină pur şi simplu? Aşteaptă să vadă dacă-i răspund, apoi continuă: Pentru că nu pot, Théo. Ceva îi opreşte. Şi nu vor ca eu să văd lumea lor aşa cum este. N-am voie să deschid uşa. A ce-ţi sună asta?

— O fobie? încerc eu o glumă nu prea reuşită.

— Da, o Val-o-fobie, confirmă ea cu seriozitate. Întrebarea este: ce anume le activează această fobie?

M-am gândit că poate ar trebui să vorbesc şi cu părinţii mei. Poate că problema asta e mai veche, de când eram copil.

— Da, spun. Poate că eşti un experiment genetic sau poate că ţi-au dat să mănânci bomboane radioactive. Val, tu te-auzi ce spui?

— Ok, recunosc că…

Se aude soneria. Val sare imediat.

— E Marek.

— Stai, aşteaptă!

Fără să mă asculte, aleargă în hol, iar eu o urmez.

— N-ai de unde să ştii dacă e Marek, îi spun şi ţin uşa închisă.

— Ba ştiu, mă contrazice şi-mi dă mâna deoparte.

În faţa noastră apare Marek, cu mâinile în buzunare şi ochii mari.

— Ce e? întreabă şi se uită când la Val, când la mine.

— Noi suntem comitetul de întâmpinare, spune Val şi întinde mâinile spre el.

— Val…

Val îl întrerupe, aruncându-i-se în braţe.

— Îmi pare rău, Marek. Hai să vorbim şi ai să mă înţelegi, da?

Marek se uită la mine peste umărul lui Val. Pare nedumerit. O îmbrăţişează. îl înţeleg. Şi mie mi-ar dispărea furia la fel de repede dacă ar fi vorba de Jenni. Dragoste. Mă retrag în bucătărie şi închid uşa în urma mea.

Mă uit la pereţi. Ar fi cazul să zugrăvesc la un moment dat. Mă uit la gresie. Nici podeaua n-ar fi rău să o schimb.

Stau aşa, în picioare, şi mă gândesc că aş avea de făcut atât de multe lucruri, dar gândul ăsta e într-un fel lipsit de substanţă. Jenni şi cu mine nu intenţionam să mai băgăm niciun ban în apartamentul ăsta. Aveam ferma şi eram pe cale să ne aranjăm un nou cămin. Dacă aş renova apartamentul ar însemna să renunţ la casă. Dar ce să fac singur în casa aia? „Bine, dar singur în apartamentul ăsta ce-ai să faci?" e întrebarea cealaltă. Sunt mult prea multe amintiri care vieţuiesc aici şi care nu se pot acoperi cu un strat de vopsea…

Îmi lovesc palmele una de alta cu putere şi tresar de la zgomot. Gata. Ajunge. Autocompătimirea asta mă calcă pe nervi. Gata, s-a terminat. Dacă îmi mai plâng vreodată de milă, mă iau de urechi.

Iau o ceapă de pe etajeră şi încep s-o tai mărunt. Abia după ce am curăţat vreo şase cepe, pun cuţitul deoparte şi mă întreb ce fac de fapt.

Habar nu am ce vreau să gătesc.

MAREK 1 După ce ne-a lăsat Théo singuri pe hol, reuşesc să creez puţină distanţă între mine şi Val.

— Hai să intrăm, spun.

În sufragerie mă aşez în aşa fel, încât masa să fie între noi.

— Marek…

— Nu, stai, mai întâi am să-ţi spun eu ceva, o întrerup şi vorbesc în continuare fără să mă gândesc prea mult. N-am să uit că m-ai minţit. Nu aveai niciun motiv să-ţi întrerupi tratamentul fără să-mi spui. Gândeşte-te ce-ar fi fost dacă nu mi-ar fi trecut prin cap să caut în saună. Te-ar fi găsit altcineva şi probabil că ai fi ajuns iarăşi la spitalul de nebuni. A treia oară, Val. Fii sigură că părinţii nu te-ar mai fi scos de-acolo. Te-ai gândit măcar o secundă la treaba asta?

Vrea să spună ceva, dar n-o las.

— Stai, că n-am terminat. Vreau doar să ştii că n-am să-ţi iert asta. E o treabă care va sta mereu între noi de-acum încolo. Care chiar stă între noi, înţelegi ce vreau să spun? Şi m-am săturat şi de vânătoarea asta de oameni care se mişcă prea repede. O să mergem acasă. Am vorbit cu Gerald şi mă aşteaptă diseară în Kassel. Ai nevoie de ajutor şi protecţie înainte să ţi se mai întâmple ceva. Îţi promit că nu te voi lăsa baltă, Val, crede-mă.

Am asudat. Privirea lui Val e neschimbată. Sper că a priceput ce i-am spus.

— Mă înţelegi? o întreb.

— Te înţeleg.

— Şi ce părere ai despre asta?

Val îmi dă un bileţel.

— Asta mi-au crestat pe interiorul braţelor.

— Ce?!

Citesc textul de pe bilet. Scrisul îmi înoată în faţa ochilor, apoi devine din nou limpede. Nu e scrisul lui Val.

Mă uit în ochii ei.

— Crestat?

— Nu vreau să-ţi arăt, spune Val.

— Îmi… îmi pare rău, n-am ştiut…

— E ok. Se pare că e un mesaj pentru mine. E în regulă. Asta între noi doi…

Îmi prinde mâinile între ale ei.

— …e acum mai important, Marek. Aş vrea să-ţi cer scuze cu toată sinceritatea mea. Nu vedeam altă cale.

Ştiam că ai să mă opreşti să-mi întrerup tratamentul. Pur şi simplu era prea important pentru mine. Iar eu am fost prea laşă să mă pun cu tine.

Îmi caută ochii, eu îi evit privirea. Nu vreau să fie laşă, nu vreau

să aibă dreptate.

— Şi te înţeleg şi că vrei să te întorci în Kassel. Îmi doresc să mă pot întoarce şi eu aşa, pur şi simplu, la vechea noastră viaţă, dar nu pot veni cu tine. Am un plan. Şi cred că trebuie să-l pun în aplicare cât mai curând, pentru că altfel iar o iau la fugă, mă îndop cu medicamente şi-o să-mi fie frică o viaţă întreagă. Acum ştiu ce am de făcut. Théo zice că planul e bun, îmi e alături. Dar asta nu e chiar aşa important. Important pentru mine este să-mi fii tu alături.

— Vrei să rămâi aici?

Nu-mi vine să cred. O mai spun o dată.

— Vrei să rămâi aici? La Théo? Nici nu-l cunoşti bine, ce vrei să…

Nu-mi vine nimic în minte, parcă m-ar fi lovit cineva în cap.

— Ai ceva cu el? o întreb şi în secunda următoare regret că am făcut-o.

— Marek, tu nici nu mă asculţi. Am un plan.

— Nu poţi rămâne aici, îi spun.

Se uită la mine mult timp, apoi spune după o pauză lungă:

— Mă asculţi?

Aprob, şi Val începe să-mi povestească planul ei.

— Două ore mai târziu, Théo mă conduce la maşină. Val s-a culcat după ce a mâncat. I-am promis că mă voi întoarce din Kassel cât pot de repede.

N-am lămurit nimic.

În continuare nu ştiu ce să cred despre planul ei. Val credea că s-ar putea să meargă. Ei bine, n-a mers şi pentru asta a trebuit să plătească. Bun. Şi totuşi nu pot spune că totul e în regulă, hai să ne vedem de viaţa noastră.

Şi planul ăsta al ei. Théo e de părere că ar trebui să încercăm. E o nebunie, nu vom reuşi niciodată. Cum să iei prin surprindere pe cineva care există după cu totul alte reguli? Să prinzi un rapid, asta-i cea mai mare aberaţie.

Dar le voi sta alături. Val şi Théo mă aşteaptă până mă întorc, după care vom trece la acţiune. Nici prin gând nu-mi trece s-o las baltă pe Val.

— Eşti sigur că poate rămâne aici? îl întreb pe Théo după ce ieşim din casă. Ştii că poate să facă un atac de panică şi s-o ia razna. Eu am trecut prin asta, nu-i deloc o plăcere.

Théo dă din mână a lehamite.

— Pastilele or s-o facă inofensivă. O să doarmă foarte mult. În afară de asta, nu e vorba decât de două zile. Te rog să nu-ţi faci griji, o să fiu eu babysitter până când te întorci tu. Rezolvă-ţi în liniște treaba cu job-ul. Eu am timp, cinematografele merg și fără mine. Ai numărul meu?

Scutur din cap și-i explic că azi-dimineaţă i-am aflat numărul de telefon de la informaţii, dar că nu mi l-am notat. Théo scoate o carte de vizită din portofel și-mi scrie numărul lui de-acasă pe verso.

— Mulţumesc.

Am ajuns la maşină. În timp ce curăţ zăpada de pe parbriz, Théo adună zăpada de pe geamurile laterale cu mâinile și face din ea un bulgăre. îl aruncă spre stâlpul de iluminat și nimerește.

Urc în maşină și-i întind lui Théo mâna prin geam.

Am senzaţia că ne cunoaştem de ani de zile.

— Întoarce-te repede, îmi spune la plecare.

— O zi, două. Nici n-o să observaţi că am fost plecat.

Apoi îi spun ce n-am vrut să-i spun lui Val:

— Ştii cu ce au amenințat-o dacă mai îndrăznește să deschidă uşa.

Théo îşi suflă aer fierbinte în pumni și spune că da, s-a gândit și el la asta.

— Nu mă las păcălit prea uşor. Dar voi avea totuşi grijă să mă uit pe vizor înainte să deschid uşa de la intrare. Ceea ce e valabil și pentru tine.

— Aşa e. Ai, te rog, grijă să-şi ia toate pastilele.

— Stai liniştit.

Théo îmi bate uşor în capotă de plecare, iar eu ies încet din parcare. Îl văd pe Théo cum se dă pe gheaţă în urma maşinii, apoi se opreşte. La câteva secunde un bulgăre îmi loveşte geamul din spate. Claxonez scurt și mă bucur că am scăpat cu o minciună atât de simplă.

VAL 1 Era o iarnă precum cea de acum. De câteva săptămâni s-a aşternut zăpada și noi ne petrecem fiecare după-amiază, după şcoală, afară. Ne dăm cu sania pe dealul Horrberg, ne plimbăm cu patinele sau construim cazemate din zăpadă. Am din nou treisprezece ani și fiecare zi aduce ceva nou. Dimineaţa mă dau jos din pat nerăbdătoare, după şcoală vin acasă, îmi arunc lucrurile într-un colţ, mănânc repede ceva și-apoi afară, la joacă. Toată lumea e afară, Gabi și Carl cel grăsun,

Bernie şi Didi, Jenni desigur, Klaus şi fratele lui, Tim. Se adună şi mulţi copii din clasa paralelă şi, bineînţeles, Spasti. Spasti vine şi el mereu. Se ţine la distanţă, dar rămâne pe lângă noi, ca să se ducă şi el acasă când plecăm. Unde se află în momentul ăsta n-am idee, pentru că mă doare capul. La ultima coborâre am căzut de pe sanie şi am aterizat cu o ureche în zăpadă.

Sunt puţin mirată că nu am decât treisprezece ani. Ar trebui să fiu mai mare, am terminat şcoala şi nu mai locuiesc cu ai mei. Certitudinea asta îmi face bine, în ciuda ţiuitului din cap şi a faptului că urechea parcă mi-a luat foc. Căzătura a fost destul de dură. Ceilalţi urcă din nou dealul, mă ţin şi eu după ei, dar mi-a cam pierit cheful de săniuş. Mă aşez pe un trunchi de copac şi iau o ţigară de la Erika. Deodată nu mai am treisprezece ani, a mai trecut un an, Erika şi cu mine avem paisprezece, ne-am dat cu ruj roz cu aromă de banane şi mai şterpelim câte o ţigară de la părinţii noştri de câte ori ni se iveşte ocazia. Din nefericire, maică-mea încearcă de un an să se lase de fumat, iar taică-meu a trecut pe pipă, ca maică-mii să-i fie mai uşor. Aşa că mai cer şi eu de pe la cine pot. Erika ştie asta şi face o mutră, spune că mai bine iau direct două ca să nu mă simt prost de două ori. Eu râd hahaha şi scot limba la ea. Se urcă pe sanie cu Didi şi eu îi urez să cadă cu boticul în zăpadă. Acum stau singură şi nu mai e nimeni pe deal. Nimeni nu se mai dă cu sania, toată lumea a dispărut. Strig tare „Hei!”, dar nu se aude niciun ecou. Mi se face frig. Îmi rotesc mâinile în jurul corpului aşa cum am văzut odată într-un film, mă uit în jur şi descopăr fesul lui Spasti. Mai mult de-atât nu se vede din el. Mă ridic ca să traversez dealul. Mi-ar lua ceva timp până acolo, dar nu fac decât un singur pas şi deja am ajuns. Spasti stă în faţa unui nămete şi a construit din crengi conturul unei uşi în zăpadă. E înaltă de circa doi metri şi lată de un metru. I-a făcut chiar şi o clanţă.

— Ce faci aici? îl întreb.

Spasti nu se sperie. Nici măcar nu se întoarce, ci corectează poziţia unei crengi, apoi îşi încrucişează mulţumit braţele.

— Hei, Spasti!

— Salut, Val, spune el. Credeam că nu mai vii.

— Ce faci aici?

— Am făcut o uşă.

— Pentru ce?

— Pentru că aici trebuie să fie o uşă. E o trecere, înţelegi? Pe-aici

se poate trece.

Arată spre uşă. Dau din cap de parcă aş şti despre ce vorbeşte. Mă apropii.

— Oho, nu aşa aproape, îmi spune.

— De ce?

— Trebuie să am grijă să nu treacă nimeni. Dacă treci pe uşa asta, nu te mai poţi întoarce.

— Prostii.

— Nee, nu-s deloc prostii, e pe bune. Eu am grijă, sunt paznicul, sunt…

— Nu eşti paznic, îl întrerup. Tu nu eşti dintre cei rapizi, Spasti, nu încerca să mă fraiereşti.

Spasti chicoteşte. Îşi ascunde gura cu mâinile. Are mâinile pline de zăpadă. Când şi le lasă jos, zăpada a dispărut.

— Cine-or mai fi şi rapizii ăştia, spune.

— Nu vrei să ştii.

— Cine-or mai fi şi rapizii ăştia, repetă Spasti de parcă nu m-ar fi auzit, apoi sare în faţa mea şi încearcă să mă oprească.

— Ce faci? Nu, Val, încetează!

Din apropiere văd că şi-a decorat uşa frumos, cu fructe roşii şi conuri de brad printre crengi.

— Foarte şic, îi spun.

— Ai grijă să nu cazi prin uşă, mă previne Spasti.

— Nu cad eu prin ea, spun şi întind mâna. Vreau doar să văd dacă…

Spasti mă împinge într-o parte, cu o asemenea forţă încât cad din nou pe ureche. Ţip şi mă reped la el. Nu ştiu de când ne luptăm, la un moment dat mă trezesc în zăpadă şi mă ridic. A mai trecut un an. Spasti însă n-a crescut. îi curge sânge din nas şi obrajii îi ard de roşii ce sunt.

— Mă uit doar, îi spun.

— Minţi, spune Spasti.

Mă duc în faţa uşii.

— Nu, zice Spasti.

Îmi întind braţele în părţi.

— Te rog, spune Spasti.

Mă las să cad în troianul de zăpadă şi mă trezesc deodată în capul oaselor în pat. Tricoul mi-e lipit de corp, afară e întunecat, habar

n-am unde mă aflu.

— Marek?

Cobor din pat şi mă duc în camera de zi. Treptat încep să îmi dau seama unde sunt.

— Théo?

Aprind una dintre lumini şi mă uit pe hol. Paltonul şi ghetele lui Marek au dispărut. Alerg la geam. În parcare e altă maşină pe locul lui şi deodată, undeva adânc în mine, simt ceva dureros. Nu credeam că plecarea lui Marek mă va afecta atât de tare. De ce m-am prefăcut că e în ordine dacă pleacă? Acum a plecat şi îmi pare rău că nu m-am străduit mai mult.

„Se va întoarce în curând", mă liniştesc singură şi îmi lipesc fruntea de geam. Senzaţia de rece a geamului e plăcută. Închid ochii şi mi-l imaginez pe Marek la volan, ascultând muzică.

Când îi deschid din nou, observ un bărbat pe partea cealaltă a străzii. Are chipul în umbră, becul felinarului îi bate din spate. Stă sprijinit de o maşină şi se uită în sus, se uită la mine.

Mă dau doi paşi înapoi. Fără să-mi iau ochii de la fereastră, găsesc întrerupătorul şi sting lumina. Număr încet până la o sută, apoi mă apropii din nou de fereastră.

Tipul e tot acolo şi se uită în sus.

— Théo mă găseşte stând pe întuneric, în sufragerie.

Mi-am tras picioarele sub mine şi fumez. Scrumiera mi-am aşezat-o pe genunchiul stâng, iar cel de-al doilea pachet de ţigări îmi stă pe genunchiul drept. Am fumat ţigările una după alta şi mă bucur că, în sfârşit, s-a întors Théo.

— De ce stai pe întuneric? mă întreabă Théo în timp ce duce cumpărăturile în bucătărie.

— S-au prins ce am de gând să fac, spun.

Théo se opreşte din drum şi se întoarce în sufragerie cu cele două pungi în braţe.

— Ce-au făcut?

— Ţin casa sub observaţie. S-au prins ce am de gând să fac.

Théo pune pungile jos şi se duce la fereastră. Se uită în stânga, apoi în dreapta.

Inspiră adânc.

— Nu e nimeni?

Scutură din cap, apoi deschide geamul şi îl lasă crăpat. Se aşază

pe canapea, faţă în faţă cu mine. Aprinde lampa, iar eu îmi feresc ochii de lumină.

— Cum arăta? I-ai văzut faţa? Era tipul de la piscină?

— Nu ştiu, îi spun şi sting ţigara.

— Dar eşti sigură că…

— Théo, l-am văzut, deci sunt sigură, ok?

— Da, ok, dar de unde să ştie ei ce ai tu de gând?

N-am cum să-i explic, e doar aşa, o senzaţie.

Théo se apleacă spre mine.

— Nu pot să pătrundă în capul tău, Val. N-au de unde să ştie ce gândeşti. Ceea ce înseamnă că n-au nici cea mai vagă idee ce punem noi la cale. Relaxează-te, aici eşti în siguranţă.

Aş vrea să cred ce zice. Mă uit spre fereastră şi încerc să mă relaxez. Sigur, Théo are dreptate, oamenii rapizi n-au de unde să ştie ce am eu de gând, că doar nu pot pătrunde în capul meu.

— Marek a mai zis ceva?

— Cel târziu miercuri e înapoi. Poate chiar marţi seara. Aşa că nu-ţi face griji, ne descurcăm noi.

Se scoală în picioare şi ridică pungile de jos.

— Duc astea în bucătărie şi mă apuc să gătesc ceva.

Vrei un ceai înainte?

— Da, mi-ar plăcea, îi spun.

Théo dispare în bucătărie. Îmi frec mâinile de frig, mă uit din nou spre fereastră şi aş vrea să mă ridic ca s-o închid.

Dar dacă jos se află iar cineva şi se uită la mine? Ce mă fac?

Aşa că rămân pe loc, deşi mi-e frig din cauza curentului şi aştept să vină Théo cu ceaiul şi să închidă naibii fereastra.

— Ne petrecem după-amiaza jucând câteva partide de table, apoi mă întind puţin şi mai dorm câteva ore. Sunt complet lipsită de energie şi aş putea să dorm tot timpul.

Când mă trezesc, îl găsesc pe Théo bând o bere în bucătărie. Stă cu coatele sprijinite pe masă şi cu privirea fixată pe telefon.

— Nu vrea să te sune nimeni? glumesc eu.

— Nu pot să-i sun pe părinţii ei, spune Théo. De când te-ai culcat stau cu aparatul ăsta în faţă şi nu pot s-o fac.

Sunt…

Îşi trece mâinile prin păr. Îmi place mai mult când are părul prins. îl face mai luminos la faţă.

— O să pară ciudat dacă nu-i întreb unde e Jenni. Dar nu pot. Mă simt fals, mă simt atât de groaznic de fals.

— Vrei să-i sun eu? întreb.

Îşi ridică privirea spre mine.

— Şi ce vrei să le spui?

— Că o aştept pe Jenni de ieri seară, că nu a ajuns încă şi că…

Théo scutură din cap şi se uită din nou la telefon.

— Minţi şi mai prost decât mine, n-o să iasă nimic.

Mă aşez alături de el, la masă.

— Ce-ţi mai face buza?

Îmi ţuguiesc buzele spre el de parcă aş aştepta să mă sărute. Théo îmi cercetează buza, apoi dă din cap.

— Eşti sigură că vrei să duci asta până la capăt? mă întreabă. Vreau să spun că m-am mai gândit. N-ai putea să-i chemi tu pe rapizi la tine? Aşa, la o mică discuţie, ca să clarificaţi situaţia.

Izbucnesc în râs, Théo râde şi el.

— Ce n-aş da să fie atât de simplu!

— Şi ce facem dacă nu mai funcţionează? Dacă îţi întrerupi tratamentul şi nu se întâmplă nimic? Niciun rapid şi niciun coşmar?

— Nu e coşmar, îi spun.

— Dar ce e?

Îi povestesc că unul dintre medici mi-a pus, la a doua internare a mea, aceeaşi întrebare. Voia să-i descriu psihoza. Mi-a zis să închid ochii şi să-i spun ce văd când mă gândesc la psihoză.

— Şi?

— Am văzut o zi de iarnă. Aveam probabil vreo paisprezece ani şi Spasti construise într-un morman de zăpadă o uşă din crengi. Spasti şi uşa lui ciudată.

— Frumos.

— Merge, îi spun şi trag telefonul spre mine. Pot să sun scurt…

— Sigur.

La Marek nu răspunde nimeni.

— Poate că e şoseaua aglomerată, îşi dă Théo cu părerea.

Încerc pe mobil şi vorbesc cu mesageria vocală.

— Ne uităm la un film? întreabă Théo după ce am închis.

— Nu vrei mai întâi să…

Îi întind telefonul. Théo scutură din cap. Mi-ar plăcea să pot recunoaşte şi eu cu atâta sinceritate că sunt laşă.

— Atunci ce-ar fi să ne uităm la un film? întreb.

Théo zâmbeşte.

2 În cursul serii mai încerc de două ori să-l sun pe Marek. Théo îşi face patul pe canapea, ceea ce mi se pare prostesc. îi spun să doarmă în patul lui, dar Théo refuză.

— Nu pot să dorm acolo deocamdată. În plus, chiar nu mă deranjează să dorm pe canapea. Dormi tu dincolo. Când se întoarce Marek o să aveţi nevoie de loc.

Théo îmi schimbă bandajele în baie. Cel mai tare mă dor tăieturile de pe mâini. Mă spăl pe faţă în timp ce Théo îşi scoate lentilele de contact şi nu le aşază în cutiuţa lor.

— Ce faci?

Le înfăşoară în hârtie igienică, ia şi soluţia de curăţare de pe raft şi se duce cu ele la bucătărie. Se întoarce frecându-şi mâinile goale:

— Le-am purtat pentru Jenni. Nu le-am suportat niciodată prea bine.

Îşi pune ochelarii.

— Cam aşa arată originalul.

Rânjeşte, dar îmi pot da seama că nu i se pare foarte amuzant. îi stă bine cu ochelari, îi accentuează ochii. îi fac un compliment, dar Théo nu pare să-l audă.

— Dă-mi te rog praful dezinfectant, îmi spune şi subiectul lentilelor de contact e închis.

Îmi bandajează în continuare rănile. Când ajunge la abdomen, sună telefonul.

Théo se duce să răspundă, eu rămân în baie şi citesc instrucţiunile de folosire de pe pansament. După un minut apare Théo şi-mi întinde telefonul.

— Am rămas prins în trafic, e primul lucru pe care mi-l spune Marek. Iar pe mobil n-aveam semnal pe vremea asta de rahat. Mulţumesc pentru mesaje.

— Cu plăcere, îi spun. Eşti acasă?

— Şi foarte obosit. Jumătate din şosea era închisă, pentru că se pusese un camion de-a curmezişul. Îmi făceam deja probleme c-o să înnoptez în maşină. La voi e totul în regulă?

— Totul în regulă, răspund şi mă uit spre uşa de la baie.

Nu-i povestesc nimic despre tipul din faţa blocului.

Vreau să-i dau senzaţia că am totul sub control.

Mai vorbim vreo câteva minute tot felul de nimicuri, comparăm vremea din Kassel – vânt puternic, dar niciun strop de zăpadă – cu vremea din Oldenburg – prea multă zăpadă şi niciun pic de vânt. După care vocea lui Marek ia un ton ciudat şi-mi spune ca într-o doară:

— Şi îţi iei…

— …pastilele, continui eu. Punctual şi fără excepţie.

— Mulţumesc.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc, spun.

Tăcere. Când devine neplăcută, continuă Marek:

— Mă întorc repede. Mâine dimineaţă mă întâlnesc cu Gerald, sper să nu aibă cine ştie ce planuri clienţii pentru ianuarie. Cred că o să ne ia toată ziua, poate chiar şi dimineaţa următoare. Marţi după-amiază sigur am terminat şi seara sunt în Oldenburg. E bine aşa?

— E bine.

— Salută-l pe Théo, da?

— Îl salut, spun tare ca să mă audă şi Théo.

Apare în uşă şi aşteaptă să-mi iau rămas-bun.

— E bine, spun şi-i întind telefonul. A fost blocat în trafic şi acum e foarte obosit. Probabil că se întoarce marţi seara. Arăt spre raft. Îmi dai te rog pastilele? Sunt în portfard.

Théo îmi dă o pastilă şi mă întreabă dacă am nevoie de apă.

— Merge şi aşa, îi spun şi înghit pastila.

După care ridic braţele, în câteva minute sunt bandajată şi mă întind pe pat. Medicamentul mă loveşte cu toată puterea. Simt cum mi se cufundă corpul tot mai adânc în saltea – extenuat şi ca un bolovan, iar apoi aproape lipsit de greutate. Mi-ar plăcea ca Marek să fie aici. Mi-ar plăcea să se lipească de mine şi să-i simt respiraţia în ureche. Liniştită şi regulată.

a trezesc din cauza liniştii. Nu se aude niciun ticăit de ceas şi nici susurul apei prin ţevi. Nu ştiu cât este de târziu şi mă uit pe geam.

Trebuie să fie dimineaţa devreme. Lumina chioară a felinarelor de pe stradă pare a fi ruptă dintr-un film de război. Nicio maşină în mişcare, toate locurile de parcare ocupate şi nimeni nu se află pe trotuarul de vizavi să se uite la mine. Ninsoarea s-a oprit.

Cochetez puţin cu gândul de a-l suna pe Marek. Ca să-i aud vocea, câteva minute doar. Dar ştiu că ar fi egoist din partea mea. Marek e foarte tolerant, dar nu vreau să întind coarda.

Aşa că mă lungesc din nou în pat şi-mi trag pătura până sub

urechi. Stau o vreme pe spate, apoi mă întorc pe o parte, după aceea din nou pe spate şi simt că mi-a sărit somnul.

Se aude un scârţâit, apoi, un zgomot înfundat.

Deschid ochii, scârţâitul se repetă. Mă ridic în capul oaselor. Uşa spre sufragerie e întredeschisă.

Théo doarme pe canapea. Are gura întredeschisă şi părul desprins îi încadrează chipul. Arată de parcă n-ar mai respira. Din câţiva paşi am ajuns lângă el şi-mi aplec urechea. Nu aud niciun fel de respiraţie. Rămân nemişcată, aştept, aştept… şi deodată o aud. Un sâsâit blând şi lung care iese dintre buzele lui Théo de parcă ar fi străbătut un tunel lung de mai mulţi metri. Apoi, timp de un minut nu se mai întâmplă nimic, până când Théo inspiră din nou cu un suspin. Mă ridic şi observ pe jos o carte care trebuie să-i fi alunecat din mână. O ridic şi o aşez pe măsuţa de sticlă, lângă ochelari. Atingerea produce un zgomot spart care seamănă cu un gong. Ceva e în neregulă. Respiraţia lui Théo, zgomotul spart. Ezit.

Apoi îmi pică fisa. îl prind pe Théo de umeri şi încerc să-l trezesc. O voce spune:

— Pe întuneric nu se văd.

Îl las pe Théo şi mă uit în direcţia din care vine vocea.

Un bărbat stă în fotoliu, chiar lângă raftul cu cărţi, astfel încât să nu-l pot vedea din cauza umbrei.

— Dar…

Parcă m-ar fi lovit cineva cu ceva în cap. Aşa ceva nu se poate, e imposibil.

— Ba nu e, spune o a doua voce.

Femeia stă în cadrul uşii, cizmele şi paltonul, părul blond îmi amintesc pentru o clipă de Jenni. Dar clipa trece şi o recunosc pe tipa de la piscină. îl aud pe Théo expirând.

— Dar cum…? De ce…?

— N-a fost greu să te urmărim, spune el. Sau credeai că există vreun loc în care să te poţi ascunde astfel încât să nu te găsim?

Femeia râde şi face un semn a lehamite. Gestul ei lasă în urmă o dâră argintie prin aer. Nu ştiu la care dintre cei doi să mă uit. Capul mi se mişcă dintr-o parte în alta.

— Uită-te la mine, spune ea.

— Fii sigură că a doua oară nu mai fac greşeala asta, spun. Ultima oară el m-a prins de păr şi…

— Şi ce crezi că m-ar putea opri s-o fac şi acum? întreabă tipul de undeva de lângă mine.

Îi percep deodată prezenţa acolo unde înainte nu fusese nimic. Închid ochii şi mă aştept să simt lama briciului.

Dar când îi deschid la loc, tipul stă din nou în fotoliu.

— N-am făcut nimic, mă apăr eu. Mi-am luat pastilele şi am…

Amuţesc, realizând că ei ştiu exact ce am făcut şi ce nu. Ei sunt paznicii şi află imediat când deschid uşa.

— Cum de aţi apărut fără să deschid uşa? îi întreb.

— Ce-i cu întrebarea asta? face tipa.

— Habar n-am, spune tipul.

— Venim şi plecăm când avem chef, zice ea.

— Sau credeai altceva? spune bărbatul.

— Aveai vreo teorie? întreabă femeia.

— N-am chef să-i aud teoria, spune el.

— Nici eu, e de acord ea. Pentru că oricum nu contează ce crezi sau gândeşti tu.

Se apropie de mine şi se mişcă atât de repede, încât o văd încă acolo unde tocmai s-a aflat. Sunt prea înceată, n-o pot urmări.

— De ce nu te-ai dus acasă? mă întreabă. Credeai că acasă nu eşti în siguranţă? Şi că aici e un loc mai sigur?

Şi el cine e?

Îi urmez privirea.

— El e prietenul prietenei mele. Jenni.

— El a fost prietenul prietenei tale, mă corectează tipa, făcându-mi semn cu arătătorul pe frunte.

Aş vrea să mă dau înapoi, dar nu mă pot mişca de pe loc şi spun:

— N-ar fi trebuit să faceţi asta.

— Tu n-ar fi trebuit să faci asta, mă corectează ea din nou.

Deodată încep să strig:

— DAR EU N-AM FĂCUT NIMIC, FIR-AR SĂ FIE!

N-AM FĂCUT NIMIC!

Tipa îşi duce degetul la gură.

— Vrei ca noul tău prieten să se trezească?

Bărbatul se află deodată lângă canapea. Albastrul rece al lamei străluceşte lângă obrazul lui Théo. Théo tresare, apoi doarme liniştit mai departe.

— Ar fi mai bine să nu se trezească, spune tipul ridicându-şi

ochii spre mine. Cum ar fi să-i jupuiesc pielea de pe faţă? Şi s-o lipesc pe geam, aşa, să fie primul lucru pe care-l vede când deschide ochii?

Încep să plâng şi tremur din tot corpul. Femeia îi face semn bărbatului să vină lângă ea. El apare lângă noi, formăm un triunghi. Am senzaţia că le simt mirosul – un amestec de ozon şi metal încins.

— Ce vreţi de la mine?

Ea zâmbeşte. Are dinţi mici, rotunjiţi la capete.

— Să-ţi rămânem în amintire. Să-ţi spunem că ne eşti dragă, chestii de-astea.

— Pe curând, spune tipul şi se dizolvă în faţa ochilor mei, devenind o mişcare de forme şi culori.

Îl simt în spatele meu, îmi pune mâna pe gură şi îmi împinge ceva în gură.

— Să nu uiţi de ele, spune tipa.

— Şi să te gândeşti la noi, adaugă tipul.

Aşteaptă amândoi până când mi-am înghiţit pastilele, apoi ea ridică mâna şi simt o lovitură uşoară în tâmplă – şi mă trezesc pe podea. Mă doare capul şi am furnicături în picioare de parcă mi-ar fi amorţit. Clipesc buimacă. Chipul lui Théo apare de după marginea canapelei. Văd o sclipire pe întuneric, ochii îi sunt de un alb neliniştitor. Théo spune:

— Ai căzut?

Aş vrea să ţip, gura mi se deschide şi mi se închide parcă singură – pe chipul lui Théo se distinge fiecare muşchi în parte, ochii îi sunt lipsiţi de pleoape, dinţii îi seamănă cu două şiruri de perle, pielea i-a dispărut.

Închid ochii şi-i ţin strânşi.

Când îi deschid din nou, nu se mai aude nimic. Niciun ticăit, niciun zgomot de ţevi, de-afară intră lumina dimineţii, alburie.

— Théo?

Sar din pat şi alerg în sufragerie. Théo doarme pe canapea, cartea se află pe măsuţă, lângă ochelari, camera e goală. Aprind lumina fără să stau prea mult pe gânduri.

— Ce…

Théo îşi fereşte ochii de lumină. Întinde mâna după ochelari şi îi pune pe nas. Îmi duc mâna la gură şi sunt atât de uşurată încât aproape că-mi vine să râd.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă. Ai dormit prost?

Îmi face loc pe canapea şi mă aşez lângă el.

— Tremuri, linişteşte-te.

Mă cuprinde cu braţul şi stăm aşa o vreme. Apoi îmi propune să-mi aducă o cană cu lapte cald. Scutur din cap.

— Ţine-mă în braţe, îi spun şi mă lipesc strâns de el până când îşi dă ochelarii jos şi ne întindem pe canapea.

Şi stăm aşa până târziu dimineaţa – eu agăţată de Théo, el ţinându-mă în braţe.

Mă trezesc prima şi mă desprind din braţele lui fără să-l trezesc. îl învelesc frumos, apoi îmi scot bandajele de la mâini şi mă spăl pe faţă. În timp ce mă şterg, observ că mi-a căzut trusa cosmetică de pe raft. Mă las în genunchi şi încep să strâng cele câteva lucruri care s-au risipit pe jos.

Rujuri, tampoane, agrafe. Mă uit în trusă şi nu-mi găsesc pastilele. Caut pe jos. Nu le găsesc.

În stomac îmi apare o senzaţie de neliniște. Dar nu vreau să intru în panică. Am de gând să sting lumina şi să mă duc în bucătărie, unde voi pune foarte calmă nişte apă pentru cafea. Acesta e planul meu. Dar în loc de asta mă întorc în sufragerie şi mă opresc lângă fotoliu.

Pastilele mele se află pe parchet, undeva lângă piciorul mesei. Le ridic.

Lipsesc două.

Mă duc cu pastilele în baie şi le bag la loc în trusă.

Apoi pun apă de cafea şi aştept să se trezească Théo.

N-am niciun motiv să-i povestesc toate astea. E de-ajuns dacă intră doar unul în panică. N-am motive să-l alarmez şi pe el. Am totul sub control.

THEO 1 E pentru tine.

— Ce?

Văd un genunchi, o mică cicatrice pe pulpă şi perişori mici, aurii. În faţa mea stă Val cu un prosop înfăşurat în jurul capului, în slip şi tricou. Probabil că tocmai a ieşit de la duş. Mă ridic în capul oaselor, pătura alunecă de pe mine şi cade de pe canapea. Val îmi întinde telefonul.

— E pentru tine, un tip, Berghoff.

Mă întind după ochelari.

— Mulţumesc. Alo?

— Bună ziua, Berghoff mă numesc. Vorbesc cu domnul Kerst? Ne aflăm în faţa casei dumneavoastră cu o livrare de marfă, dar se pare că nu ne deschide nimeni. Şi m-am gândit să vă dau un telefon, că poate nu auziţi soneria. Că doar e mare casa. Să nu începem să descărcăm? Noi nu ştim unde să le ducem pe toate, dar dacă ne deschideţi…

— O secundă, îl întrerup şi mă ridic. Despre ce livrare era vorba?

— Douglasie, de cea mai bună calitate. N-aţi făcut comandă? Am şi certificatul de livrare la mine…

În timp ce vorbeşte, caut calendarul de birou şi găsesc lunea încercuită. LIVRARE GRESIE, ORA 11.

— Alo?

— Aici sunt.

— Îmi cer scuze, dar a intervenit ceva. Eu… mă aflu încă în Oldenburg. Aţi ajuns de mult? Aş putea să vin în trei sferturi de oră.

Îl aud pe Berghoff discutând cu cineva în fundal şi-mi vine să-mi trag palme. Cum am putut să uit de livrarea asta? O altă întrebare, şi mai bună, ar fi ce să mai fac acum cu gresia? De parcă m-aş muta de unul singur la ţară.

— Ştiţi ceva, începe Berghoff. Nu vă grăbiţi prea tare.

Noi mai avem două livrări în zonă, iar după prânz mai trecem o dată pe la dumneavoastră şi o rezolvăm. Ce ziceţi? Sunteţi de acord? Să zicem pe la două? E în regulă la două?

— Mulţumesc. Mulţumesc mult. Ne vedem la două.

Mă sprijin cu ambele mâini de birou şi respir adânc.

Sunt lucruri cărora unii nu le acordă importanţă, dar care mie îmi dau bătăi de cap. Întârzierile şi întâlnirile uitate sunt în fruntea listei. Nu ştiu de la ce mi se trage. E adânc înrădăcinat în mine şi mi-e foarte penibil. Aproape că simt cum am transpirat din cauza acestui telefon şi mă gândesc să fac mai întâi un duş. După care voi lua un bax de bere să le fac cinste la şoferi.

* – Mai bine dă-le nişte bilete gratis, îmi propune Val după ce-am ieşit de la duş şi i-am povestit.

— Crezi că obişnuiesc să meargă la film?

— Dacă nu ei, atunci soţiile lor sau copiii. La ce oră trebuie să fii acolo?

— La două. O să plec pe la unu şi ceva şi pe la şase sunt înapoi.

— Mă iei şi pe mine?

Îmi vine să râd.

— Doar nu vorbeşti serios. Nu se întâmplă nimic acolo. Nu e televizor, nici telefon şi nici măcar vecini nu am.

Toaleta funcţionează, dar numai dacă torni apă cu găleata. Din opt camere nu e gata decât parterul. Restul sunt numai podele goale cu scânduri de pe care lipsesc dalele.

— Dar şemineu aveţi?

Spune „aveţi" şi simt cum mă doare. Da, avem. Jenni a insistat ca prima cameră amenajată să fie sufrageria cu şemineu. Cele câteva nopţi în care a dormit şi ea acolo ni le-am petrecut pe blănuri de oaie, în faţa focului.

După care ne-a venit greu să ne mai întoarcem în mica noastră locuinţă din Oldenburg.

— Avem şemineu, îi răspund. Unul dintre acelea suedeze, cu uşiţă de sticlă. Când stai şi te uiţi la el, ai impresia că e mai bun decât orice program la televizor.

Val râde.

— Ok, uite care-i propunerea mea, spun. Dacă vrei să vii cu mine, rămânem până mâine după-amiază. Tu te poţi odihni în linişte, iar eu voi încerca să pun o parte din gresie.

— Te ajut şi eu, spune Val. Când eram mică aveam numai note mari la lucru manual, ai să vezi. În plus, sunt tare curioasă să văd ce v-aţi construit acolo. Jenni mi-a povestit atât de multe despre casă. Trebuie să fie minunat. Atâta zăpadă şi singurătate…

Mă umflă râsul, entuziasmul ei e molipsitor.

— Să te îmbraci gros, că nu avem decât şemineul. Şi încearcă să-l suni pe Marek înainte, să ştie unde suntem.

Val se uită spre telefon.

— Dar înainte de a trece la acţiune, spune ea şi se descheie la cămaşă, e timpul să eliberezi mumia.

Se aşază în baie pe un scăunel şi îi desfac mai întâi bandajul de pe abdomen. Tăieturile s-au închis frumos.

Val se studiază în oglindă şi nu mai vrea alt bandaj.

— Ridică mâinile.

Inscripţiile de pe braţe sunt umflate şi roşii şi contrastează cu pielea ei albă. Le ating uşor şi Val tresare.

— O să umbli la ele fără să-ţi dai seama. Dă-mi voie să ţi le

bandajez măcar pe astea.

— Numai braţele?

— Numai braţele.

În timp ce o bandajez îi pot mirosi părul. M-am simţit ciudat s-o ţin pe Val în braţe azi-noapte. Străină şi totuşi apropiată. Trebuie să recunosc că mă simţeam într-un fel aparte, pentru că am fost cel ales să-i ia frica.

Mă gândesc la asta şi simt cum mi se strânge stomacul.

Când i-am luat vreodată frica lui Jenni? Trebuie să fie ceva special să poţi alunga fricile cuiva. O dovadă, o confirmare.

— E ceva în neregulă?

Val mă priveşte de jos. Scutur din cap şi mă concentrez asupra bandajelor.

— De noaptea trecută parcă a început să se mişte ceva în mine. Dacă până acum gândurile mele legate de Jenni erau fugare şi lipsite de contur, acum au devenit precise şi atât de clare, încât am senzaţia că nu trebuie decât să întind mâna şi aş putea s-o ating.

Amănuntele sunt cele care mă reţin, nenumăratele detalii mă ameţesc. M-aş putea opri în faţa fiecărui obiect din această locuinţă şi să-mi chem povestea sa în amintire. E suficient chiar şi să deretic prin bucătărie. Cu coada ochiului văd contururile – Jenni, stând la masă; Jenni, sprijinită de tocul uşii sau furişându-se pe lângă mine. Atunci închid ochii şi continui să fac ceea ce făceam. Nu întorc capul, pentru că ştiu că nu e nimeni.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o pe Jenni, îi spun deodată lui Val în timp ce alcătuiam o listă de cumpărături.

Val mă priveşte de parcă aş fi făcut o glumă.

— Vreau s-o înţelegi exact aşa cum am spus-o. Dacă aş fi aflat de la altcineva de moartea ei, aş fi clacat. Dar faptul că am avut ocazia s-o mai văd o dată şi s-o înmormântez înapoi mi-a dat o parte din ea. În felul ăsta n-au decis alţi oameni cum să ne luăm rămas-bun unul de la celălalt, ci eu am fost acela, înţelegi?

— Sigur că înţeleg, spune şi se apleacă pentru a mă săruta pe colţul gurii.

Apoi se ridică.

— Lista de cumpărături o pot face şi singură. Mai bine sună-i pe părinţii ei, ca să scapi de asta.

Val închide uşa în urma ei, iar eu rămân singur în sufragerie.

Telefonul se află la capătul celălalt al canapelei.

Mă apropii de el şi-l iau în mână. Afară a început din nou să ningă. Întâi aproape imperceptibil, apoi cu fulgi tot mai deşi. Mai că aud vuietul vântului. Am impresia că simt o mişcare în spatele meu. Jenni, care aşteaptă să-i sun pe ai ei. Stau aşa, ascultând, şi la un moment dat spun încet:

— Bine.

— După toată tensiunea şi teama de dinainte, convorbirea mi se pare că a decurs prea repede. Înainte să mă dezmeticesc mi-am spus poezia şi sunt deja la partea în care răspund la întrebări.

— Ai încercat s-o suni la prietena ei, în Kassel?

— Nu mai ştie nimic de ea, de sâmbătă. Ea m-a sunat, ca să afle dacă Jenni a ajuns cu bine. Credeam că poate s-a oprit pe la voi.

Tatăl lui Jenni tace şi mi-l închipui cum dă din cap, parcă digerând fiecare gând cu această mişcare. Face parte din acea categorie de oameni care în filme sunt prezentaţi întotdeauna ca snobi. Barbă tunsă scurt, un chip marcant şi bronzat. Tipii de genul ăsta poartă întotdeauna o cămaşă Lacoste sau un tricou Boss, pantaloni bej cu pense şi pantofi de pânză. Nu mă place pentru că nu sunt un tip ambiţios. E un clişeu al tatălui şi a urât dintotdeauna că Jenni n-a vrut să fie un clişeu al fiicei.

— O sun pe Petra şi după aceea te sun înapoi, spune el şi închide.

Mama lui Jenni s-ar potrivi într-o comedie seacă şi ar face o pereche minunată cu Jack Nicholson. Are un umor acid, fără de care probabil că şi-ar fi strâns de gât soţul încă de-acum treizeci de ani. Nu ştiu ce să cred despre ea. Mi-a spus de mai multe ori că sunt bărbatul potrivit pentru Jenni. În felul ăsta îi dădea fiicei ei o senzaţie de siguranţă. Sau, după cum se exprima Jenni odată: „În felul ăsta îmi confirmă că sunt pe calea cea bună”. Din păcate, mi-a povestit şi că mama ei văzuse pe fiecare dintre foştii prieteni ai lui Jenni ca fiind bărbatul potrivit.

Zece minute mai târziu mă sună tatăl ei.

— Théo, ar trebui să anunţăm poliţia.

— Să sun eu…

— Nu, lasă că sun eu. Mai întreabă tu pe la prietenii ei. E un mister. De ce trebuia să se întâmple asta chiar înainte de Crăciun? Mama ei e tare dezamăgită. Nu e deloc stilul lui Jenni. V-aţi certat?

Scutur din cap, îmi înghit cuvintele care-mi bântuie prin cap şi spun cu greu:

— Nu ne-am certat.

— Petra întreba dacă nu cumva ai bătut-o.

— Frank, îi spun. Nu ne-am certat.

— Nu mă minţi?

— Nu, nu te mint, ne mergea foarte bine… Mă opresc, îmi vine să plâng, simt cum îmi curg lacrimile pe obraz în jos… mi-e frică, îi spun, dar nu-i zic că mi-e frică pentru draga şi iubita mea Jenni, pentru că ştiu că nu se va mai întoarce niciodată, pentru că zace învelită într-o pătură, în pământul care ne aparţine şi pe care aveam de gând să ne creştem copiii.

— Hai, adună-te, băiete, că o rezolvăm noi. Poate că s-a întâlnit cu cineva. Sau poate că a avut un accident şi e la spital. Chestii de-astea vezi zilnic la televizor. Întreabă pe la prietenii ei. Eu o să vorbesc la poliţie.

— După ce am închis, răsfoiesc carneţelul de adrese al lui Jenni şi îi sun pe toţi. Chiar pe toţi. Sunt circa treizeci de oameni şi bineînţeles că niciunul nu ştie pe unde se află Jenni. Cuvintele îmi ies călduţe printre buze. E o farsă, farsa mea de care nu sunt deloc mândru. Val nu mă deranjează în tot acest răstimp. O aud prin bucătărie şi-mi doresc să intre şi să mă ţină strâns.

Am terminat şi telefonul e transpirat şi lipicios. Val stă la masă şi citeşte ziarul.

— Totul ok? mă întreabă.

Aş vrea să-i spun că s-a terminat, că i-am sunat pe toţi şi că acum ştie chiar şi ultimul idiot că n-o găsesc pe Jenni. „E oficial", îmi vine să strig, „s-a deschis ancheta!" Dar tot ce scot din mine este:

— Acum chiar că a murit.

Val dă să se ridice, să mă îmbrăţişeze, dar trec de ea şi mă îndrept să-mi iau un pahar cu apă, apoi mă aşez la masă.

— Nu mai am nevoie de compătimire, spun.

Val împinge ziarul mai încolo. Ne privim în ochi. Ar trebui să fiu uşurat, farsa există, am pus-o în mişcare şi nu mai răspund de ea. Dar nu simt uşurare, ci doar o senzaţie de gol, pentru că din momentul acesta nu mai există nimeni faţă de care să mă prefac că mă aştept ca Jenni să intre în fiecare moment pe uşă.

* în timp ce Val încearcă să-l prindă pe Marek la telefon,

împachetez câteva lucruri şi mă uit în cutia de scrisori. Patru scrisori pentru Jenni. Le învârt în mâini, indecis ce să fac cu ele. Le las pe masă şi iau cu mine o rolă de bilete de cinematograf pentru copiii şoferilor. Convorbirea cu tatăl lui Jenni m-a făcut să transpir atât de tare, încât trebuie să intru sub duş pentru a doua oară.

Când ies din baie o găsesc pe Val tot în sufragerie, dar nu mai vorbeşte la telefon.

— Putem să mergem? întreb.

Nu reacţionează, are ochii măriţi.

— S-a întâmplat ceva?

Se uită la mine şi scutură din cap.

— Am…

Îşi drege glasul.

— Am sunat la Marek, dar n-am reuşit să dau de el.

Şi pentru că voiam neapărat să vorbesc cu el înainte să plecăm…

Se uită spre telefon, apoi din nou la mine.

— …l-am sunat la birou. Că doar trebuia să fie la Gerald. Din cauza întâlnirii, voia să evite situaţia cu clienţii din ianuarie…

Val tace.

— Nu contează, spune după o pauză. În orice caz, am vorbit cu Gerald. Prima lui întrebare a fost când se întoarce Marek.

Val îşi trage picioarele pe canapea şi le cuprinde cu braţele.

— Gerald mai spunea că nu ştie nimic de Marek de miercurea trecută.

— Rahat! îmi scapă printre dinţi.

Mă aşez pe marginea măsuţei de sticlă.

— Dar cum de…

Nu ştiu de fapt ce vreau să întreb.

— A minţit, spune Val. Ne-a minţit.

— Dar de ce?

Val îşi ţine ambele mâini pe gură şi din ochi îi dau lacrimile. Îşi ia mâinile de la gură şi îmi spune aproape şoptit:

— Am avut o bănuială, Théo, am ştiut că ceva nu e în ordine. Am avut o bănuială.

Au trecut şase ore şi sunt la fel de nedumerit. Am ajuns la casă, materialul a fost descărcat şi transportat la etajul superior.

Amurgul s-a lăsat peste peisajul nins de parcă l-ar fi deranjat aşa mult alb. Lemnele din şemineu s-au transformat în jar şi tocmai am

mai tăiat câţiva buşteni în şopron.

Habar n-am ce-am făcut o viaţă întreagă la oraş, dacă asta este casa mea.

Aşez coşul de nuiele împletite lângă şemineu. Val doarme în continuare într-un folotiu, înfăşurată într-o pătură. Cred că exact aşa o voi păstra mereu în amintire, înfăşurată şi cu ochii închişi.

Mai pun nişte lemne pe foc. Umbrele se trezesc la viaţă şi se mişcă pe pereţi. Zgomotul focului umple plăcut camera.

Mă duc să mă spăl pe mâini şi nu ştiu în continuare ce să mai cred. Val a vorbit tot timpul drumului cât am venit încoace, privind din când în când neliniştită în oglinda retrovizoare. N-am vrut să-i spun, pentru că nu ştiu cum reacţionează, dar cred că ar fi fost mai bine să ia o pastilă din alea de-ale ei ca să se liniştească.

Val e convinsă că Marek este unul dintre rapizi.

Nu mi-a venit să râd când a rostit-o. Poate că ar fi trebuit să râd. Mie Marek mi se pare un mieluşel. Sunt convins că n-ar putea să se prefacă. Dar pentru că nu mi-a venit să râd şi nici nu am luat-o în glumă, am fost nevoit să ascult argumentele lui Val.

— A apărut în viaţa mea de nicăieri, da? M-a acostat după o petrecere, dar nimeni din cei pe care-i cunosc nu ştie nimic de el. Adică, eu am fost la petrecere, dar nu l-am văzut acolo. Cu alte cuvinte, eu n-am cunoscut pe niciunul dintre toţi acei oameni de care vorbeşte Marek.

Nici măcar pe Gerald, nu ţi se pare ciudat? După mai mult de un an? Stai, că nu e tot. Marek e singura persoană care mai are cheia de la apartamentul meu. Iar uşa nu era spartă când am ajuns acasă şi am găsit-o pe Jenni în baie. Broasca nu era nici măcar forţată. Cineva le-a dat drumul în casă sau şi-au dat singuri drumul – cu o cheie. Şi ia ghici, de ce m-a dus la Berlin? Crezi că voia să vorbească cu maică-mea? Chiar crezi că a fost o coincidenţă faptul că dispăruseră calculatorul şi toate dovezile când am ajuns înapoi? Tu poţi să crezi asta, Théo?

— Nu ştiu, am spus şi Val a tras o înjurătură şi a mai aruncat o privire în oglindă.

Cea mai bună dovadă a ei era Bettina, care a arătat spre Marek şi l-a identificat ca fiind unul dintre rapizi.

Exact aşa s-a exprimat Val:

— Bettina l-a identificat.

N-am uitat clipa aceea şi-mi amintesc că am râs toţi trei atunci.

Toţi trei.

Şi apoi scena din cafeneaua vizitatorilor. Uitasem cu totul de ea.

— Ia gândeşte-te puţin la asta, spune Val stingându-şi ţigara în scrumieră. Marek dispare deodată din cafenea şi spune mai târziu că i-a fost rău. Doar că noi l-am văzut alergând prin parc şi nu părea deloc că-i vine să dea la raţe. Părea mai degrabă că fuge după cineva. Ce-a făcut acolo? Şi cum de era aşa familiar cu curtea spitalului?

— Ei, stai, am întrerupt-o. Astea sunt toate nişte simple teorii, Val. Cum apare Marek mâine, discutăm cu el.

Val a scuturat din cap şi a spus că-i e frică, groaznic de frică să dea ochii cu el. Oare nu pricep asta?

Sigur că pricepeam, dar totul era posibil – poate că Marek întâlnise pe cineva, poate că era vorba de o simplă neînţelegere. Puteau exista o groază de motive pentru care ne minţise.

— Ce fel de motive? era curioasă Val. Spune-mi.

— Poate e vorba de o altă femeie, ce ştiu eu.

Val a râs.

— Marek e prea loial ca să se încurce cu o altă femeie.

— Dacă zici tu, am încheiat eu subiectul. Hai să aşteptăm până se întoarce.

* în timp ce Val trage un pui de somn, fac o plimbare până în primul sat şi încerc să-l sun pe Marek pe mobil.

La a treia încercare reuşesc să-i las un mesaj pe mesageria vocală în care-i spun că ar fi bine să aibă o explicaţie bună mâine seară.

— Val a vorbit cu Gerald.

În timp ce vorbesc îmi dau seama că, inconştient, sunt mai reţinut şi nu menţionez că suntem la ţară. Ceva din panica lui Val trebuie să mă fi molipsit şi pe mine. Apoi sun la cinematografe şi vorbesc cu Rita. îi spun că până marţi după-amiază o să rămân aici ca să pun pardoseala.

— Dacă sună Jenni cumva, să-i spui, te rog.

— Nicio problemă. Rita face o pauză, apoi îmi pune întrebarea obişnuită: V-aţi certat?

— Nu, totul era bine, îi răspund şi închid.

Îmi şterg de blugi palmele transpirate şi iau hotărârea să-i povestesc totul lui Jenni mai târziu, lângă mormântul ei. Vreau să ştie fiecare detaliu; dar mai ales vreau să ştie de ce fac ceea ce fac. În sinea mea sper într-un semn din partea ei, care să-mi confirme că toţi paşii

pe care i-am făcut până acum au fost corecţi. Un asemenea semn îmi lipseşte.

E – nouă şi ceva. Afară pare să se stârnească un viscol. La etajele superioare se aude vântul şuierând printre ziduri. Nu pot decât să sper că acoperişul nu are probleme. Pe la mijlocul lui ianuarie urma să vină cineva să se uite la el. De izolarea ferestrelor mă voi ocupa de cum termin podelele.

Mi-am făcut ceva de mâncare şi am întins sacul de dormit în faţa şemineului. Val s-a trezit scurt să meargă până la toaletă, apoi a adormit din nou în fotoliu. Tare mi-ar plăcea să ştiu ce se petrece în ea şi cât de bine îşi maschează temerile. Povestea cu psihoza, ameninţarea din partea acelor oameni, apoi moartea lui Jenni, venitul la mine, cu haltă în Hamburg şi la sfârşit atacul din piscină. Cum de le poate duce pe toate? Eu aş fi luat-o razna dacă mi s-ar fi întâmplat ce i s-a întâmplat ei la piscină. Când am întrebat-o, mi-a zis că pastilele sunt cele care o ajută să-şi păstreze calmul şi bineînţeles Marek, care o aduce din când în când cu picioarele pe pământ.

Dar acum Marek nu e aici şi cineva va trebui să-i ţină locul. Greşit, cineva vrea să-i ţină locul.

— Hei!

O ating pe picior. Val clipeşte şi se uită la mine.

— Vrei să rămâi în fotoliu? Canapeaua e liberă. Dar poţi să te întinzi şi aici, lângă mine, că jos e mai cald.

Val iese din pătură şi vine lângă mine, pe jos. Ştiu că n-ar trebui să fac asta, pentru că am făcut-o cu Jenni. Pe blănurile de oaie, în faţa focului. În prima noapte. Dar cred că procedez corect. Sau sper că procedez corect. Şi când Val se lipeşte de mine şi doarme mai departe sunt sigur că n-am făcut o greşeală. Încerc să-mi găsesc o poziţie comodă şi închid ochii, în ciuda faptului că am o erecţie la atingerea abdomenului lui Val.

— Jenni mă sărută. îi simt corpul cum se lipeşte de mine, vrea s-o ţin în braţe, s-o simt. Respiraţia ei îmi umple gura, mâinile îi sunt peste tot. Senzaţia de piele pe piele…

Deschid ochii şi nu văd decât cenuşă gri. Şemineul şi-a pierdut romantismul. E plin de cenuşă şi funingine.

Simt frigul pe faţă şi pe umerii goi. Temperatura de-afară trebuie să fi scăzut mult, casa nu se răceşte de obicei atât de repede. Val nu se mai află lângă mine. Mă întorc şi o văd împachetată în pătură,

pe canapea.

Mă ridic şi-mi frec mâinile una de alta. Puloverul şi pantalonii zac pe un scaun. îmbrăcat, simt frigul şi mai tare şi încep să tremur. Abia acum realizez cât de linişte este. Prin geamuri pătrunde o lumină lăptoasă. Încerc să mă uit afară, ferestrele sunt înzăpezite.

În cizme, cu gulerul ridicat şi fular la gât, mă îndrept spre uşă, o deschid şi mă umflă râsul. Nu mai există niciun afară. În faţa mea se află, solid şi compact, un zid de zăpadă. Apăs cu mâna pe alocuri şi încerc să fac o gaură. Zăpada cedează de parcă ar fi din plastilină.

Ieşirea spre terasă e şi ea blocată, un strat dens de zăpadă s-a aşternut pe geam şi nu lasă lumina să pătrundă. Numai pe partea care dă spre lac geamurile nu sunt înzăpezite. Îmi iau coşul de nuiele, deschid fereastra şi o escaladez.

Afară am impresia că aş putea fi oriunde – Canada, Siberia, Alaska. De-aici nu se zăresc nici străzi, nici case.

Numai o întindere mare şi albă.

Fac un ocol în jurul casei ca să văd partea din faţă. Se pare că vântul a bătut din direcţia asta. Nămeţii ajung până la etajul unu. Din uşă şi ferestrele de la parter nu se mai vede nimic. Arată de parcă cineva ar fi construit casa lângă un deal de zăpadă. N-aş fi crezut niciodată că e posibil aşa ceva. Dacă aş vrea, aş putea să deschid un geam la etajul unu şi să mă dau cu sania pe derdeluş în jos.

Mă îndrept spre şopron, care e şi el pe jumătate îngropat în zăpadă şi tai nişte lemne. Mai târziu voi săpa un tunel prin zăpadă până la uşa de la intrare, până atunci voi căra lemnele pe geam. La întoarcere fac un zgomot infernal, căci coşul îmi alunecă din mâini şi câţiva butuci se rostogolesc pe jos.

Val se trezeşte şi se întinde pe fotoliu.

— De ce nu foloseşti uşa? întreabă.

— Pentru că e înzăpezită, îi răspund şi descarc lemnele lângă şemineu. O să dureze o vreme până când o vom debloca dând la lopată.

— Uşa?

— Nu, toată partea din faţă.

Val vrea să vadă şi ea şi se îmbracă în timp ce eu fac focul şi pun de cafea. Când se întoarce în cameră intrând pe geam, obrajii îi sunt îmbujoraţi şi ochii îi strălucesc.

— E o nebunie!

Se aşază la masă şi îşi ia cana în mâini.

— Ai dormit bine? mă întreabă.

— Bine şi adânc. Tu?

— M-am întins pe canapea pentru că mi se părea prea tare pe jos. Dar nici mişcarea asta n-a fost prea înţeleaptă.

Îşi masează ceafa şi râde; eu roşesc fără vreun motiv anume.

VAL 1 La început e amuzant. Rătăcim prin împrejurimi şi râdem. Dar după ce căutăm de douăzeci de 7 minute şi tot nu găsim maşina, situaţia pare mai puţin comică. De fapt, aveam de gând să facem o simplă plimbare, apoi Théo şi-a amintit că a uitat o pungă de cuie pe bancheta din spate şi de-atunci căutăm maşina.

— Poate că furat-o careva, îmi dau cu părerea.

Théo scutură din cap.

— Nimeni n-ar urca dealul ăsta ca să-mi fure mie rabla. Nu merită.

După încă un sfert de oră dăm de ea din întâmplare.

Théo se caţără pe un dâmb şi alunecă. În momentul în care cade, se aude un zgomot înfundat.

— Să sperăm că nu i-am îndoit tabla, spune şi se dă jos de pe capotă.

Maşina a alunecat probabil pe deal în jos, după care s-a oprit într-un copac, la vreo treizeci de metri. Restul l-a rezolvat vântul, care a bătut zăpadă peste ea, transformând-o într-o bucată de peisaj.

— Cât de departe e cel mai apropiat sat? îl întreb.

— Pe jos, aproximativ o oră. Dar sunt sigur că mai târziu o să apară o maşină de deszăpezire. O să ne tracteze.

Théo se apucă să mătură zăpada de pe acoperiş.

Îl ajut să deblocheze geamurile şi uşile. Culoarea roşie a lacului maşinii parcă nu se potriveşte în peisaj.

— Nu s-a îndoit nimic, constată Théo mulţumit şi îşi scutură zăpada de pe palton. Apoi mă priveşte mirat şi întreabă: îţi mai aminteşti de ce-am ieşit din casă?

Eu fac un gest larg spre peisaj şi ne continuăm drumul.

* îmi pot închipui lesne de ce au vrut să se mute aici. E o şansă de a evada din lumea obişnuită. O casă pe un deluşor şi alături un mic lac, care aminteşte de o oglindă ovală. Chiar şi copacii au ceva idilic, de parcă ar fi rupţi dintr-un film-basm cehesc.

— Vara cum arată? întreb.

Povestim şi păşim peste câmpuri, escaladăm de câteva ori nişte

garduri de sârmă ghimpată şi facem o tură mare a împrejurimii. Pe drum înapoi se vede fumul ieşind din coşul casei. E aproape transparent şi se ridică perfect vertical în aer.

Mă opresc şi-l prind pe Théo de braţ.

— Aş vrea să-mi cer scuze pentru ieri, îi spun.

— Pentru ce?

— Tot ce am spus ieri părea isteric şi anapoda. Ştiu că am exagerat. E adevărat, cred în continuare că Marek are o legătură cu oamenii rapizi, dar acum sunt pregătită să vorbesc cu el. Nu vreau să fug.

Théo aprobă. Îmi doresc să spună ceva. Ceva de genul „Doamne, cât mă bucur că ţi-ai schimbat părerea".

— Super, spune. Să ştii că ieri am mai încercat o dată să-l prind pe Marek. M-am dus în sat să-l sun. Dar mi-a răspuns mesageria. I-am spus că ai vorbit cu Gerald.

„Ei, mulţumesc frumos", îmi trece prin cap şi spun:

— Mi-ar fi plăcut mai mult să creadă că nu ştim nimic când vine.

— De ce?

— Ca să-i văd reacţia. Acum poate a găsit tot felul de pretexte.

— Val, ăsta nu e un joc.

— Ştiu, dar mi-ar fi plăcut să-l văd cum dă din colţ în colţ.

— Şi dacă nu se mai întoarce?

Scutur din cap.

— Théo, tot n-ai priceput? Aici e vorba de mine. Rapizii au o problemă cu mine. Şi dacă Marek chiar are o legătură cu ei, şi tind să cred că am dreptate, atunci n-o să dispară aşa, pur şi simplu. Îmi ştie planul. Şi dacă îl ştie el, îl ştiu şi ceilalţi. Şi fii sigur că nu vor ca vreunul din ei să ne pice în capcană. Nu, sunt sigură că Marek se va întoarce şi va avea un alibi perfect.

— Bine, şi dacă totuşi nu se întoarce? insistă Théo.

Preţ de o secundă am impresia că vrea să mă irite.

Apoi îmi dau seama că vorbeşte serios. Pentru el există şi posibilitatea ca Marek să dispară fără urmă. Nu m-am gândit nicio clipă la asta.

— Habar n-am, spun şi îmi dau seama că mint. Ştiu exact ce s-ar întâmpla. Dacă Marek ar dispărea fără urmă, aş simţi o groază mai mare decât dacă trebuie să-i cer socoteală. Dispariţia lui ar putea să însemne orice. Ar putea să însemne şi că m-am înşelat şi că l-au ucis

oamenii rapizi.

* în casă e cald şi plăcut. Théo mai pune nişte lemne pe foc, ne încălzim, apoi ieşim din nou în frig. Théo aduce două lopeţi din şopron şi ne apucăm amândoi să ne luptăm cu troianul ce ne blochează uşa.

Douăzeci de minute mai târziu avem senzaţia că am mutat Everestul. În realitate am mutat doar o grămăjoară de zăpadă.

— În cazul ăsta mai bine folosim în continuare fereastra, spune Théo şi se descheie la geacă.

Din pulover îi ies aburi, părul i se lipeşte transpirat de frunte.

— Sunt pentru, aprob şi mă las pe spate în nămetele uriaş. Şi nu ne-ar strica şi nişte cocteiluri.

Théo aduce nişte suc de mere, ciocnim şi ne odihnim în zăpadă până ne revenim. Apoi Théo se duce să facă duş. Eu car lopeţile în şopron şi dau o tură în jurul casei. Indiferent în ce direcţie mă uit, nu găsesc nici urmă de stradă. Şi nici maşina de deszăpezire nu se vede.

* – Crezi că cei de la drumuri ştiu cum arată aici? îl întreb pe Théo după ce mi-am pus la uscat hainele transpirate.

— Nu suntem singurii înzăpeziţi, îmi răspunde. Precis că a sunat deja vreun vecin după un utilaj. Nu-ţi face griji, că nu rămânem aici. Doar că la ţară totul durează mai mult.

Mai precis, durează optzeci şi nouă de pagini ale unui roman de Rafael Yglesias. M-am aşezat cu o carte şi o cană de ceai în faţa şemineului după ce m-a alungat Théo de la etaj. Aplicarea materialelor de izolare nu era o treabă pentru mine. Mai mult îl încurcam pe Théo şi, când mi-a zis că ar fi mai bine să citesc ceva, m-am retras la parter.

Pe la ora trei aud fornăitul maşinii de zăpadă. Îl strig pe Théo şi ieşim împreună. Şoferul e un tip uscăţiv pe care-l cheamă Alfons şi care nu are nimic la el cu care ar putea să ne tracteze. Théo caută o vreme prin şorpon să vadă dacă are o coardă.

— Aş putea să vă iau cu mine în oraş, dar va dura ceva. Maşina asta nu merge repede şi oricum durează mai mult din cauza zăpezii.

Théo îi mulţumeşte şi-i spune că nu este nevoie. Alfons promite să se întoarcă negreşit mâine dimineaţă cu un cablu de tractare.

— În caz că nu se strică vremea, spune şi se uită la cer.

O să ningă din nou destul de serios.

— Dar nu e vânt, spun.

— Nici nu trebuie, spune Alfons şi se urcă înapoi, pe utilajul lui.

Coboară încet pe deal lăsând în spate o urmă de nisip.

Când ajunge la stradă, Théo îşi pocneşte mâna de frunte.

— Trebuia să-l rugăm să ne elibereze uşa.

— Mâine, spun.

— Dacă mai ninge o dată, până mâine a dispărut casa de tot.

Râdem amândoi şi îmi imaginez cum ar fi să trăiesc aici, la ţară, cu Théo, să mă trezesc alături de el, să ne plimbăm, să vorbim despre tot felul de lucruri, să gătim, să mâncăm, să dormim, să facem o familie…

Chiar mi-a trecut aşa ceva prin cap?

Mă uit la Théo cum păşeşte prin zăpadă spre casă.

Jenni m-ar înţelege. Jenni ar şti că nu are nicio legătură cu relaţia ei cu Théo.

— Théo, aşteaptă-mă!

Se întoarce, dar se fereşte prea târziu, îl nimeresc cu un bulgăre de zăpadă fix în faţă. Pentru o secundă rămâne uimit, apoi mă fugăreşte, ne săpunim cu zăpadă reciproc şi chicotim ca nişte copii care…

— Ce e? întreabă Théo şi aruncă o privire în urmă, peste umăr.

— Aşteaptă-mă! strig şi fug după el.

Îmi vine să râd de imaginaţia mea. De unde mi-o fi venit? Val se joacă de-a viaţa idilică. Mai lipseşte să mă apuc de construit oameni de zăpadă şi să bat din palme de bucurie.

— De ce râzi? întreabă Théo.

— Nimic, mă gândeam.

Nu pot să spun că regret ceva. Călătoria asta e cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Nu ştiu ce mă aşteaptă mâine sau ce va fi cu Marek. Ştiu doar că nu am făcut nimic greşit. Şi asta e ceva, ca să zic aşa. Locul şi timpul se potrivesc cum nu se poate mai bine. De toate astea îmi dau seama în seara în care Théo îmi arată unde a îngropat-o pe Jenni.

Stăm pe marginea lacului îngheţat şi păşim pe gheaţă. Douăzeci de metri într-o direcţie, douăzeci în cealaltă.

— Undeva aici, spune Théo şi se opreşte într-un loc pe mal, am stat la foc şi am hotărât să ne mutăm aici.

Jenni o să rămână pe veci în locul ăsta.

Mă uit în jos.

— Mi se pare romantic, spun şi desenez o inimă în zăpadă.

— Hai să mergem înapoi, spune Théo şi mă cuprinde cu braţul.

Ne îndepărtăm de lac. E o senzaţie plăcută să simt braţul lui Théo în jurul meu. Ştiu că nu-mi va da drumul; indiferent ce se va întâmpla, va avea grijă de mine.

* – Nu, stai.

Se retrage şi sunt atât de emoţionată, că-mi tremură picioarele.

— Ce e? întreb.

— E…

Théo îşi atinge buzele.

— …e prea repede pentru mine. Nu e…

— …nu e corect? completez eu.

— Cam aşa.

— Ok, îmi pare rău, n-am vrut să…

Théo îmi atinge faţa.

— Nu ştim ce s-a întâmplat cu Marek, spune. Nu vreau să fac vreo prostie… Ştii tu. Nu sunt genul ăsta, ar fi greşit.

— Am spus că-mi pare rău, repet şi mă retrag un pas.

Nu vreau să mă mai atingă. Simt cât sunt de furioasă. Mă doare buza superioară.

— Hai s-o luăm de la capăt, propun. Eu te ajut să te dezbraci de pulover şi nu te sărut, ok?

Théo ridică braţele, îi ridic puloverul şi după ce l-am tras peste cap, îl sărut pe obraz.

— Şi acum am chef să citesc, îi spun şi-l las cu mâinile în sus.

Ne-am făcut paturile în faţa şemineului. Izoprenuri, saci de dormit, câte o pernă fiecare şi focul. Théo a pus podeaua la etaj până înspre miezul nopţii în timp ce eu citeam şi, din când în când, aţipeam. Când coboară în cele din urmă, îl aştept cu un sandviş. Înainte de asta vrea să mai facă repede un duş. Stau pe canapea şi-l aştept. Aud cum opreşte apa, apoi un moment de linişte şi Théo strigă:

— Val, ai putea să-mi aduci un prosop?

— Unde găsesc un prosop? îi strig înapoi fără să mă mişc de pe canapea.

I-am pregătit deja prosopul.

— Undeva la parter. Într-una dintre cutii.

Fac o tură de canapea, apoi mă îndrept spre baie.

— Poftim.

Théo stă gol şi înfrigurat în faţa mea. îi pot vedea pielea de găină pe mâini şi picioare. Penisul i s-a micşorat, aproape că s-a ascuns în el

însuşi. În baie nu există căldură, oglinda e aburită, faianţa de pe perete e udă.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, îi spun, mă opresc în cadrul uşii, râd nervos şi îmi încrucişez braţele. Ştiu că n-ar fi trebuit s-o fac, dar în momentul acela simţeam că e în regulă.

Théo se uită scurt la mine, apoi se întoarce. Cred că se simte prost. Se şterge cu spatele la mine.

— Ai putea să închizi uşa? mă întreabă. E curent.

Ies şi închid uşa după mine. „Ce nu-i convine?" îmi trece prin cap să ridic partea de sus a sandvişului şi să scuip în el. „Cum poţi să fii atât de supărăcios?" întâmplător îmi văd chipul reflectat în geam şi-mi vine să râd de mutra pe care o am, de parcă aş pleca la război. Mă strâmb şi ridic mâinile ca pe nişte gheare. Mai lipseşte să scuip ca o pisică. Théo iese din baie şi se îmbracă în sufragerie, eu pregătesc nişte ceai de plante în bucătărie. Se poartă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Vorbim despre tot felul, dar nu despre ce s-a petrecut azi. Théo povesteşte despre filme, eu despre cărţi şi despre şcoala mea. Suntem atât de departe unul de altul, încât parcă unul ar fi aici şi celălalt în Oldenburg.

— Sunt obosit, face Théo la un moment dat, după ce a căscat deja de opt ori şi ne hotărâm să mergem la culcare. Vrei să dormi tu mai aproape de şemineu?

— Mi-e indiferent, spun şi sunt repartizată lângă foc.

Îmi ia mult timp să mă spăl pe dinţi şi evit să privesc în ochi chipul din oglindă. Théo e deja în sacul lui. Stă cu capul sprijinit în palmă şi-mi aminteşte de o reclamă pentru saci de dormit. În spatele lui arde focul şi îl văd cum îmi zâmbeşte. îi zâmbesc înapoi şi-mi trag puloverul peste cap. N-am nimic pe dedesubt. Théo nu mai zâmbeşte. Îmi deschid nasturii de la blugi şi mi-i scot.

Aşa goală mă îndrept spre Théo, fac un pas peste el şi mă introduc în sacul meu.

— Noapte bună, îi spun şi mă întorc cu spatele.

— Noapte bună, îmi răspunde, simt că ne atingem spate în spate şi mă trag mai departe.

Se aud lemnele cum pocnesc în foc. Stăm liniştiţi, nu ne mişcăm. Un curent subţire se simte bătând prin casă.

Ascult respiraţia lui Théo şi încerc s-o imit. Nu merge.

Aşa că mă uit la foc şi îl studiez cum arde. Pocnetele din foc se

răresc, respiraţia lui Théo nu se mai aude. Casc.

Sunt prea obosită ca să mai pun nişte lemne pe foc. În afară de asta, îmi place jarul exact aşa cum e acum. Am impresia că văd nişte mişcări în jar, de parcă s-ar zvârcoli nişte viermi prin roşeaţa fierbinte.

Închid ochii şi simt cum mă ia somnul. Pierd contactul cu pământul. Am senzaţia că plutesc deasupra lui.

Sunt complet lipsită de greutate şi aud zăpada cum bate în geam. A început din nou vântul. Casa trosneşte din toate încheieturile. „Ce ne facem dacă ne trezim mâine dimineaţă acoperiţi de zăpadă? O să accepte Théo că sunt aici şi că e şi el aici şi că unu şi cu unu fac două persoane sub acelaşi acoperiş?”

Îmi vine să zâmbesc. Gândul mă excită. Sechestraţi şi daţi dispăruţi. Simt cum mi se ridică sfârcurile, materialul aspru al sacului mă atinge plăcut.

— Théo? spun încet.

Respiră adânc şi regulat. Mă întorc spre el şi-i văd ceafa.

— Dormi?

Îmi aşez mâna pe şoldul lui. Aştept. După un minut în care nu se întâmplă nimic, mă întorc cu spatele. Sunt foarte trează, medicamentul nu vrea să-şi facă efectul.

Viermii au dispărut din jar. Mă ridic în capul oaselor şi deschid uşiţa de sticlă ca să mai arunc nişte lemne. Focul se înteţeşte imediat. În câteva secunde s-a făcut mai cald. Mă dezvelesc puţin, sunt goală până la buric. E mult mai bine acum. Doar că-mi simt ochii uscaţi. îi închid şi-mi ling nişte perle de sudoare de pe buza superioară. Simt că iau foc de cald şi că nu mai pot rezista prea mult. Sunt gata să mă dau mai încolo în orice secundă şi să…

Se aude un trosnet. Unul destul de puternic, de parcă ai frânge o creangă sau ai trânti o uşă. Deschid ochii speriată.

Focul e neschimbat, flăcările se apleacă spre uşa de sticlă, se aude un zgomot blând ca de tobe îndepărtate, apoi din nou un trosnet. Un foşnet, apoi un sâsâit şi gura mi se lăţeşte într-un zâmbet de mă dor colţurile gurii.

„Aud flăcările, atâta tot”.

O picătură de răşină se prelinge cu zgomot de-a lungul unui buştean.

„Aud răşina cum se topeşte”, îmi spun şi-mi amintesc că bătăile de tobă le-am mai auzit o dată. „Dar când?

Unde eram?”. Şi deodată îmi amintesc. Era cu ani în urmă. Eram cu Asta acasă la Jenni. Asta mă ţinea. Erau bătăile inimii lui. Bătăi blânde şi îndepărtate.

Arunc o privire peste umăr, la Théo.

„A început din nou”.

S-a schimbat până şi vuietul vântului. S-a transformat într-un sunet de jale care dă târcoale casei şi zgârie pe la geamuri. Fiecare rafală de vânt are altă tonalitate. Zăpada de la geamuri se aude ca un sfârâit de lumânare.

„A început din nou”.

Da”.

— E cineva aici? întreb şi mă întorc.

Nu-mi răspunde nimeni. Ştiu că ar trebui să-mi fie frică. Rănile de pe corp îmi reacţionează la acest moment şi încep să mă mănânce. Nu-mi e frică. E un sentiment plăcut să fiu din nou aici.

Mă eliberez din sac şi mă ridic. Focul îmi aruncă umbra peste podea şi pereţi. Aproape că umplu întreaga încăpere. Degetele îmi tremură de nerăbdare.

Se aude un scrâşnet şi o dâră de lumină cade prin fereastră, apoi se stinge. Un foşnet în zăpadă, ceva care atinge geamul, caută intrarea, caută mai departe.

Aştept.

Când mă mişc o fac atât de rapid că picioarele abia dacă ating podeaua. Plutesc deasupra parchetului până la fereastră şi o deschid. Pe cât de repede am ajuns la geam, pe atât de repede sunt înapoi la locul meu de lângă şemineu. N-am simţit frigul din cameră aproape deloc. Aştept în continuare.

„Haideţi, haideţi odată!”

Umbre la geam, ceva negru care se strecoară înăuntru şi deodată se află un tip în încăpere. E plin de zăpadă din cap până-n picioare. Se scutură şi zăpada se ridică şi pluteşte prin aer ca un praf dens.

— Deci aici eraţi, spune Marek şi se apropie.

Păşeşte prin norul de zăpadă şi se descheie la haină, în spatele lui zăpada se lasă încet pe podea.

— Ştiam că o să ne găseşti, îi spun.

— Nici nu era prea greu. Marek priveşte în jur. Aţi bănuit de la început sau a fost din întâmplare?

— Eu am bănuit, îi răspund. Théo habar n-avea. Prima oară mi-a trecut prin cap când a arătat Bettina spre tine. Iar restul pur şi simplu s-a potrivit. Bettina a făcut începutul, când de fapt tot timpul a fost evident.

Marek îşi deschide braţele de parcă ar vrea să spună, ce să fac, aşa stau lucrurile.

— Aşa stau lucrurile, spune şi îşi dă haina jos.

O aruncă pe spătarul unui scaun şi îşi trece mâna prin păr.

— Şi acum ce facem? întreb eu.

— Acum terminăm cu toată povestea asta, îmi răspunde Marek şi dispare.

— Unde…

Îl simt în spatele meu. Cu un braţ m-a prins de după talie, cu celălalt peste piept.

— Ce plăcut, spune Marek.

Încerc să-l împing de lângă mine, să-i înfig cotul în coaste, dar el e deja la geam.

— Prea înceată? întreabă. Vrei s-o fac încă o dată mai încet? Pas cu pas?

— Nu, mulţumesc, spun şi mă retrag de partea cealaltă a canapelei.

Marek râde.

— De parcă ai avea de ales.

Face un pas peste Théo şi se opreşte în faţa şemineului să-şi încălzească mâinile.

— Şi dacă se trezeşte Théo?

— Ce dacă se trezeşte? repetă Marek întrebarea. îi povestesc cum v-am căutat şi v-am găsit abia aici. Crezi că am venit fără o poveste bine pusă la punct?

În clipa următoare e lângă mine. Îşi aşază palmele fierbinţi pe obrajii mei.

— Crezi că te-ar putea ajuta? Mm, chiar crezi asta?

Théo se trezeşte, îl prinde pe Marek şi gata povestea?

Chiar crezi asta?

Aş vrea să dau din cap, dar nu mi-l pot mişca.

— Aş putea să-ţi sparg capul ca pe o nucă, spune Marek.

Îl împing în piept, cu atâta putere încât îmi dă drumul şi se clatină în spate.

— N-ai s-o faci, îi spun. Pentru că nu îndrăzniţi să-mi faceţi nimic. Sunt în siguranţă.

— I-auzi! De ce eşti atât de sigură? Doar pentru că ai fost cruţată atunci, în saună, nu înseamnă că eşti tabu.

Pentru mine nimic nu este tabu.

Îi văd faţa foarte limpede, dar nu-i pot urmări mimica. Merge totul prea repede. Ba zâmbeşte, ba îşi schimonoseşte gura a batjocură, ba mă priveşte întrebător, apoi din nou furios.

— Mai încet, îi spun.

— Mai încet nu se poate, îmi răspunde şi stă în fotoliu. Nu vrei să vii lângă mine?

Abia acum îmi dau seama că stau goală în faţa lui. Iau repede puloverul lui Théo de pe canapea şi-l trag pe mine. E destul de lung să-mi treacă de fese.

— Unde-ai fost la Kassel? îl întreb.

— A, Kassel, spune Marek. Kassel a fost o greşeală. De unde era să ştiu că-l suni pe Gerald? Foarte isteaţă. Dar, oricum, era timpul să punem capăt poveştii. Sper că înţelegi că e doar o poveste. Nimic deosebit. Una din multe.

— Povestea mea, spun.

— Dacă te face să te simţi mândră, da, povestea ta.

— Nu poţi să-i pui capăt. Nimeni nu-i poate pune capăt. Trebuie să mă suportaţi pentru că vă e frică de mine.

Spune-mi, de ce vă e frică de mine?

— Nu ne este. Marek râde. Sau chiar credeai că o mică psihotică ar putea să ne bage frica-n oase?

— Dar…

— Hai să-ţi explic încet şi pe înţelesul tău, ca să mă poţi urmări. Val, poţi s-o întorci şi s-o învârţi cum vrei tu, răspunsul e mereu acelaşi. Nu există nimic de care ne e frică, pentru că nu există nimic de care ar trebui să ne fie frică. Sunt doar poveşti. Tu şi amărâtul ăsta care a trebuit să-şi piardă prietena, pentru că nu mai avea loc în poveste. Sau eu, căruia pur şi simplu i-a plăcut să se încurce cu o psihotică cu imaginaţie debordantă. Imaginaţia e foarte valoroasă, e hrana creierului. Aşa că, spune-mi, de ce ar trebui să ne fie frică de tine sau de cine vrei tu, din moment ce sunteţi doar nişte poveşti?

— Nu suntem poveşti, spun eu apăsat.

— A, şi ce sunteţi atunci?

— O să-ţi arăt eu ce suntem, spun şi mă duc la Théo, îngenunchez lângă el şi-l scutur să se trezească.

— N-o să se trezească, zice Marek.

— Théo, mă auzi, Théo? A venit Marek, haide, e…

Simt o lovitură în tâmplă, cad pe spate şi aterizez pe jos.

— Ţi-am zis că nu se trezeşte, repetă Marek şi se află din nou în fotoliu de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Eşti ca un ţânţar care zboară în jurul lui, nici măcar eu nu m-aş trezi. Las-o baltă.

Rămân pe podea, Théo doarme mai departe.

— Ce vreţi de la mine? îl întreb.

Marek oftează şi se apleacă spre mine. Îşi împreunează mâinile ca într-o rugăciune.

— Trebuie să-i pui capăt, Val. Noi nu puteam să facem asta în locul tău. Trage o linie, ca noi să putem începe o altă poveste. E şi spre binele tău. Doar nu poţi spune că asta e viaţă, să te îndopi în fiecare zi cu atâtea pastile, nu-i aşa?

— Să fac… ce?

— Ceva fără prea mult sânge. Poate o supradoză sau nişte sodă caustică? Am avut destul sânge în ultima vreme, cu timpul devine plictisitor, se caută inovaţiile.

M-am depărtat de Marek, în spate am peretele cu şemineul.

— Deci ce zici? Ar trebui să te grăbeşti. Nu ştiu ce se va întâmpla dacă te găsesc ceilalţi aici. Lor le e indiferent dacă sângerezi sau nu.

— N-am de gând să mă sinucid, Marek.

Zâmbeşte.

— Lucrăm la asta. Lucrăm de mult la asta.

— N-o s-o fac.

Marek îşi scoate cureaua de la pantaloni.

— Ai încercat vreodată să te spânzuri cu o curea?

Există o poziţie fantastică. Îţi legi cureaua în jurul gâtului, iar celălalt capăt trece peste spatele tău în jurul încheieturilor de la mâini şi este legată de glezne. Şi ai împuşcat doi iepuri deodată – eşti legată şi te spânzuri în acelaşi timp. Eşti un leagăn uman. Nu durează mult până când nu vei mai putea suporta poziţia. Cureaua începe să se strângă în jurul gâtului şi în curând te sufoci prin propria ta greutate. Hai să încercăm asta, da? Bine, vino încoace.

Mă ridic de jos şi-mi ţin mâinile la spate. Mă simt de parcă

picioarele mi-ar fi de cauciuc. Mă opresc la o jumătate de metru de Marek, ne privim în ochi şi îi simt mâna pe pulpa mea goală. Mâna îi alunecă în sus, pe sub pulover. Degetele nu-i mai sunt calde, ci reci, ca de gheaţă.

— Micuţa mea Val, îmi spune. Întoarce-te.

Chiar dacă sunt mult mai înceată decât el, n-are nicio şansă să se ferească de buştean. îl nimeresc din plin, în tâmplă. Cade de pe canapea în genunchi şi încearcă să se ridice. Următoarea lovitură îl nimereşte în ceafă şi Marek aterizează cu faţa pe parchet. Mai lovesc de două ori, apoi nu se mai mişcă.

THEO 1 E şapte dimineaţa. A căzut curentul peste noapte, iar noi avem grijă să întreţinem focul. Afară e totul gri şi viscoleşte, firişoare de vânt pătrund prin tot felul de crăpături şi găuri invizibile, făcând să tremure flăcările lumânărilor. Termometrul indică minus paisprezece grade. La fiecare două ore ies după o nouă încărcătură de lemne. Focul din şemineu arde ca nebunul.

Pe masă şi pe pervazuri am pus lumânări. Atmosfera ar putea fi chiar plăcută dacă n-ar fi Marek. Val l-a legat cu o curea la picioare şi cu un cablu la mâini. Marek zace în fotoliu şi are o rană sângerândă la ceafă. Ochii îi sunt încercănaţi, parcă a mai şi slăbit. M-am speriat când l-am văzut. „Când o fi mâncat ultima oară?" a fost primul lucru care mi-a trecut prin cap.

De vreo două ore aşteptăm să-şi recapete cunoştinţa.

Ca să fiu sincer, mă bucur că durează atât de mult. Am nevoie de timp să mă gândesc, pentru că habar nu am cum să reacţionez. Când m-a trezit Val, se întâmplase deja – Marek era legat fedeleş în fotoliu, iar eu ratasem apariţia lui.

— Îmi fac griji, îi spun lui Val. N-aş vrea s-o iau razna şi să fac ceva ce aş putea să regret mai târziu.

— N-o s-o iei razna, mă linişteşte ea. Şi ai tot dreptul să fii dezamăgit şi furios.

„Furios?"

Mă uit la Marek. Aş vrea eu să fiu doar dezamăgit şi furios. Aici e însă vorba de ură, ură adevărată. Aş putea să-i crăp capul. Dar în ciuda faptului că aş putea să-i fac tot felul de lucruri, aş vrea mai întâi să-l înţeleg. De asta nu scapă. Vreau să aud ce are de spus.

Val stă la geam şi fumează. Între fumurile grăbite din ţigară îşi roade unghiile şi se uită când la Marek, când la foc. Eu sunt plin de ură,

ea de nervi.

— Poate că ar trebui să dormi un pic, îi propun. Întinde-te pe canapea şi te trezesc eu mai târziu.

— Şi ce faci dacă vin rapizii? întreabă Val. Nici n-ai observa când apar în faţa ta.

Pare arogantă, dar nu-i spun nimic. Mă îndoiesc profund că Marek îi poate chema aşa, pur şi simplu.

— Nu, nu pot să dorm acum, spune Val şi-şi aprinde o ţigară. Noi suntem furioşi, Marek e inconştient, iar oamenii rapizi se lasă aşteptaţi.

— Mă încui în baie şi-mi dau jos ochelarii. Mă spăl pe faţă şi mă privesc în oglindă. Sunt tot eu. Habar nu am ce-am avut aseară. Sărutul lui Val a venit pe neaşteptate, primul impuls a fost de refuz, apoi aş fi vrut şi eu.

Dar m-a reţinut gândul la Jenni. Restul a fost un fiasco.

De câteva zile totul e un fiasco. După aceea Val a fost în tată toată seara şi s-a jucat cu mine, dar trebuie să recunosc că mă excita treaba asta. Stăteam treaz lângă ea şi speram să facă ea primul pas. Aşteptam o atingere întâmplătoare, cel mai mic contact. Mi-era teamă de un refuz. Doamne, cred că nu mai sunt nici eu prea întreg la minte. Oare din cauza asta nu mă pot uita în ochii lui Marek? Ce fac oare?

— Nu mai suport liniştea şi mă duc la etaj să mai lucrez ceva. Aproape că am terminat toată podeaua dormitorului, când mă strigă Val. O aud vorbind cu Marek jos.

În faţa bucătăriei mă întâlnesc cu ea.

— Totul în regulă?

— Da, sigur, şopteşte ea. Dar mă bucur că e legat. Ar trebui să vorbeşti tu cu el, cu mine vorbeşte urât.

Val merge să ia apă din bucătărie şi eu mă duc în sufragerie. Marek e luminat de focul din şemineu. Are ochii deschişi şi îşi freacă mâinile ca să mai slăbească legătura de la mâini.

— Bună, Théo, mă salută.

Mă uit la el şi aştept. Mi-e teamă de cum aş putea să reacţionez. Acum e mult mai rău. Treaz e adevărat, treaz e un pericol real şi nu doar un personaj dintr-un coşmar.

— Ce-ţi face capul? îl întreb, deşi nu mă interesează din capul lui niciun centimetru pătrat.

— Mă doare. Dar mai rele sunt legăturile astea.

Ridică puţin mâinile şi picioarele.

— Te rog, dă-mi drumul. Val a luat-o complet razna.

Am fost la Kassel şi…

Val se întoarce cu un pahar cu apă. Marek se uită la ea. Are o privire ciudată, temătoare şi mirată în acelaşi timp. Bea paharul până la fund. Val face doi paşi înapoi, ne uităm amândoi la Marek, apoi ne uităm unul la altul.

— Aţi putea să mă dezlegaţi acum? întreabă el.

— Îmi pare rău, spun şi îmi dreg glasul pentru că nu pare a fi vocea mea. Nu te putem dezlega, spun în continuare, eşti prea periculos.

Marek se strâmbă.

— Hei, hai s-o luăm uşurel. Ce vrea să însemne asta?

Val mă loveşte şi aproape că-mi sparge capul, apoi mă leagă şi tu-mi spui că eu sunt prea periculos?

— De ce te-ai dus la Kassel? îl întreb.

Marek închide ochii.

— Ok, ok, face şi mă priveşte în ochi. Am făcut o tâmpenie. Pur şi simplu trebuia să plec, nu înţelegi, Théo?

Aveam… Aveam senzaţia că ceva e în neregulă cu mine.

Era prea mult pentru mine. Val şi povestea de la saună şi toate rănile alea. Era pur şi simplu prea mult pentru mine. Simţeam că mă apropii de o cădere nervoasă. Aşa că am inventat pretextul cu Gerald şi am sperat ca Val să vină cu mine… Se uită la Val. Apoi din nou la mine.

Théo, aş vrea să vorbesc cu tine între patru ochi.

Nu sunt de acord.

— Val o să fie şi ea de faţă, ne priveşte pe amândoi în aceeaşi măsură.

Marek aruncă o privire spre uşa de la intrare şi spune:

— Am adus ceva. E în maşină. Ar fi drăguţ din partea ta să te uiţi singur, apoi vorbim despre… Hei, unde pleci?

M-am ridicat să aduc geanta de voiaj din bucătărie.

— La asta te referi, aşa-i?

Îi pun geanta la picioare şi scot din ea printurile. Vrei să vorbim despre de unde le ai pe astea?

— Le-am luat din aparamentul lui Val, spune Marek încet. Erau ascunse în dulap.

— Nu pot să te mai ascult, spun şi scot o sticlă de vin din geantă.

Şi vinul? Era şi el ascuns în dulap? Credeam că Val n-avea vin şi de-aia s-a dus la benzinărie.

— Exact, spune Marek şi tace când ridic o punguliţă.

E o pungă mică, transparentă, care se închide cu o dungă de plastic. M-am obişnuit deja cu ea de când am adus împreună cu Val geanta din maşina lui Marek. Prima oară am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Acum mi-e mai bine.

În pungă se află degetele lui Jenni. M-a mirat că nu erau pline de sânge. Arătau ca nişte degete de plastic.

— Computerul nu l-am mai cărat din maşină. Cred că astea sunt suficiente. Deci care este explicaţia ta, Marek?

— Păi, ţi-am spus deja. Toate astea erau la Val acasă.

M-am dus până acolo, pentru că aveam aşa o…

— …bănuială? completez eu.

— Exact.

— Ştii cum sună asta? Sună ca dracu', Marek. Şi desigur că aveai şi cheile de la apartament, corect? Iar miercurea trecută ai avut şi suficient timp să te strecori în casă înaintea lui Val, ca s-o ucizi pe Jenni, aşa-i?

— DAR N-AM UCIS-O EU! strigă Marek.

Sunt surprins că rămân calm şi pot observa detaliile în linişte. Chipul lui Marek, vena ce-i pulsează la gât, furia.

— Ia spune-mi, Marek, ce joc e ăsta? îl întreb mai departe. Ce vrea să însemne toată treaba asta? A existat vreun plan? Sau ăsta era planul – să ne livrezi lucrurile aici, ca să ne suspectăm reciproc? Şi ce mai urmează?

— Théo, eu…

— Eşti un mincinos nenorocit, intervine Val. De ce nu-i povesteşti ce mi-ai spus mie noaptea trecută? De ce?

Că nu suntem decât nişte poveşti pentru voi. Ia povesteşte-i toate astea!

Val mă împinge deoparte şi începe să dea în Marek.

Încerc s-o prind, Val se eliberează şi se năpusteşte din nou asupra lui. O prind de mijloc şi o iau pe sus. Marek sângerează din nas şi tuşeşte. O depun pe Val pe canapea, unde se ghemuieşte plângând. Cum stă aşa îmi dau seama că se confruntă cu mai mult decât adevărul – l-a mai pierdut şi pe Marek.

— Încet, Val, îi spun şi o mângâi pe cap.

— Habar nu am despre ce vorbeşte, îl aud pe Marek în spatele meu.

Mă întorc spre el. Şi-a lăsat capul pe spate ca să-şi oprească sângerarea. Arată de parcă ar vorbi cu tavanul.

— Dar sunt sigur că ceva e putred aici. Ai pariat pe cartea greşită şi ar trebui să te întrebi cum au ajuns chestiile astea în dulapul lui Val.

— Cum ne-ai găsit? îl întreb.

Marek se uită la mine fără să-şi îndrepte capul.

— Când am văzut că nu răspunde nimeni la tine acasă, am sunat la cinematograf. Aveam numărul de pe cartea de vizită pe care mi-ai lăsat-o. O tipă, Rita, mi-a zis că ai plecat la ţară. Mi-a dat numele satului. Am condus până acolo şi am întrebat oamenii. Am avut noroc că una dintre maşinile de deszăpezit chiar avea de gând să mai facă un tur prin împrejurimi. Mi-a eliberat drumul aproape până aici, a durat ore în şir… Tuşeşte şi îşi trage nasul. În Kassel m-am dus la doctor. Ceva nu e în ordine cu mine. Văd lucruri care nu există. Mi-era teamă să nu înnebunesc. De câteva zile am dormit poate două ore. Eram în panică, n-aveam de gând să ajung internat.

— Şi?

— Şi ce?

— Ce-a spus doctorul?

— Nu mă crezi că am fost la doctor?

— Marek, nu cred o iotă din ce spui, îi răspund. Povestea ta e cusută cu aţă albă de la început până la coadă.

— Théo, aş putea să vorbesc cu tine între patru ochi?

Nu pot să vorbesc dacă se uită ea aşa la mine…

Mă uit spre Val, s-a ridicat şi îl priveşte pe Marek cu capul înclinat, de parcă ar fi mai mult de văzut decât un Marek.

— Eşti ok? o întreb.

Val face semn că da, fără să-şi ia ochii de la el.

— M-ai minţit, spune ea. Ai fost cu ei la…

— Cum poţi să crezi că aş avea vreo legătură cu oamenii ăia? o întrerupe Marek.

— Şi asta nu-i tot, spune Val. Nu numai că ai o legătură cu ei, eşti unul dintre ei.

Marek începe să râdă.

— N-am vrut să fac asta, chiar n-am vrut. Mă doare mâna până la cot. Parcă mi-aş fi rupt un os.

Marek şi-a pierdut din nou cunoştinţa. Nasul îi e strâmb şi umflat. Pare deplasat de la locul lui. Val a fugit la baie să ude o cârpă, iar eu am escaladat fereastra ca să-mi bag mâna în zăpadă. Cum am sărit afară, m-a şi luat viscolul pe sus şi trebuie să mă ţin de perete ca să nu mă dărâme.

Şi acum stau aşa – cu mâna dreaptă înfiptă în zăpadă, cu vederea înceţoşată de la ochelarii aburiţi şi cu vis colul urlând → înjur şi mă plâng în acelaşi timp. Nu-mi vine să cred că a fost atât de uşor. Marek. Nu vreau să cred. Şi ceea ce mă înspăimântă cel mai tare e faptul că povestea încă nu s-a încheiat. Partea cea mai grea abia acum urmează. Ce ne facem dacă apar rapizii să-l elibereze pe Marek?

* – Vreţi să… ce?

Marek vorbeşte pe nas, nu poate respira decât pe gură.

— Te dăm la schimb pentru ucigaş, spun eu şi trebăluiesc pe la foc.

— În caz că nu eşti chiar tu ucigaşul, completează Val.

— Eşti? îl întreb şi sunt surprins de cât de calmă îmi pare vocea. Tot ce mă trădează este faptul că nu mă pot uita la Marek.

— Nu sunt eu, răspunde Marek accentuând fiecare cuvânt.

— Bine, spune Val. Atunci te dăm la schimb.

Mă uit scurt la el. A deschis gura să spună ceva, dar se răzgândeşte, scutură doar din cap şi lasă bărbia în piept.

„Învins", îmi trece prin minte.

Aşteptăm.

Maşina de deszăpezit nu vine. Se face la amiază, apoi după-amiază, iar maşina tot nu apare. Pesemne că viscolul a paralizat întreaga zonă rurală. Zăpada cade necontenit. Rafalele de vânt o agită, astfel încât sunt nevoit să tot eliberez intrarea în şopron. Chiar dacă aş vrea, tot nu mi-aş mai putea găsi maşina acum. Afară domneşte haosul şi regret că nu am nici măcar un radio. Ar fi plăcut să aud o voce străină vorbind banalităţi.

— O să treacă în curând, spune Val şi se depărtează de la geam. Asemenea viscoluri nu durează niciodată prea mult, mâine se înseninează.

Stăm în bucătărie, pentru că bucătăria e teren neutru, Marek nu ne aude aici.

— Parcă am fi în Antarctica, spun.

Curentul e tot oprit, plita electrică nu ne foloseşte la nimic, iar frigiderul se dezgheaţă încet. Ascultăm vântul şi zgomotele din sufragerie. Suntem mereu în stare de alertă. La curea port un cuţit de vânătoare pe care mi l-a dat tatăl meu acum câţiva ani. „E ideal pentru spintecat", mi-a spus, „E o adevărată plăcere". Avea de gând să mă ducă la vânătoare, dar până la urmă s-a ales praful de planul lui, pentru că în acelaşi an m-am declarat vegetarian. De-atunci întreaga plăcere s-a rezumat la a păstra cuţitul cu tot cu teacă în lădiţa cu scule. Acum mă simt ca un băiat din împăratul muştelor, care nu aşteaptă decât să-i iasă careva în cale. Val şi-a ales un cuţit de filetat. Nu prea ştiu pentru ce ne pregătim. Dacă rapizii ăştia sunt la fel de rapizi precum susţine Val, or să ne facă tocăniţă încă înainte să ne gândim. noi cum se scrie cuvântul. Dar avem de ales? Mai bine cuţite decât nimic. Unul dintre ele l-am ascuns printre lemnele de foc, toporul e pitit sub canapea. În timp ce-l ascundeam, Marek mi-a spus: „Crede-mă că nu e o idee bună".

L-am ignorat şi m-am dus înapoi în bucătărie, la Val.

Ea e sigură că rapizii vor apărea ca să-l elibereze pe Marek.

— Întrebarea e cât timp le va lua treaba asta, spun eu.

— Nu mult, o să-i cheme Marek. Şi dacă nu-i cheamă el, atunci e rândul meu şi ne urmăm planul iniţial.

Planul ei mă nelinişteşte. Abia dacă a dormit vreun pic şi, de când s-a întors Marek, nu şi-a mai luat pastilele. Dacă Marek nu-i cheamă, Val va deschide uşa, obligându-i astfel să-şi facă apariţia.

— De ce crezi că voia să vorbească singur cu mine? O întreb.

— Pentru că crede că te poate convinge. Şi, la cum îl cunosc, n-ar fi de mirare să şi reuşească.

— Aiurea, spun eu repede şi mă gândesc scurt la momentul de dinainte.

Val se dusese la toaletă, iar eu după nişte lemne, când Marek a început să-mi vorbească:

— Faci o mare greşeală, mi-a spus. Pentru că orice se va întâmpla aici, eu n-am niciun amestec. Chiar niciunul. M-am dus la apartamentul lui Val, pentru că prea nu se potriveau multe lucruri. Era totul prea dezlânat.

Mă gândeam că… Mă asculţi? Ştiu că mă asculţi. Noaptea aceea petrecută în hotel mi-a declanşat suspiciunile.

Cum de era un prosop în saună? Cum de n-a văzut-o nimeni pe

Val? Ar fi trebuit s-o găsească femeile de serviciu. Şi, ia gândeşte-te puţin, de fiecare dată când face o criză apar oamenii ăia rapizi, dar dup-aia? Leşină sau ce? Adică ei unde fug după-aceea? Şi de ce nu-i fac nimic? Cum să-ţi spun, doar ai văzut ce i-au făcut lui Jenni, acum…

— Vrei să spui că Val s-a aranjat singură în halul ăla?

I-am întrerupt.

— La naiba, ştiu că nu pare plauzibil, dar haide să admitem că aşa s-a întâmplat. De-aia m-am dus înapoi. Sigur că aş fi putut să-ţi mărturisesc ce-mi trece prin cap, a fost o greşeală să nu-ţi spun. Crezi… îţi poţi închipui cum a fost să găsesc în dulapul lui Val printurile şi degetele lui Jenni? Erau ascunse sub prosoape. Tot era acolo – dischetele, calculatorul, chiar şi modernul şi sticla de vin şi…

— Eşti bolnav, Marek, l-am întrerupt. Eşti chiar bolnav.

— Hei, aşteaptă, ascultă-mă. Nu e… Uită-te la mine, Théo. Nu e aşa cum ai auzit. Am ajuns aici şi…

Val a turnat o găleată de apă în closet şi a venit în sufragerie.

— Aduc nişte lemne, i-am spus şi am luat coşul de nuiele în braţe.

— Eu rămân aici, a spus Val şi s-a aşezat pe canapea.

Marek şi-a lăsat bărbia în piept şi a tăcut.

— Val e la Marek. I-a dus ceva de mâncare şi nişte ceai.

Dacă mă apropii de scări, aud frânturi din conversaţia lor. Val vrea să ştie de la Marek de ce nu spune adevărul. Vorbeşte despre relaţia lor. Apoi nu mai aud nimic.

După care Val îi spune lui Marek să nu plângă. O spune cu drag şi atunci mă întorc în dormitor, hotărât să termin cu treaba pe ziua de azi. Mă opresc în faţa ferestrei şi privesc afară cum se întunecă treptat. Nu mă simt bine cu Val şi Marek în aceeaşi cameră. Tristeţea dintre ei mă trage şi mai mult în jos.

După vreo trei sferturi de oră nu se mai distinge nimic afară şi cobor la parter. Val stă rezemată de geam şi fumează, iar Marek are ochii închişi. Nici mie nu mi-ar prinde rău nişte somn.

— Vrei ceai? o întreb pe Val. Cred că apa fierbe deja.

Val scutură din cap. Mai pun nişte lemne pe foc şi rămân cu ochii aţintiţi în flăcări, apoi iau ceainicul de pe sobă şi prepar ceai proaspăt în bucătărie. Încerc să mă agăţ de aceste mici acţiuni banale. Acolo în bucătărie, acolo la masă cu o revistă în faţă care nu mă interesează. Val apare în uşă şi mă anunţă că se culcă puţin.

— Mă trezeşti într-o oră?

— Sigur, îi spun şi mă bucur că o să doarmă niţel. O aud întinzându-se pe canapea, apoi se aşterne liniştea dincolo. Îmi mai pun nişte ceai şi citesc pentru a patra oară un paragraf fără să ştiu ce citesc. Ar trebui să fac o plimbare pe-afară sau măcar să-mi scot puţin capul pe geam, dar sunt prea leneş şi prea obosit pentru orice. Lumânările au încălzit bucătăria, e cald. Pot chiar să-mi simt degetele de la picioare şi mă descalţ de cizme, îmi pun ochelarii deoparte şi mă frec la ochi. Nu vreau să-i închid decât pentru o clipă. Apoi mă voi ridica să fac ceva, să aduc lemne sau să mă uit după…

3 De cum deschid ochii presimt că s-a întâmplat ceva.

Ceasul din bucătărie arată opt şi jumătate.

Am dormit o oră şi jumătate. Focul s-a stins în sufragerie. O mare parte din lumânări s-au stins şi ele.

Val doarme pe canapea, Marek îşi ridică ochii când intru în cameră. Avem un scurt schimb de priviri, apoi îşi lasă din nou bărbia în piept.

— Ţi-e sete? îl întreb.

— Nu. Dar ai putea să mă dezlegi şi să pui capăt nebuniei ăsteia.

Trec pe lângă el spre şemineu şi mă las în genunchi, să pun lemne pe foc. În momentul ăsta realizez ce nu e în regulă. Mi-a dispărut cuţitul de la brâu. Mă duc la bucătărie. Nu e nici aici. Mă uit la etaj. Să-l fi scos în timp ce lucram?

Îmi tremură lanterna în mână, cuţitul nu e nici sus.

Alerg înapoi, Val se trezeşte din cauza zgomotului şi se întinde. Mă las în genunchi lângă canapea şi întind mâna după topor.

— Ţi-am spus eu, se aude vocea lui Marek.

— Ce?

— Ţi-am spus că nu e o idee bună să pui toporul sub canapea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Val.

— Unde ţi-e cuţitul?

— Pe…

Amuţeşte. îi urmez privirea îndreptată spre măsuţa goală de lângă canapea.

Căutăm în toată casa. În sertarele din bucătărie, între sculele de lângă uşă. Niciun cuţit, nicio şurubelniţă, niciun topor. Până şi ciocanul a dispărut.

— Dar… nu înţeleg, spune Val şi îşi freacă mâinile cu

nervozitate. Nu se poate să fi fost aici, adică… Aş fi observat, nu?

— Da, sigur, spune Marek. Probabil că au uitat să te trezească.

— N-ai vrea să-ţi ţii gura? mă răstesc la el şi-i spun lui Val: Dacă au fost pe-aici, sigur au lăsat urme.

Mă duc până în bucătărie ca să-mi iau cizmele în picioare. Când mă întorc în sufragerie, o găsesc pe Val echipată cu palton şi fular, stând pe canapea.

— Eu nu stau singură cu el, îmi spune.

Sunt de acord cu ea şi mă duc în bucătărie după o a doua lanternă.

— A încetat să mai ningă, numai vântul bate necontenit.

Ieşim pe geam şi facem un tur în jurul casei. Nimic. Nici cea mai mică urmă, numai gheruţe de păsări, asta-i tot.

— Poate că le-a şters vântul, doar nu ştim când au venit.

— Nu spune asta, zice Val. Nu vreau să fi fost aici.

— Cineva a fost, în orice caz.

— Poate că s-a eliberat Marek şi…

— Ar fi şters-o de mult, o întrerup şi luminez cu Ian terna în noapte.

Raza de lumină nu ajunge departe, câţiva metri doar şi e înghiţită de întuneric. Val se scotoceşte prin buzunare după o ţigară şi se întoarce cu spatele spre direcţia din care bate vântul.

— Mi-e frică, spune şi se întoarce din nou cu faţa.

Nu e nevoie s-o spună. Frica i se citeşte în privire.

— Să-ţi iei pastilele, îi spun. Dacă rapizii au fost deja pe-aici, nu există niciun motiv să-mi faci vreun atac de panică.

Îmi dă dreptate, trage din ţigară şi se uită spre casă.

— Aş vrea să se termine odată. Chiar dacă nu ştiu ce anume vreau să se termine, tot îmi doresc asta. Vreau pur şi simplu linişte. E atât de…

Îşi caută cuvintele.

— …de obositor, Théo. N-a fost un plan bun. Adică ce suntem noi doi pe lângă…

Val încremeneşte.

— Oh…

— Ce e?

— Lumina.

— Ce?

Acum am văzut şi eu. S-a stins lumina în casă.

— Sigur s-au ars toate lumânările, susţin, dar sună aşa de vag şi parcă nici eu n-aş crede.

Val scutură din cap. Îşi aruncă ţigara şi aleargă spre casă. Merg după ea, o ajung din urmă şi intru înaintea ei pe fereastră. Apoi ne trezim amândoi în sufragerie, uitându-ne în jur. Nu e mare lucru de văzut. Totul e neschimbat. În afară de lumânările care nu mai ard. Şi în afară de Marek, care a dispărut din fotoliu.

VAL 1 Cum stăm aşa în sufragerie şi ne uităm la fotoliul gol, am pentru o clipă sentimentul că Théo şi cu mine ne aflăm cu tot cu casă într-o călătorie. Dacă mă întorc şi mă uit pe geam, n-o să văd nimic afară. Nu un peisaj înzăpezit, ci doar cosmosul, fără stele sau mai ştiu eu ce sori, un negru absolut.

Închid ochii şi-i deschid din nou. Théo luminează cu lanterna. Pe jos, în faţa fotoliului se află cablul şi cureaua cu care l-am legat pe Marek. Théo luminează în jur.

— Trebuie să fie undeva prin casă, spune. Paltonul şi cizmele lui sunt aici, ar îngheţa fără ele pe-afară.

În timp ce Théo pune mâna pe vătrai, eu caut repede o lumânare nouă în dulap şi o aprind.

— Ce faci?

— Nu suport când e atât de întuneric, îi spun.

Căutăm prin toată casa. Am început cu parterul şi, până la mansardă, căutăm cu lanterna în fiecare colţişor.

Dar Marek nu se arată. Şi nu e niciun geam deschis.

— Chiar dacă noi nu-l vedem, el poate fi oriunde, îi spun lui Théo când ajungem din nou în sufragerie.

— Adică ce vrei să spui?

— E atât de rapid încât ar putea să stea chiar aici, lângă noi, şi noi să nu observăm nimic.

— Nu-i momentul să faci mişto, Val.

— Nu era un mişto, îi răspund.

— Poate că ar trebui să facem mai multă lumină.

În câteva minute am înlocuit toate lumânările arse.

Totul arată ca înainte, nimic nu mai e la fel.

Mă închid în baie şi stau aşa, pe capacul de la toaletă. Mi-am tras genunchii la piept şi-mi doresc să fiu una dintre acele femei care intră în comă şi se trezesc după zece ani, într-un spital curăţel. Şi toată

lumea plânge de bucurie că s-a trezit. Aş da orice pentru asta.

După ce m-am calmat, ies din baie şi-l găsesc pe Théo pe canapea, cu vătraiul odihnindu-i-se pe genunchi.

— Dacă au reuşit să-l ia pe Marek, poate că ne lasă în pace, spun.

— Nu de-asta am venit aici, Val. Eu nu plec fără să-l fi găsit pe ucigaşul lui Jenni. În afară de asta, nu cred că ne vor lăsa în pace. Ne-au luat cuţitele şi toporul, au ceva de gând.

Mă aşez lângă el. Ne uităm amândoi la foc. Mai sunt doi buşteni întregi.

— În curând va trebui să mergem după lemne, spun.

Théo nu zice nimic.

— Théo?

Se uită la mine. Are lacrimi în ochi.

— Cred că în noaptea asta o să omor pe cineva, spune.

Îl înţeleg foarte bine. Şi mie îmi vine să crestez în fiecare dintre rapizi cuvintele pe care ei mi le-au tăiat pe braţe.

— Le venim noi de hac, îi spun şi-mi aşez o mână pe pieptul lui.

Inima îi bate ca nebuna şi respiră greu, de parcă tocmai s-ar fi oprit din alergat. Simt cum mă excit şi sunt surprinsă că mă pot gândi la sex în momentul ăsta. Aici, în semniântuneric, în situaţia dată. Îmi vine să-l deschid la pantaloni, să mă aşez pe el şi să nu mai simt nimic altceva decât…

— Nu acum, spune Théo şi mă prinde de încheietura mâinii. Trebuie să aducem lemne.

— Nu-mi convine deloc că trebuie să ieşim din nou.

Chiar dacă şopronul nu se află decât la treizeci de metri depărtare. Ultima oară când am ieşit, a dispărut Marek.

Cum nu mai avem topor, căutăm prin şopron bucăţi de lemne care să încapă în şemineu, adunăm resturi de pe jos şi umplem coşul cu ele. Prin uşa deschisă arunc din când în când câte o privire spre casă. Nu vreau să-mi scape vreun detaliu, vreau să fiu pregătită.

— De ce-a făcut Marek chestia asta? întreabă la un moment dat Théo şi se ridică.

E primul lucru pe care-l rosteşte de când am ieşit din casă. Nu ştiu ce să-i răspund. Marek e un mister şi, undeva adânc, mă doare că se joacă în felul ăsta cu mine.

— Habar n-am cum gândeşte Marek, răspund.

Umplem coşul până când de-abia de-l mai putem duce, niciunul

din noi nu vrea să mai iasă în următoarea oră. Théo îl ridică, eu încerc să-l prind de partea cealaltă, dar nu mă lasă şi-mi spune:

— Mai bine ia-o înainte.

Îmi îngrop mâinile în buzunare şi ies prima din şopron. După câţiva metri observ că ceva e altfel. Îmi las capul pe spate. Vântul a încetat. Cerul e plin de stele, printre ele străluceşte zveltă luna ca o seceră.

— Ciudat, spun, cât de repede se schimbă vremea.

Îmi las din nou capul pe spate şi mă învârt încet în jurul propriului meu ax. Când mă opresc, ameţesc, dar îmi place senzaţia.

— Ce crezi, mâine dimineaţă…

Mă opresc, Théo e tot în şopron.

— Théo?

Ceva se mişcă în penumbră.

— Théo, eşti ok?

Théo se desprinde încet din întuneric şi se opreşte.

Cred eu.

— Ce…

Se mişcă. Ridică piciorul încet şi concentrat, îl ridică, îl ridică şi-l coboară, îl coboară şi privirea lui e îndreptată spre mine şi am senzaţia că nu mă vede, pentru că după ce fac un pas în lateral, privirea lui rămâne îndreptată în aceeaşi direcţie. În momentul acela pricep că a început din nou.

Încerc să stau locului. Încerc să stau cât mai liniştită posibil. Nu vreau să mă mişc repede, vreau ca Théo să mă poată vedea.

— Théo, îi spun. A început.

Nimic, nicio reacţie. Ce aude oare? Aude acelaşi sunet strident şi înalt ca acela înregistrat pe robotul telefonic?

Théo trece de cadrul uşii şi face următorul pas, mişcându-se din ce în ce mai încet. Mă gândesc la rădăcini, la ciment, trebuie să împietresc, vreau ca el să mă poată…

În momentul acela îi văd ieşind de după şopron. E femeia de la saună. Pluteşte pe deasupra zăpezii, îndreptându-se spre noi. Greşit. Îndreptându-se spre Théo. Încerc să mă mişc, nu vreau să mai fiu din ciment, vreau să mă bag între ei, dar ea se mişcă mult mai repede. Sunt o glumă pe lângă ea, parcă m-aş lipi de zăpadă, de aer şi nu-l pot avertiza pe Théo.

Paşii tipei aproape că nu răscolesc deloc zăpada. În urma ei nu

rămân decât mici vârtejuri de zăpadă.

— ÎN SPATELE TĂU!

Nu ştiu dacă Théo m-a înţeles, dar cred că a auzit ceva. Ochii i se măresc şi se întoarce. Încet, un centimetru pe minut.

Femeia se află de mult în spatele lui Théo. Se uită la mine şi îşi duce degetul la buze. Apoi ridică cealaltă mână şi observ că ţine o lanternă. Văd chipul lui Théo dintr-o parte. Femeia loveşte. Théo se prăbuşeşte la pământ de parcă ar fi un fulg. Cade şi cade şi cade până atinge zăpada.

Nu aştept până ajunge pe jos, ci fac stânga-mprejur şi o rup la sănătoasa.

„Ce faci?”

„Fugi de oamenii rapizi?”

„Nu-ţi vine nicio idee mai bună decât să fugi din nou?”

„Ce faci acum?”

Nu ştiu, ştiu doar că nu pot să stau pur şi simplu locului, de aceea alerg spre casă, intru pe geam şi înlemnesc. Deşi Théo a înlocuit toate lumânările, nu mai ard decât patru pe măsuţa de lângă canapea, restul sufrageriei este cufundat în întuneric.

Bărbatul de la saună stă pe canapea şi ţine o cană cu ceai în mână. O ridică de parcă ar ciocni în cinstea mea şi ia o înghiţitură. În faţa şemineului o tipă îşi încălzeşte mâinile. Se uită la mine şi o recunosc, dar nu ştiu unde am mai văzut-o.

— Te-am avertizat prima oară, acum o fac pentru ultima, spune tipa şi îmi amintesc. Atunci, acasă la Jenni, când l-am chemat pe Asta în ajutor.

În spatele meu, tipa de la saună tocmai intră pe geam.

Acum sunt toţi.

— Marek unde e? întreb.

— Care Marek? întreabă tipul şi râde.

Cana lui de ceai se află acum pe masă, alături de cuţitul lui Théo şi de topor. Tot acolo zac şi şurubelniţele şi ciocanul şi toate celelalte cuţite. Femeia a dispărut de lângă şemineu. Acum stă picior peste picior, pe canapea, alături de tip.

— Marek mi-a povestit tot, le spun. Ştiu că voi vă jucaţi cu noi.

— Cine se joacă? întreabă tipa din spatele meu.

— Cine are chef de joacă, face tipul şi se ridică.

Femeia de lângă el bate o dată din palme.

— Ajunge, spune ea şi-i întinde tipului cuţitul de vânătoare. Jupoaie-i pielea. Şi grăbeşte-te.

Cei trei râd. Bărbatul îmi face semn să mă apropii de el. Nu mă pot mişca de pe loc. Îmi face semn din nou.

Femeia din spatele meu mă îmbrânceşte. Cad în genunchi şi îmi strâng braţele în jurul corpului. Nu mai vreau…

— Vă rog, plecaţi, plecaţi, vă rog…

Şoptesc doar, nu vreau să-mi ridic privirea, nu-i nimic de văzut.

— Vă rog…

Simt paşi cum se apropie de mine.

— Credeai că în spatele a tot se ascunde un sens, îl aud pe tip spunând.

Degetele i se plimbă prin părul meu şi se prefac în gheare. Simt cuţitul la ureche, lama cuţitului îmi atinge lobul urechii şi taie în carne fără să întâmpine parcă nicio rezistenţă.

— Aş putea să-ţi scobesc creierul, continuă tipul. Aş putea să-ţi fac atâtea lucruri. Aş putea să te fac să mori de frică. Ştii ce senzaţie e să simţi cum te sufoci de frică?

Dau din cap, ştiu, cunosc, am trăit-o, ştiu cum e.

— Nu ştii nimic, spune el şi mă îndeamnă să stau jos.

De unde ai putea să ştii?

Îmi deschide pumnul şi îmi pune cuţitul în mână.

— Ce…

— Începe. Începe de la picioare. Avem timp. Noi ne uităm la tine. Eliberează-te din tine. Cojeşte-te. Haide, începe.

Simt mâini pe cizme, picioarele îmi sunt eliberate şi cineva îmi scoate şosetele. Sunt împinsă la pământ, mâinile îmi alunecă pe pantaloni şi mă dezbracă până şi de slip. Stau în fundul gol pe jos, podeaua din faţa şemineului e caldă.

— Ridică mâinile.

Şed şi ridic mâinile. Parcă aş avea cinci ani şi m-ar dezbrăca mama. Nimic nu mai rămâne pe mine. Sunt goală şi simt răcoarea strecurându-se prin podea.

— Arată-ne nişte durere, spune una dintre femei.

Plâng, o mână mă loveşte peste ceafă, dau din cap, mă aplec şi mă ating cu cuţitul.

THEO 1 Mă trezesc cu faţa în zăpadă. Îmi simt capul de parcă mi-ar fi explodat toată partea stângă. Mă ridic cu grijă în capul oaselor

şi încerc să-mi amintesc. S-a întâmplat mult prea repede, n-am apucat să ripostez. Mai întâi Val care se uita la cer.

Apoi a ţipat şi a arătat ceva în spatele meu. A mers prea repede, mai aveam şi coşul plin în braţe. M-am întors, n-am avut nicio şansă. Lovitura m-a prins sub urechea stângă şi aproape că mi-a mutat maxilarul din loc.

Urmele din jurul meu arată de parcă ar fi fost cel puţin zece oameni pe-aici. Mă ţin de peretele şopronului şi mă ridic în picioare. Genunchii îmi sunt ca de cauciuc, sper că n-am făcut vreo comoţie cerebrală. Abia mi-a trecut asta prin cap şi simt că mi se urcă totul în gât, mă sprijin de perete şi vărs.

Apoi mă simt ceva mai bine. Îmi caut ochelarii, mă plimb în patru labe prin zăpadă, dar nu-i găsesc. Îmi bag în gură un pumn de zăpadă, durerea din dinţi mă trezeşte brusc. Scuip zăpada şi alerg spre casă.

* – Val?

Stau în faţa ferestrei. În casă e întuneric, nicio lumânare, nici urmă de foc în şemineu, întuneric deplin şi eu n-am ochelari. Nici pe lumină n-aş putea să văd mare lucru.

— Val, e totul în regulă?

Ascult, apoi aud un suspin, paşi, un foşnet, un râcâit.

Ştiu că n-ar trebui să intru, ar trebui să dispar cât mai repede.

— Val, intru.

Murmur de voci, apoi un fluierat strident şi din nou linişte. Sar peste fereastră şi orbecăi până la şemineu. Undeva pe-aici trebuie să fi rămas vătraiul, l-am lăsat să cadă când am luat coşul, ar trebui să fie…

Îl ating cu degetele.

— Hei, am o armă în mână şi mare chef să sparg nişte capete. Haideţi, veniţi, dacă aveţi curaj!

Nu vine nimeni. Zăresc o mişcare în faţa uneia dintre ferestre şi rămân cu spatele la perete. Paşi, cineva aleargă pe scări în sus sau în jos. Aştept şi simt cum mi se prelinge sudoarea pe faţă.

— Val? Eşti ok?

Un chicotit, am senzaţia că cineva e foarte aproape de mine. Văd o mişcare în faţa mea, îmi iau avânt şi lovesc.

Nimic. Mă sprijin cu spatele de perete. Aştept.

— Théo, ai grijă.

Încet, de undeva de departe, Val.

— Eşti ok?

— Théo, te rog, ai grijă.

— Am, am. Unde eşti?

Niciun răspuns. Un foşnet se repetă, ceva râcâie dur peste perete şi pentru câteva secunde văd cum sar scântei.

— Sunt trei, o aud pe Val şoptindu-mi.

Din nou o mişcare, de data aceasta lângă mine, ceva mă atinge pe braţ, tresar şi lovesc, dau o dată, de două ori în perete, aud bucăţi de perete căzând şi mă aud chiar pe mine gâfâind.

— Îi vezi? întreb.

— Se mişcă prea repede, spune Val şi ţipă deodată.

— Val?!

O aud scâncind, tot n-aş putea să spun unde se află.

Vreau să stau liniştit, dar urlu:

— MAMA VOASTRĂ DE CRETINI! PORCI LAŞI CE SUNTEŢI! DACĂ VREUNUL DINTRE VOI ARE VREO LEGĂTURĂ CU MOARTEA LUI JENNI, SĂ VINĂ-NCOA' S-O TERMINĂM ODATĂ!

Din nou niciun răspuns. Paşi grăbiţi, scârţâitul canapelei, şoapte. Îmi doresc să pot vedea pe întuneric.

— Théo, ai grijă.

— Am grijă…

Ceva se mişcă înspre mine, clipesc, nu mai e. Fac un pas înainte, ţin vătraiul ca pe o sabie. Din nou o mişcare, chiar în faţa mea. Mă apropii, se retrage, mă apropii şi mai mult, devin mai rapid, mai hotărât – apoi a dispărut.

Mă uit în jur şi realizez ce greşeală am făcut. Peretele, n-ar fi trebuit să plec de lângă perete. Fac repede câţiva paşi în spate. Spatele trebuie să rămână acoperit, asta o vezi în toate filmele de acţiune, trebuie să…

Mă întorc şi dau să fug spre perete, când văd o mişcare prin întuneric. Cineva vine în fugă spre mine. Vreau să mă feresc, sunt prea lent în mişcări, simt durerea şi mă uit în jos. Cuţitul mi-a intrat în burtă până la mâner.

O mişcare bruscă în momentul în care este tras în sus.

Am senzaţia că undeva adânc în mine cineva a tăiat un nod. O senzaţie de uşurare. Cad în genunchi cad pe o parte şi nu simt contactul cu solul simt doar linişte şi mulţumire E atât de plăcut că s-a întâmplat pe întuneric Nu e greşit şi nu e corect E pur şi simplu De câte

ori n-am aberat cu prietenii despre cum arată oare sfârşitul Nu m-am gândit niciodată la întuneric Ar fi trebuit să mă gândesc la întuneric întunericul este sfârşitul potrivit nu ştiu dacă stau întins nu mai simt nimic apoi se mişcă o umbră deasupra mea şi se apleacă încet peste mine o voce îmi umple capul inspiră expiră – „Te mişti prea încet" Foarte limpede Vocea se dizolvă respiraţia dispare umbra pluteşte din nou deasupra mea şi se lasă apoi peste mine „Asta-i moartea" mă gândesc Clipesc şi văd. Suntem faţă în faţă MAREK 1 Când eram mic şi venea vorba să ne jucăm f de-a v-aţi ascunselea făceam parte dintre cei fraieri. Eram sigur că nimeni nu mă poate vedea dacă eu nu-l vedeam. Aşa că mereu îmi ieşea câte o mână sau un picior din ascunzătoare. Ceilalţi mă găseau imediat. La un moment dat am început să-mi găsesc ascunzători pe care nu le bănuia nimeni. Nu erau ascunzători permise. Erau locuri în care nu căutai, pentru că pur şi simplu nu făceau parte din joc. Odată am traversat strada şi m-am dus în vizită la o vecină.

Altă dată m-am băgat în cadă, m-am îngropat sub rufe murdare şi am adormit acolo. Iar cu altă ocazie stăteam legat pe un fotoliu şi am muncit neîncetat la nodul acela până când am reuşit să-l desfac. După care am rămas acolo. Asta a fost partea mai grea. Să rămân locului şi să nu sar în sus de bucurie şi să strig „Liber! Sunt liber!"

— Am renunţat să mai ajung la Théo prin cuvinte. Avertismentele mele n-au ajutat la nimic. Când au ieşit din casă pentru a căuta urmele, m-am eliberat de legături.

Val s-a chinuit ceva, dar eu am avut destul timp să-mi slăbesc legăturile. Şi acum? Pe geam nu pot să ies, m-ar vedea imediat. În timp ce mă gândesc, ard şi ultimele două lumânări şi se sting. Deodată. Apoi îi aud pe Val şi pe Théo venind în fugă spre casă.

E limpede că nu e o idee bună să mă ascund în cameră, m-ar găsi în mod sigur, aşa că orbecăi până la uşa de la intrare şi o deschid. În spatele ei luminează ceva de un alb strălucitor. E un perete de zăpadă. Între perete şi uşă e puţin loc. Mă introduc în acest spaţiu şi trag uşa în urma mea.

Linişte. Liniştea zăpezii. Sunetele din casă. Val şi Théo care sar pe fereastră şi se miră unde-am dispărut.

Stau sprijinit cu spatele de uşă, genunchii îmi intră în peretele de zăpadă.

Mă aştept în fiecare moment să se deschidă uşa. În orice clipă mă aştept să se apropie peretele de zăpadă şi să mă asfixieze. Simt cum

încep să respir tot mai repede, panicat. Apoi nu mai ştiu nimic. Nu mai e nimic. În capul meu se lasă întunericul şi toate gândurile se cufundă în el.

Când revin în simţiri, mă trezesc cu faţa îngropată în zăpadă şi caut agitat să iau câteva guri de aer. Nu mă liniştesc decât treptat. Nu ştiu cât timp a trecut. Uşa e tot în spatele meu, în faţă am peretele de zăpadă. Genunchii mă dor şi am senzaţia că întunericul din jur nu aşteaptă decât să mă cufund din nou în el. Fără să mai stau mult pe gânduri, încep să sap.

— Sap neîntrerupt. Cum fac o pauză, am impresia că masa de zăpadă mă înghite. Aşa că sap cu mâinile goale înaintând prin ea şi sper să nu se prăbuşească peste mine. Frica îmi dă putere. În faţa mea e întuneric, încerc să-l înlătur şi…

…aud un zgomot în spate, mă opresc din săpat şi ascult.

Ar putea fi zăpada care cedează.

Înclin capul.

Linişte.

„Ce-ar face Val şi Théo dacă ar descoperi că sap un tunel?”

Mă uit în spate. Tot întuneric, oriunde m-aş uita, nicio lumină. Nu mai şovăi, ci sap în continuare, mă lupt pentru fiecare centimetru, înaintând în genunchi, în timp ce creierul meu încearcă să înţeleagă de ce au trebuit să moară Jenni şi Asta. S-au certat? Ce-au putut face, încât Val să meargă până într-acolo şi să-i ucidă?

„De ce, Val?”

Când ies din tunelul de zăpadă, afară e tot noapte şi nu bate vântul. Mâinile îmi sângerează şi nu mi le mai simt deloc. Durerea vine abia când se încălzesc.

Maşina se află în acelaşi loc în care am parcat-o. Uşile sunt încuiate, dar portbagajul e deschis. Habar n-am ce m-aş fi făcut dacă ar fi fost încuiat şi portbagajul.

Timp de câteva minute rămân sprijinit de maşină şi încerc să-mi trag sufletul. Apoi las scaunele în faţă şi intru în maşină prin portbagaj. Geanta mea de voiaj zace pe scaunul din dreapta. Pulovere, tricouri, pantaloni. Le scot pe toate şi mă acopăr cu ele, tremurând de frig.

M-am chircit, mi-am ascuns capul cu mâinile şi nu mai vreau decât să stau aşa şi să dispar încet. Să mă contopesc cu peisajul. Să nu fiu de găsit.

3 Mă trezeşte un huruit puternic. Prin maşină dansează luminiţe

portocalii şi am senzaţia că se mişcă întreg pământul – o clipă sunt total dezorientat. Aşa trebuie să se fi simţit de multe ori Val. Să te trezeşti într-un loc străin şi să nu ai habar cine eşti. Mă ridic. Soarele străluceşte palid deasupra peisajului. Cobor geamul şi scot capul afară. Huruitul vine de la maşina de deszăpezit care urcă dealul şi se opreşte la câţiva metri de maşina mea. Şoferul mă vede şi-mi face semn. Nu e acelaşi şofer pe care l-am urmat aseară până aici. Îi răspund la semn şi trag două pulovere pe mine. Mâinile îmi sunt umflate şi mă doare fiecare muşchi. Aerul pătrunde cu fulgi prin fereastră, simt cum mi se limpezeşte capul. Şoferul lasă motorul pornit şi păşeşte prin zăpadă până la mine.

— Al naibii de frig pentru o noapte în maşină, spune.

— Am avut o mică ceartă, îi răspund şi arăt spre nas.

Tipul scuipă în zăpadă.

— Asta-i din cauza vremii. Fiecare îl urăşte pe celălalt. Sper că n-aţi avut probleme din cauza mea. N-am putut să vin ieri dimineaţă. A fost o nebunie pe şosele.

Mă uit la el, habar nu am despre ce vorbeşte.

— Trebuia să scot o maşină din zăpadă, am venit prea târziu?

Se uită în zare, eu mă uit spre tunelul pe care l-am săpat în troianul de zăpadă.

— Au plecat deja, spun.

— Cum?

— Am scos până la urmă maşina.

— O, foarte bine, credeam că aţi avut probleme din cauza mea. O să vă mai eliberez puţin drumul, se pare că nu aşteptăm alte ninsori azi. Trebuie să merg mai departe. Şi aveţi grijă de mâini, n-arată prea bine.

Aprob şi aştept să întoarcă utilajul, abia apoi ies din maşină şi mă îndrept spre casă. Undeva înăuntru mi-au rămas cizmele, paltonul şi cheile de la maşină.

Mă aplec şi mă uit în tunel. În mare parte s-a surpat, nu, n-am de gând să mai trec o dată prin el.

Şterg unul din geamuri. Bucătăria pare goală şi părăsită. Pe masă văd două căni şi un ceainic, alături o revistă deschisă. Mai şterg un geam. Théo e întins pe canapea şi doarme, pe Val n-o văd nicăieri. În şemineu e întuneric, una dintre ferestrele de vizavi e larg deschisă.

Ar putea fi o cursă, dar nu ştiu de ce nu mă interesează nicio

cursă în momentul ăsta – sunt desculţ, am numai două perechi de şosete în picioare şi mă aflu în zăpadă până la genunchi.

Ocolesc toată casa. Din partea asta o pot vedea şi pe Val. Stă goală într-un fotoliu. Picioarele îi sunt pline de sânge, mâinile i se odihnesc în poală. Tresar şi încerc să mă feresc, dar m-a zărit deja la geamul deschis.

— O, ce mă bucur că ai venit!

Zâmbeşte, are chipul senin şi drăgăstos, apoi se uită într-o parte, şuieră nişte cuvinte, mimica i-o ia razna de parcă ar avea o criză. Val se încruntă, apoi e furioasă, din nou zâmbeşte şi mă priveşte atentă.

— Mă mişc prea repede? mă întreabă.

Se mişcă mult prea repede, mâinile îi flutură în sus şi-n jos, picioarele îi lustruiesc podeaua, apoi se opreşte şi spun:

— Nu, deloc.

— Atunci vino şi eliberează-mă.

Îşi ţine mâinile în sus, încheieturile împreunate, de parcă ar fi legată.

Intru pe fereastră.

Podeaua e un haos de mizerie amestecată cu sânge.

Pereţii sunt zgâriaţi, canapeaua e despicată pe margine, pe jos sunt urme negre de mâini şi picioare.

— Nici nu ştii cât de bucuroasă sunt că ai ajuns în sfârşit, spune Val. Nici nu-ţi poţi imagina. Devine tot mai simplu, ştii? Poate că e vorba de exerciţiu. Mă pot concentra şi opresc totul. Aşa, simplu. Ca acum. Ba sunt aici, ba nu sunt. Dar o să mă străduiesc, promit, să fac aşa încât să nu te sperii.

Zâmbeşte din nou în felul acela ciudat. De aproape îmi pot da seama că duce o luptă ca să-şi relaxeze chipul. Zâmbetul îi e o sumă de muşchi încordaţi. Colţurile gurii îi tresar, una dintre pleoape i se zbate, dintre buze i se prelinge un fir de salivă. Aşa o fi văzut-o Jenni?

A intrat în panică? Care a fost motivul?

— N-ar fi trebuit să facă una ca asta, spune Val şi îşi întinde mâinile şi picioarele spre mine. N-aveau niciun motiv să mă lege. Cum aş fi putut să-l ajut pe Théo?

Oricum nu ascultă nimeni de mine. Ce aş fi putut să fac?

Mă uit în jur. Ştiu că e absurd, nu există oameni rapizi, totuşi mă uit în jur. Nesigur şi temător.

— Nu-ţi fie frică, spune Val. Au dispărut şi nu mai vin. Până când

va fi din nou necesar. Aşa a fost şi aşa va fi mereu. Pentru că au fost dintotdeauna şi vor fi mereu.

Credeau că eu nu ştiu asta. Credeau că o să mă sinucid, îşi doreau un sfârşit la poveste. De parcă aş fi putut s-o fac. De-aia şed aici. Aşa repede merg lucrurile. Deodată mă aflu aici. Te rog, eliberează-mă, mă doare.

Mă uit din nou la încheieturile ei pe care şi le ţine împreunate.

— Val, ce s-a întâmplat?

E ca o lovitură. Tresare, îşi apasă mâinile între sâni, îşi trage picioarele lângă ea, dispare în ea însăşi. Mi se pare ceva atât de familiar. Ochii i se întunecă şi, când începe să vorbească, îmi dau seama că o pierd. Vocea îi e slabă şi îndepărtată:

— Dar mie nu mi-a zis nimeni nimic. De unde era să ştiu că Jenni e însărcinată? Aşa ceva se spune, nu? Şi acum zace lângă apă, sărăcuţa de ea. Dacă Théo ar fi ştiut, n-ar fi lăsat-o să plece. Toată lumea dispare. Şi Asta a dispărut, pur şi simplu. L-au luat. A făcut tot ce-a putut, asta a făcut. Nu crezi? Ce crezi? Se apleacă spre mine şi-mi întinde mâinile. Fac orice dacă mă eliberezi. Şi nici n-o să te trădez.

Abia acum îmi dau seama că plâng. O cunosc pe femeia asta, o cunosc îmbrăcată şi goală, o cunosc râzând şi plină de furie; o cunosc cu defectele ei, cu pasiunile şi visurile ei. Şi acum nu ştiu pe cine am în faţă. E ea şi nu e ea.

Îi iau mâinile într-ale mele şi-i despart încheieturile.

Apoi îngenunchez în faţa ei şi-i ating picioarele. Pielea e plină de sânge uscat, ici colo sunt crestate litere, pe alocuri pielea e complet jupuită. Cum a putut să-şi facă una ca asta?

Îi despart încheieturile picioarelor. Se aude un zgomot neplăcut, pentru că sunt lipite de sânge uscat.

— Eşti liberă, îi spun şi mă uit la ea.

Val îşi duce mâinile la faţă. Râde, râde cu atâta poftă că i se mişcă toată burta.

— Sunt liberă! o aud spunând. În sfârşit sunt liberă!

Deodată devine serioasă şi mă prinde de mâini.

— Când o să avem vreodată un copil, da, îmi promiţi, îmi promiţi, îmi promiţi că nu mi-l iei?

Am un nod în gât, dau din cap că da.

— Da, îţi promit.

— Nimeni n-o să mi-l ia?

— Nimeni, o asigur.

Val îmi sărută buricele degetelor. îi ating faţa, îi liniştesc tresăririle şi tremurul, o apăs uşor în fotoliu.

— Întinde-te, Val. Închide ochii.

Pe hol găsesc două pături. Le aduc în sufragerie şi-o găsesc pe Val ghemuită în fotoliu. O aud fredonând încet, o mângâi pe cap şi o acopăr cu păturile.

— Vin imediat, îi spun şi mă îndrept spre canapea.

Théo?

Mă las pe vine şi-l ating pe umăr. N-am idee cum va reacţiona şi dacă mă va considera în continuare un rapid.

Capul lui Théo cade la dreapta. îi zăresc sângele de pe ureche şi vreau să mă întorc. Nu vreau s-o fac, nu trebuie s-o fac, şi totuşi trag sacul de dormit de pe el.

Rana îi ajunge până în coşul pieptului. Mâinile îi sunt încleştate în jurul cuţitului de vânătoare – nu de parcă ar vrea să scoată cuţitul, mai degrabă de parcă l-ar ţine.

Îl acopăr înapoi cu sacul şi mă ridic. Nu pot să reacţionez nicicum, simt cum mă copleşeşte o tristeţe care nu suportă nicio reacţie. Aş vrea să mă întind pe jos şi să mă ghemuiesc precum Val. Vreau să fac focul în şemineu, să strâng şi să-i trezesc pe Théo şi pe Val ca într-o zi normală. Pentru o clipă cred că, dacă mă duc în bucătărie să pun apă pe foc, vor apărea amândoi în uşă şi mă vor întreba ce avem la micul dejun.

Stau aplecat deasupra toaletei preţ de un sfert de oră, dar nu iese nimic. Stomacul îmi e prins într-o menghină şi, în loc să vărs, stau pe vasul closetului şi plâng.

Îmi găsesc cizmele sub scaunul de care e atârnat paltonul. Îmi scot şosetele ude, mă încalţ cu cizmele, îmi iau paltonul pe mine şi ies pe geam.

Maşina porneşte surprinzător de repede, dar face un zgomot ciudat. Cobor şi mă uit în spate. Ţeava de eşapament e înfundată cu zăpadă. O curăţ, dau zăpada de pe geamuri şi urc înapoi. Abia după ce se încălzeşte puţin în maşină mă întorc în casă.

Ştiu că Val şi Théo aduceau mereu lemne de undeva şi găsesc şopronul la vreo treizeci de metri de casă. E înzăpezit şi el şi aproape invizibil în peisaj. În faţa intrării găsesc un coş de nuiele vărsat. Adun lemnele şi observ o strălucire în zăpadă. Sunt ochelarii lui Théo. îi bag

în buzunar şi duc lemnele în casă.

Val nu mai fredonează, a adormit. Mă opresc lângă Théo şi nu ştiu dacă să scot sau nu cuţitul. E important să iau decizia corectă.

— Ce mai contează? spun încet şi mă decid să las cuţitul unde e.

În bucătărie găsesc, pe lângă reviste, şi un teanc de ziare. Le aduc în sufragerie şi mai fac două drumuri până la şopron, după lemne. Apoi aşez în jurul canapelei pe care se află Théo toţi butucii. Între butuci, îndes câte un ziar mototolit.

După ce-am terminat, stau aşa preţ de un minut şi număr secundele înapoi până la zero. Nu mă gândesc la nimic, n-am pregătit nimic de rostit. Am urât dintotdeauna când ne punea arbitrul să păstrăm un minut de linişte în timpul vreunui meci amical. Stăteam aşa, 22 de băieţi în pantaloni scurţi şi cu genunchii înverziţi. şi habar n-aveam cum să ne purtăm. Trebuie să stăm pe loc, s. i fim serioşi şi aproape să nu respirăm. Timp de şaizeci de secunde mă gândesc doar la Théo, la numele lui Nu mă pot gândi la Jenni sau la Asta, pentru că nu i-am cunoscut. Mă gândesc la Théo. îl văd în faţa ochilor, cum stă în faţa mea în bucătăria întunecată. îl văd furios, cum mă loveşte. Şi îl văd uşurat, cum îmi povesteşte despre Jenni. Am ajuns la zero, scot ochelarii din buzunar şi i-i pun pe nas.

E timpul.

Ies din cerc şi fac un ocol al canapelei. Tot ce ating începe să ardă cu flăcări mici şi luminoase.

O ridic pe Val de pe fotoliu, cu tot cu pături. E atât de uşoară de parcă nici n-ar fi. De parcă aş fi uitat-o mai demult la Berlin şi i-aş fi luat cu mine doar învelişul.

Reuşesc să escaladez geamul cu Val în braţe, fără să o trezesc. O aşez pe bancheta din spate, urc şi eu şi ies încet din curte fără să mă uit în spate. Cauciucurile scârţâie pe zăpadă. Maşina derapează de două ori, apoi ajung pe şoseaua presărată cu nisip.

În spatele meu creşte o umbră spre cerul senin. Potrivesc oglinda şi văd limbi de flăcări ieşind pe ferestre, un fum gros se înalţă spre ger, numai troianul din faţa casei e încă alb şi neatins şi ascunde o uşă care nu va mai exista nici ea în curând. Potrivesc oglinda înapoi şi sper că am făcut ce trebuia. Îmi spun că am făcut ce trebuia.

Am făcut.

— Dacă sunt sincer, aş vrea să fiu unul dintre acei eroi care au grijă de un om şi îl protejează. Îl feresc de toate bolile, de necazuri şi

blesteme. Aş vrea să am curajul şi puterea necesare să cred în binele din oameni. Aş vrea să fiu un optimist. Sau pur şi simplu altcineva. Dar nu sunt şi n-o să fiu niciodată. Nici erou, nici protector, nici optimist.

Val doarme pe bancheta din spate. E o dimineaţă de iarnă senină, iar natura din jur străluceşte într-o lumină argintie. Dacă mă aplec puţin, văd soarele ca un disc tulbure agăţat deasupra stâlpilor de telegraf. N-are nicio însemnătate pentru mine, e doar un soare foarte îndepărtat, care nu încălzeşte.

Deschid geamul ca să simt frigul. Curentul de aer pătrunde în interior şi-mi amorţeşte faţa. Las geamul deschis, deşi îmi lăcrimează ochii şi abia mai văd strada.

Încerc să-mi imaginez cum o vizitez pe Val la un spital. Mă aud vorbind despre speranţă şi viitor, mă aud dând curaj. Apoi îmi imaginez cum privirea lui Val se stinge încet, cum se frânge în bucăţele şi cum devine tot mai puţină pe an ce trece. Şi încerc să-mi imaginez cum va continua viaţa mea. Fără Val. Fără nicio urmă a ultimelor zile. O altă femeie. O poveste nouă, o casă nouă, o lume cu totul nouă. Ambele gânduri mă dor. Nu se potrivesc unul cu celălalt şi au un gust atât de amar, de-mi simt fierea în cerul gurii şi scuip pe geam.

Nu ştiu exact cum voi proceda. Ştiu doar că, orice aş face, la sfârşit va arăta ca o sinucidere blândă. îi datorez asta lui Val. Trebuie să se sfârşească cu blândeţe.

SFÂRŞIT… Mulţumirile mele se îndreaptă către Gregor Tessnow, pentru cât de neobosit îmi citeşti lucrarea şi umorul fără de care scrisul nu ar fi posibil Selim Ozdogan, pentru convorbirile telefonice, feeling-w/ corect şi acest grad anume de nonşalanţă fără de care noi, scriitorii, nu am fi posibili Max Dorner, pentru entuziasmul, dorinţa de a şti mai mult şi ochiul sigur fără de care atâtea ar fi rămas nedescoperite Beate Kohler, pentru indicaţiile şi corecturile în privinţa celor medicale şi răbdarea fără de care un scriitor nu ar putea fi suportat Chuck Palahniuk, Majgull Axelsson, John Sandford, pentru cărţile lor care nu mi-au dat pace în ultimii ani Okkeriril River, Hozve Gelb, the Kingsbury Manx, Bright Exjes, pentru muzica lor şi un sound perfect la un soundtrack perfect Corinna Bernburg, pentru marea artă de a fi muză şi pentru dragostea şi credinţa din care izvorăşte tot.

MICHEL SCHNEIDER Marilyn (pe divan Marilyn pe divan (Marilyn. Dernière secances) Autor: Michel Schneider Limba originală: franceză Traducere de: Doru Mareş Anul apariţiei: 2007 Nr. de pagini:

504 Un psihanalist care a încălcat toate regulile… O pacientă care nu avea nicio limită… Marilyn pe divan aduce în prim-plan povestea relaţiei dintre două vedete hollywoodiene: Marilyn Monroe, sex-simbol al anilor ’60 şi Ralph Greenson, psihanalistul mai multor staruri din Cetatea filmului şi ultimul terapeut al lui Marilyn.

Două persoane care nu trebuiau să se întâlnească niciodată, dar care nu au mai putut să se despartă.

„Cartea vine în întâmpinarea unei puternice fantasme: aceea de a şti ce i-a putut spune Marilyn, în ultimii doi ani de viaţă, psihanalistului ei (…) Un continuu joc de flash-backuri, zoom-uri şi perspective cât se poate de cinematografice, care spun povestea nu a vieţii, ci a morţii lui Marilyn. «Mă întreb: cine? Mă întreb: ce anume a omorât-o pe Marilyn? Cinematografia, boala psihică, psihanaliza, banii, politica?» Un roman care ne dezvăluie un întreg univers, îmbibat deopotrivă de strălucirea şi stresul Hollywood-ului/ ELLE, 4 septembrie 2006.

Michel Schneider este psihanalist şi eseist. A scris cărţi de specialitate (Blessures de mémoire, Voleurs de mots), eseuri (Baudelaire, Maman, Glenn Gould, Musiciue de nuit, Schumann), precum şi romane (Bleu passe, e crains de lui parler la mut).

Nebuna dorinţă de a dansa (Iun deşir fou de dancer) Autor: Elie Wiesel Limba originală: franceză Traducere de: Doru Mareş Anul apariţiei: 2007 Nr. de pagini: 328 Cine oare nu are impresia, din când în când, că este nebun?

De altfel, cine nu este? Eroul acestei cărţi crede că suferă de o nebunie cauzată de excesul de memorie. Victimă a repetate halucinaţii, el decide să meargă la psihanalist, pentru a se elibera de fantomele trecutului, care îl sufocă. Începe astfel un travaliu de confruntare cu trăiri obscure, traume teribile, istorii absurde. O aventură interioară susţinută atât de încercarea de a accepta trecutul, cât ţii de certitudinea că iubirea poate vindeca rănile sufletului.

Filosof şi scriitor, Elie Wiesel a fost recompensat cu Premiul Nobel în 1986, cu Premiul Medicis în 1968 şi Premiul Livre Inter în 1980.

S-a născut în România şi este unul dintre supravieţuitorii Aus chwitz-ului. A fost deportat cu întreaga sa familie la doar 15 ani, pierzându-şi mama, sora şi apoi tatăl. După eliberare, a studiat filosofia la Sorbona.

În 1958, François Mauriac propune spre publicare un roman scris de Elie Wiesel, La nuit – o poveste cutremurătoare despre holocaust şi experienţa din lagăr –, care avea să devină un mare succes internaţional (în SUA s-au vândut un milion şi jumătate de exemplare numai în 2006, adică la 45 de ani de la prima publicare).

Din 1963 a devenit cetăţean american, predând ştiinţe umaniste la Universitatea din Boston.

Un secret (Un secret) Autor: Philippe Grimbert Limba originală: franceză Traducere de: Mioara Izverna Anul apariţiei: 2007 Nr. de pagini: 184 Romanul relatează povestea unei familii de evrei care trăieşte drama Holocaustului, a unei iubiri ilicite şi damnabile, ale cărei urmări afectează în mod irevocabil destine şi le determină cursul. Autorul nareză istoria a doua cupluri, pe fondul celui de-al Doilea Război Mondial, şi descrie minuţios drama interioară care le macină şi care se conturează, pe fondul dramei generale, cea a războiului. Aceasta se răsfrânge în fapt asupra naratorului însuşi, rod blestemat al unei iubiri nepermise, bântuit de fantomele unui frate vitreg şi a mamei acestuia, primă soţie a tatălui său. Romanul lasă să se dezvăluie treptat secretul care îi bulversează adolescentului de cincisprezece ani întreaga existenţă. Philippe Grimbert încearcă în acest roman să se elibereze, prin actul confesiunii, de teribilul secret şi reuşeşte să gradeze perfect desfăşurarea epică, dozând elementele de surpriză şi revendicându-şi tonul detaşat, obiectivat, al naratorului care nu-şi permite implicarea în propriul text.

„Înainte de toate, această carte se adresează celor absenţi, predecesorilor mei care au dispărut dintre noi din cauza unor asasini [...] Cartea mea doreşte să devină mormântul pe care nu l-au avut niciodată". Philippe Grimbert „Un text splendid în care inexprimabilul devine exprimabil".

Philippe-Jean Catinchi, Le Monde des livres Premii:

PRIX GONCOURT DE LYCEENS (2004), PRIX DES LECTRICES D'ELLE (2005), PRIX WIZO (2005).

Nominalizat la: Prix Medicis, Femina şi Goncourt în 2004.

PHILIPPE GRIMBERT Totul începe în Marele Oraş, în care viaţa a devenit imposibilă.

O mamă este nevoită să-şi plaseze copii la bunica lor, la ţară.

Analfabetă, avară, răutăcioasă şi chiar criminală, aceasta le face viaţa amară celor doi gemeni. Numai că ei nu se dau bătuţi: învaţă pe

cont propriu legile vieţii, ale scriiturii şi ale cruzimii.

Abandonaţi într-o ţară aflată în război, lipsiţi de orice simţ moral, ei încep să-şi consemneze zilnic, într-un jurnal, faptele… din ce în ce mai cinice, mai sumbre şi mai delirante.

Trilogia gemenilor:

Marele Caiet.

Dovada. A treia minciună (ILE grad cahier. La preuve.

Le troisième mensonge Autor: Agota Kristof Limba originală: franceză Traducere de: Aliza Ardeleanu Anul apariţiei: 2006 Nr. de pagini: 504 „Loviturile dor, ne fac să plângem.

Căzăturile, zgârieturile, tăieturile, munca, frigul şi căldura sunt şi ele pricini de suferinţe. […].

Ne hotărâm să ne călim corpul ca să putem suporta durerea fără să plângem.

Suntem goi. Ne lovim unul pe altul cu o curea. Spunem la fiecare lovitură:

— Nu doare.

Lovim mai tare, din ce în ce mai tare.

Ne trecem mâinile deasupra unei flăcări. Ne crestăm coapsa, braţul, pieptul cu un cuţit şi turnăm alcool peste răni. Spunem de fiecare dată:

— Nu doare.

După o vreme, nu mai simţim efectiv nimic. Pe altcineva îl doare, altcineva se arde, se taie, suferă.

Nu mai plângem".

Tipografia S.C. PRINŢ MULTICOLOR S.R.L.

Str. Bucium nr. 34, Cod 700265, IAŞI Tel. 0232 – 211225/236388 Fax: 0232 – 211252